

BIBLIATANULMÁNYOK

Isten küldetése – a mi küldetésünk

Írták: A Globális Missziós Központok igazgatói

2023. október, november, december

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2023

Copyright © A Globális Missziós Központok igazgatói, 2023

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

A *Bibliatanulmányokat* a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombaticskolai Osztálya készíti, a Szombaticskolai Kéziratokat Elbíró Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2023 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Dr. Gyetvai Gellért*

Korrektor: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-87-2

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Isten missziója, 1. rész	6
2. tanulmány: Isten missziója, 2. rész	14
3. tanulmány: Isten misszióra hív	22
4. tanulmány: Osztozni Isten missziójában	30
5. tanulmány: Kifogások, hogy miért nem végezzük a missziót	38
6. tanulmány: Motiváció és felkészülés a misszióra	46
7. tanulmány: Misszió a szomszédságban	54
8. tanulmány: A szükségben lévőkért végzett misszió	62
9. tanulmány: A hatalmon lévőkért végzett misszió	70
10. tanulmány: Misszió az el nem értékért, 1. rész	78
11. tanulmány: Misszió az el nem értékért, 2. rész	86
12. tanulmány: Eszter és Márdokeus	94
13. tanulmány: Isten missziójának célba érkezése	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélikációs Központ (REK):

- www.remenyiv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Ne csak beszélj, inkább tegyél valamit!

Évekkel ezelőtt az egyik adventista magazinban közöltek egy történetet egy félelmetes mocsárról. Az emberek közül, akik megpróbálták átkelni a rajta átvezető ösvényen, sokan beleestek. A haldoklók kiáltása elhallatszott a közeli faluig. Szörnyű volt.

A falu lakói tanácskozást tartottak. Nem is egyet, hanem sokat. Többféle elmélet és terv született: elemezték a helyzetet, ill. megoldási javaslatokat állítottak össze. Azonban egyebet nem tettek, csak folytatták a találkozókát és a megbeszéléseket. A témáról többen disszertációt írtak, még vendégelőadókat is hívtak az ügyben. Garázsvásárokat tartottak, hogy legyen elég pénz azoknak az ellátására, akik oly sok órát áldoztak a megbeszéléseken való részvételle. Végül annyi pénz gyűlt össze, hogy abból már építhettek egy hangszigetelt termet, hogy a megbeszéléseket ne zavarhassa meg a haldoklók segélykiáltása, de senki nem segített azokon, akik bajba kerültek. Ahogy senki nem tett semmit azért sem, hogy megakadályozzák az áldozatok számának növekedését. Csak beszéltek az ügyről.

Feltételezhető, hogy sem a gyülekezet, sem a szombatiskolai csoport nem akar olyan lenni, mint ebben a faluban az emberek. Szeretünk együtt lenni, együtt imádkozni, gondolkodni, megosztani dolgokat és beszélgetni. Azonban vágnunk kell valami többre: tenni valamit azokért, akik körülöttünk élnek. Változást akarunk a közösségeinkben és a körülöttünk lévő világban, hiszen szeretnénk, hogy a munka befejeződjön és Jézus visszatérjen. A negyedévi Bibliatanulmány célja, hogy kimozduljunk és tegyünk valamit.

Sok megkapó bibliai történetet vizsgálunk majd meg. Olvasunk lelkesítő tapasztalatokat és illusztrációkat. Tanulunk olyan anyagokból, amelyek segítenek, hogy elérjük a szomszédainkat (különösen azokat, akiknek nincs keresztény háttere). Ám mindezek csupán a szemléltetés és a motiválás eszközei lehetnek számunkra. Az igazi fókusz, minden tanulmány lényege a hetek csütörtöki napjához kapcsolódik: a kihívás, hogy indulj el, és tegyél valamit!

Teológiai szemlélettel, eszközökkel látunk el és ötleteket adunk a munkához. A csütörtöki részek által egyre nagyobb kihívásokban lehet részed. Könnyebb dolgokkal kezdünk, aztán a negyedév előrehaladtával fokozatosan (vagy kevésbé fokozatosan) a kihívás nehézsége is nő. A cél mindannyiunk számára: részt venni a kihívásban, imádkozni a Szentlélek vezetéséért, alkalmazni a megtanultakat, majd a következő héten néhány percet szánni arra, hogy megbeszéljük, hogyan is ment a dolog. Ez nem a dicsekvés ideje, hanem annak megbeszélése legyen, hogy mi ment jól, mi kevésbé. Az elmondottak

alapján a csoport tanácsokat adhat. A személyes és a közös imalisták pedig egyre hosszabbak lesznek.

Azt akarjuk, hogy emlékezzetek erre a negyedévre, és ne csupán a megőrzött gondolatok, a lebilincselő történetek vagy a mély teológiai tartalmak miatt. A vágyunk az, hogy úgy tekintsünk vissza majd erre az időszakra, mint amikor alázatos erőfeszítéseinket felhasználva a Szentlélek missziós csodákat tett Isten nevének tiszteletére és dicsőségére.

A Bibliatanulmány megírásának idején a Globális Missziós Központok igazgatói a következők voltak: Petras Bahadur, Richard Elofer, Kleber Gonçalves, Clifmond Shameerudeen, Doug Venn, Greg Whitsett. Az ő munkájukat segítette Gary Krause, az Adventista Misszió igazgatója, Homer Trecartin, a Globális Missziós Központok nyugalmazott igazgatója, valamint Jeff Scoggins, globális missziós tervező igazgató. Ők közösen írták ezt a tanulmányt. További információ a www.GlobalMissionCenters.org honlapon található.

Clifford R. Goldstein főszerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli-bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az írott tanulmányt, a Tanítói mellékletet, a White-idézeteket, a hanganyagot, valamint a hetenkénti videobeszélgetéseket és a Misszió DVD-t. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

*Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője*

Isten missziója, 1. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:9-15; 28:15; 2Mózes 29:43, 45;
Máté 1:18-23; János 1:14-18; 3:16; 14:1-3

„Az ÚR Isten pedig hívta az embert, és azt mondta neki: Hol vagy” (1Móz 3:9, ÚRK)?

Isten a forrása és a célja a missziónak, ami nem Ábrám elhívásával vette kezdetét (1Móz 12:1-4) és nem a kivonulással (2Móz 12:31-42), de még csak nem is Jézus földre jövetelével (Mt 1:18-25), sem Pál missziós útjaival (ApCsel 13:4-14:26). A misszió Istennel kezdődött, amikor megteremtette a világegyetemet, ill. amikor később embert alkotott (1Móz 1:26-27).

A Szentírásban látjuk Istent, aki tudatosan felénk nyújtja kezét és vágyik rá, hogy a gyermekeivel legyen. A kezdet kezdetén kapcsolatot épített ki Ádámmal és Évával. Még a bűn után is folytatta küldetését, de akkor már azért, hogy újraépítse a kapcsolatot az emberiséggel. Az idők végén Isten küldetése eléri célját (Jelenések 21-22. fejezet), ez motiváljon bennünket is az örökkévaló üzenet hirdetésében (Jel 14:6-7)! Minden missziós törekvés alapja a Teremtővel való kapcsolat, miközben helyesen értjük Isten missziójának valódi természetét és jellemzőit. Mielőtt azonban felmérhetnénk Isten küldetését, életbevágó, hogy jobban értsük a misszió Istenét.

ISTEN, AKI KEZÉT NYÚJTJA FELÉNK

Isten a saját képére és hasonlatosságára alkotott minket, majd egy tökéletes világot adott nekünk. Azt szerette volna, ha tökéletes kapcsolatban élünk vele, olyanban, aminek középpontjában az Ő legértékesebb tulajdonsága, a szeretet található. Mivel a szeretetnek valódinak kell lennie, egy másik értékes ajándékot is adott: a szabad akaratot, hogy szabadon választhassuk meg az utat, amelyen járunk. Egyértelmű tanácsokkal is ellátta Ádámot és Évát annak veszélyéről és halálos következményéről, ami az engedetlenséggel jár (1Móz 2:16). Sátán azonban megtévesztéssel győzte meg Évát, amikor elhitette vele, hogy minden rossz következmény nélkül ehét a jó és a gonosz tudásának a fájáról. Istennek ellentmondva azt állította, hogy „*olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói*” (1Móz 3:5, ÚRK).

Sajnos Éva úgy döntött, hogy eszik a gyümölcsből és ad Ádámnak is. A tökéletes teremtés ekkortól bűnnel szennyeződött. Ez a pillanat megváltoztatta Isten eredeti tervét és szándékát az újonnan teremtett földre vonatkozóan. A megváltás missziója, amelyet „*a világ teremtése előtt*” (Ef 1:4) elhatározott, életbe lépett.

Olvassuk el 1Móz 3:9-15 verseit! Mik voltak Isten első szavai Ádámmal a bukás után, és miért olyan jelentőségteljes ez a kijelentés teológiaiilag még ma is?

Isten természetesen pontosan tudta, hol van az emberpár. A félelem hatása alá került Ádámnak és Évának látnia kellett, hogy mi is történik. Szükségük volt a szembesítésre, hogy megértsék bűnük szörnyű következményeit. Sátánt is le kellett győzni. Ennek érdekében Isten elkezdte bemutatni nekik a misszióját: a megváltás tervét (lásd 1Móz 3:14-15), az egyetlen reményt, amivel végül „*megbékéltette magát a világot*” (2Kor 5:19).

Nem kerülheti el a figyelmünket, hogy Isten, mielőtt szembesíti az elbukott embereket a következményekkel és a békéltetés ígérését adja, keresi őket. Ádámnak feltett kérdése a nyilvánvalóan reménytelen helyzetük ellenére két dolgot mutat: az ember bukott állapotát és Isten missziós természetét. Elvesztettek vagyunk, végletesen Isten megváltására szorulva. Ő az, aki megtalál, hogy megmentsen bennünket és velünk legyen.

Isten mindig felteszi a kérdést: „Merre vagy?” Mit jelent ez a személyes életedben, és hogyan válaszolsz?

ISTEN, AKI VÁGYIK RÁ, HOGY VELÜNK LEGYEN

Olvassuk el 1Móz 17:7, 26:3 és 28:15 verseit! Mi volt az Ábrahámnak és leszármazottainak tett ígéret középpontjában ezekben a versekben?

Az ótestamentumi beszámolókból Isten folyamatosan cselekszik, hogy elérje missziós céljait. Az özönvíz után Babel népe elhatározta: egy helyre gyűlnek össze, hogy építsenek egy várost és tornyot, ami majd felér az egekig. Isten azonban közbelépett, összezavarta a nyelvüket és szétszórta őket az egész földön (1Móz 11:1-9). Később kibővítette misszióját, elhívta Ábrámot (aki aztán Ábrahám lett), hogy áldásainak csatornája legyen az egész föld számára (1Móz 12:1-3). A neki és leszármazottainak tett ígéretekből egy kiemelkedik. Isten többször is hangsúlyozta: „*Istened legyek neked*”; „*Istenük leszek*”; „*én veled leszek*”; „*én veled vagyok*” (lásd 1Móz 17:7-8; 26:3; 28:15, ÚRK).

Azután a történelem haladt tovább, József Egyiptomba került, mint eszköz Isten népének megváltására. Minden tapasztalatában – még a legnehezebb élethelyzetekben is – megerősít minket a Biblia, hogy „*az ÚR Józseffel volt*” (1Móz 39:2, 21, 23, ÚRK).

Generációkkal később, missziójának betöltéseként, Isten elküldte Mózes a fáraóhoz, hogy szabadítsa ki népét az egyiptomi rabszolgaságból. Előtte azt mondta neki: „*Én veled leszek*” (2Móz 3:12, ÚRK)!

Jahve időről időre kifejezte mély vágyakozását, hogy népével legyen. Olvassuk el 2Móz 29:43, 45 verseit! Mi volt az egyik fő célja az ószövetségi szentélynek? Isten elhatározta, hogy másféleképpen is a népével lesz. Megerősítette Mózesnek, hogy Izrael népe között akar lakni a szent sátorban. Az abban folyó, nagyon is céltudatosan megalkotott rendszer missziójának végső megoldására mutat: Jézus Krisztusra. „Az áldozati ajándékok és a zsidó papi rendszer célja az volt, hogy bemutassa Krisztus közbenjáró munkáját és halálát. Mindezeknek a ceremóniális cselekménynek nincs értelme, jelentése, csak akkor, ha Krisztushoz kapcsolódnak” (Ellen G. White: *The Advent Review and Herald of the Sabbath*. 1872. december 17.).

Hogyan tapasztaltad már Isten jelenlétét az életedben?

ISTEN, AKI EGGYÉ LETT VELÜNK

Az Ótestamentum elénk tárja, hogyan kezdte el a Teremtő megvalósítani a tervét egy népen keresztül, akiknek az volt a feladata, hogy bemutassák a világnak Uruk természetét és célját. Isten mindent a missziós stratégiája alapján cselekedett. Ézsaiás által elmondta: „...*én vagyok az Isten, nincsen más; Isten vagyok, nincs hozzám hasonló! Kezdetől fogva közöltem, hogy mi lesz a jövődő... Tanácsom megáll, és véghezviszem minden szándékomat*” (Ézs 46:9-10, ÚRK).

Az Újszövetségben új dimenzióba lép Isten vágya, hogy az emberiséggel legyen. Jézus emberré válása, ami az Édenben még csak ígéret volt (1Móz 3:15), akkor valósággá vált.

Olvassuk el Jézus születésének történetét Mt 1:18-23 szakaszában! Milyen alapvető dolgokról számol be a történet Istennel kapcsolatban?

„*Velünk az Isten*” - Immánuel. Isten a népe között élt a szentély által, ekkor pedig közöttük lakozott a Názáreti Jézus fizikai valóságában. Jézus születésével Isten igen konkrét módon mutatta be vágyát, hogy velünk legyen természetében és küldetésében: Isten Fia teljesen emberi és teljesen isteni volt. Ő erősítette meg: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam*” (Jn 14:6, ÚRK).

Olvassuk el Jn 1:14-18 verseit! Mit tanulhatunk meg Krisztus testteléséből Isten köztünk végzett missziójáról?

Isten haladt előre a missziójában, majd Jézus által megjelent testben a népe között. Amikor látták „...*az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal*” (Jn 1:14, ÚRK), beteljesedett az Ószövetség próféciája az isteni tervvel összhangban: egygé vált velünk, mégpedig emberi testben. A misszió Istene folyamatosan véghez vitte céljait.

Gondold végig, milyen nagy Isten szeretete, ha képes volt emberi testben eljönni hozzánk! Milyen választ váltson ez ki belőlünk, különösen a mások felé irányuló küldetésünk terén?

A MINDIG VELÜNK LÉVŐ ISTEN

Jézus élete és szolgálata Isten legfőbb kinyilatkoztatása. Három év alatt képes volt többet megmutatni magából, hogy ki is Ő valójában és miről szól a küldetése, mint korábban bármikor. Krisztus volt a tökéletes „képe a láthatatlan Istennek”, hogy „benne lakozzék az egész teljesség”, és „általa békéltessen meg mindent magával... vére által” (Kol 1:15, 19-20, ÚRK). Krisztusban feltárult Isten missziós természete. Maga Jézus jelentette ki: „Mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10, ÚRK).

Olvassuk el és alaposan gondoljuk végig Jn 3:16 versét! Hogyan lép kölcsönhatásba Isten szeretete és küldetése ebben a kijelentésben?

Jézus szolgálatának későbbi részében, amikor közeledett életének utolsó hete, az emberiség végső sorsa volt a tét. A napok eseményei a múltban kijelentett reményteljes jövő elvárásaihoz kapcsolódtak. A húsvét ünnepe alatt – ami az egyiptomi elnyomásból való szabadulásra mutatott – Krisztus, a testté lett Isten feladta az életét, hogy megszabadítson bennünket a bűn rabságából. Pál ezt írja: „Mert azt, aki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21, ÚRK).

Olvassuk el Mt 28:18-20 verseit! Milyen ígéretet találunk a nagy misszióparancsban? Miként ad ez bizonyosságot számunkra, amikor bekapcsolódunk Isten missziójába?

Krisztus halála része, de nem a vége volt a békéltetés folyamatának. Feláldozása által Jézus legyőzte a halált, és neki „adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28:18). Ennek alapján bizta meg minden követőjét, hogy tegyenek tanítványokká másokat is: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20, ÚRK).

Hogyan tapasztaltad eddigi missziós törekvéseidben Jézus ígéretét, hogy „veletek vagyok minden napon”?

ISTEN, AKI VISSZAJÖN ÉRTÜNK

Olvassuk el Jn 14:1-3 verseit! Hogyan kapcsolódnak az olvasottak a Szentírás végidei üzenetéhez?

Jézus egyik legfontosabb ígérete az az áldott remény, amelyben tükröződik a Teremtő vágya, hogy velünk szeretne lenni az örökkévalóságban is. Ezt mondta: „...ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3). János apostol szerint ez az ígélet biztosan megvalósul: „Hallottam, amint a trón felől egy hatalmas hang ezt mondta: *Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük*” (Jel 21:3, ÚRK).

„A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol eláradt a bűn, Isten kegyelme még bőségesebb lesz. A földet – amit Sátán magának igényel – Isten nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti... Itt, ahol Isten Fia emberi testben sátorozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt – amikor mindent megújít –, itt lesz *»Isten sátora az emberekkel... és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük«* (Jel 21:3). A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át – miközben az Úr világosságában járnak – dicsőíteni fogják Őt kimondhatatlan ajándékáért” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 18. o.).

Itt rajzolódik ki a megváltás legszebb képe. A misszió Istenének végül teljesül a vágya, hogy örökké együtt legyen a gyermekeivel. Milyen hatalmas kiváltság, hogy részesei lehetünk ennek!

Heti kihívás: Ebben a negyedévben folyamatosan arra hívunk, hogy lépj be Isten missziójába. Ez lehetőséget kínál, hogy lásd és tapasztald a misszió Istenét, amint az életedben munkálkodik. Elj a pillanat lehetőségével, állj a vártán, légy kész arra, hogy hetente megoszd mindazt, amit tanultál az osztályodban! **Kihívásra fel!** – ez a rész arra bátorít, hogy még jobban elkötelezd magad Isten missziójában.

Kihívás: A következő hét minden napján imádkozz azért, hogy Isten te-
gyen késszé bekapcsolódní missziójába!

Kihívásra fel! Gondolj valakire, akit nem igazán ismersz – egy szomszédra, munkatársra, üzletvezetőre, buszsofőrre, gondnokra stb. Kezdj el naponta imádkozni érte!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Megváltásunk terve nem Ádám bukása után született. »*Ama titoknak kijelentése*« volt, »*amely örök időtől fogva el volt hallgatva*« (Róm 16:25). Azok az elvek tárulkoztak fel általa, melyek öröktől fogva Isten trónjának alapzatát alkották. Isten és Krisztus kezdetől tudtak Sátán hitehagyásáról, elpártolásáról, és arról, hogy az ember is elbukik a hitehagyó megtévesztő befolyása miatt. Nem Isten rendelkezett úgy, hogy legyen bűn. De létrejöttét előre látta, és gondoskodott e rettenetes veszély fogadtatásáról és leküzdéséről. Végtelen volt a világ iránti szeretete, ezért kötelezettséget vállalt arra, hogy odaadja egyszülött Fiát: »*ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*« (Jn 3:16)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 13-14. o.).

„Krisztus nem monda tanítványainak, hogy munkájuk könnyű lesz. Megmutatta a gonosz szövetségeseinek felvonulását ellenük... Ebben a harcban azonban nem lesznek egyedül. Biztosította őket, hogy velük lesz; és ha hitel mennek előre, a Mindenható pajzsa alatt haladnak... Amíg szavának engedelmeskednek és vele egyetértésben dolgoznak, nem vallanak kudarcot. *Menjetek el minden néphez!* – hagyta meg nekik. Menjetek a föld legtávolabbi lakott részeibe, és legyetek biztosak, ott is veletek leszek! Hittel és bizalommal dolgozzatok, mert sosem hagylak el benneteket! Mindenkor veletek leszek, segíték kötelességeitek teljesítésében, vezetlek, vigasztallak, megszentellek, támogatlak benneteket: eredményessé teszem beszédeket, mely az emberek figyelmét a menny felé irányítja» (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 19. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Gondold végig, miért nem ezek voltak Isten első szavai az elbukott emberhez: „Mit tettél?” „Miért nem engedelmeskedtél?” Ehelyett ezt mondta: „*Hol vagy?*” Milyen vigaszt adhat nekünk ez Isten velünk és szereteteinkkel kapcsolatos szándékait illetően?
2. Gondold végig, mit jelent az, hogy Jézusban maga Isten jött el a földre a megmentésünkért! Krisztus a kereszten Isten legfőbb kinyilatkoztatása volt arról, hogy Ő a misszió Istene. Mit árul el ez számunkra a jelleméről?
3. A misszió Istene. Ezért lát el eszközökkel és erősít meg mindenkit erre a feladatra. Ennek fényében, amikor az egész világunkat érintő kihívásra tekintesz, miként tudod kezelni a félelem érzését, miszerint „*ehhez én kevés vagyok?*”

JÉZUS KÖZEL!

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem” (Jel 3:20).

„Az idő közel van. A jelek azt mutatják, hogy nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Világunkban minden mozgásban van. Szemünk előtt teljeseznek be Megváltónk jövendölései, amelyek megelőzik eljövételét. »Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé« (Mt 24:6-7).

A jelen minden élő számára végtelenül fontos idő. Uralkodók és államférfiak, bizalmi és hatalmat jelentő pozícióikban levő emberek, minden társadalmi osztályban a gondolkozó nők és férfiak figyelemmel kísérik a körülöttünk végbemenő eseményeket. Látják a nemzetek közötti feszült, nyugtalan viszonyt. Figyelik azt az erőt, amely birtokba vesz minden földi elemet, és felismerik, hogy valami nagy, döntő dolog van készülöben; hogy a világ rendkívüli válság előtt áll.

Az angyalok most még visszatartják a viszály szeleit, hogy ne fújjanak addig, amíg a világot nem figyelmeztették a közelgő ítéletre. Viharfelhők gyülekeznek, már-már kitör a vihar a földön, és amikor Isten megparancsolja angyalainak, hogy engedjék el a szeleket, olyan küzdelem lesz, amelyet toll nem tud leírni.

Egyedül a Biblia ad helyes képet ezekről a dolgokról... Ránk, akik a végső események beteljesedésének küszöbén élünk, ezek a kijelentések milyen hatással vannak? Mennyire érdekel bennünket mindaz, amire Isten gyermekei vártak, figyeltek, ami után vágyakoztak...” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó, 179-182. o.)?

Isten missziója, 2. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 7:6, 11-12; Máté 28:16-20;
János 20:21-22; Jelenések 7:9-10; 14:6-7

„MenjeteK el azért, és tegyetek tanítvánná minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében” (Mt 28:19, ÚRK).

A téma, amely szerint Isten a misszió Istene, végigvonul az egész Szentíráson. Végighalad az emberiség történelmén és bemutatja, milyen céljai vannak Istennek a teremtéssel kapcsolatban. Továbbá ez szilárdítja meg a legfontosabb üzenetet: az istenkép helyreállítását a bűnössé lett emberiségben (vö. Kol 3:9-10; 1Jn 3:2). Isten missziójának hátterén kell látnunk és értenünk a kinyilatkoztatott Igét. Annak ellenére, hogy a bűn elválasztott bennünket tőle (Ézs 59:2), missziójával Isten folyamatosan újjáépíti a megszakadt kapcsolatot az emberiséggel, egészen addig a ragyogó pillanatig, amikor végül mindent újjátesz (Jel 21:5). Úgy nyilatkozta ki magát, hogy megérthessük a természetét, a szándékait és valóságos, el nem múló kapcsolatban lehessünk vele. Így nem egyszerűen azért megyünk hozzá, hogy megismerjük Őt, hanem beszélhetünk is másoknak a vele szerzett tapasztalatainkról és megmentő szeretetéről. A Bibliában tehát Isten megadja azokat az alapvető elemeket, amelyek bemutatják, miről szól az Ő küldetése.

A HÁROM SZEMÉLYŰ EGY ISTEN: AZ EREDET ÉS A MISSZIÓ

A Bibliában Isten missziójának frontvonalában és középpontjában is Jézus áll – Ő a megváltás egyetlen lehetősége. Krisztus maga tette egyértelművé: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam”* (Jn 14:6, ÚRK). Segít megértenünk a Szentháromság helyzetét is a misszióban.

Krisztus bármit tett, az mindig vagy a mennyei Atyától származott, vagy Őerte történt (lásd Jn 4:34; 5:30; 12:45). Azonban emlékeznünk kell rá, hogy missziója nem akkor kezdődött, amikor eljött a világunkba. Az Atyától kapta, még a világ megalapítása előtt (vö. Ef 1:4; 1Pt 1:20). Isten már akkor elhatározta, hogy kinyújtja a kezét az emberiség felé, mielőtt a világ alapjait lefektette. Amikor Jézus belépett az emberi történelembe, azt azért tette, hogy végrehajtsa korábbi terveit.

A Fiú teremtette a világot (Jn 1:3), és amikor *„eljött az időnek teljessége”* (Gal 4:4), Isten azzal nyilvánította ki a szeretetét, hogy elküldte közénk a Fiát (Jn 3:16-17). A Fiú eljött, meghalt a kereszten és legyőzte a halált. Ekkor az Atya a Szentlelket küldte el hozzánk (Jn 14:26; 16:7), hogy meggyőzze a világot (Jn 16:8-11), ma pedig azzal folytatódik az Atya és a Fiú missziója, hogy a nép küldi és erősíti meg ugyanerre a feladatra (Jn 14:26; 16:13-14).

Olvassuk el Jn 20:21-22 verseit! Miként formálja a *mi* misszióinkat annak tudata, hogy a küldetés az Atyától, a Fiútól és a Lélektől ered?

Habár a Szentháromság szó nem található meg a Bibliában, a missziócentrikus isteni hármasság bizonyítékairól számos helyen olvashatunk. Például feltámadása után Krisztus megjelent a tanítványoknak és megígérte nekik: *„Azért én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztatok mennyei erővel”* (Lk 24:49, ÚRK). Az Istenség által vezetett misszió valóságát találjuk meg ebben az egy mondatban: Az Atya ígérete, a Fiú a biztosíték, hogy az ígélet beteljesedik, az eljövő Szentlélek pedig az ígélet tárgya (lásd Lk 3:16; ApCsel 1:4-5, 8). Megtanulhatjuk ebből, hogy a misszió nem a mienk, hanem a három személyű egy Istené. Ezért nem fog kudarcot vallani.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egyaránt részt vesz a megváltásban. Miért jelenthet megnyugvást számunkra ennek a tudata?

TANÍTVÁNNYÁ TEVÉS: A MISSZIÓ FÓKUSZA

Olvassuk el Mt 28:16-20 verseit! A tanítványság mely elemeit azonosíthatjuk a szakaszban?

Mt 28:16-20 jelenti ki a bibliai megbízást, ezt a szakaszt általában a nagy misszióparancsnak nevezzük (Mt 28:18-20), amelyben Jézus azt mondja a tanítványoknak, hogy induljanak el és tegyenek tanítvánnyá másokat, tanítsák meg őket a hit elemeire, elindítva őket a tanítványság útján (lásd még Mk 16:15-16; Lk 24:44-49; Jn 20:21-23; ApCsel 1:8). Mt 28:16-20 négy egyszerű kijelentése: 1) Jézus utasítja a tanítványait: menjenek Galileába, hogy ott találkozzanak (Mt 28:16-17); 2) Jézus hozzájuk megy, kijelenti hatalmát és uralmát (Mt 28:18); 3) ezek után megbízást ad egy konkrét feladatra: a tanítvánnyá tevésre (Mt 28:19-20); 4) majd megígéri tanítványainak, hogy végig velük lesz (Mt 28:20).

A nagy misszióparancs központi gondolata a tanítvánnyá tevés, ami a misszió legfontosabb feladata. Az eredeti görögben Mt 28:19 elején szó szerint ezt olvassuk: „*Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká...*” Az „*azért*” szó adja meg a kiküldés alapját – ami Jézus hatalma, tekintélye és korlátlan uralma. Mindezek a feltámadásával aratott győzelméből származnak. Fontos kiemelni, hogy az egyetlen cselekvésre felszólító ige a „*tegyetek tanítványokká*” kifejezés. A tanítványság legfontosabb jellemzője az emberek tanítása, alámerítése, Jézus tanításainak hirdetése az egész világon. Jézus itt félreértetlenül egy bizonyos cél felé irányítja a hívőket: a tanítvánnyá tevés irányába. Ez a rész az egész Szentírás legfontosabb missziós szakasza. Azzal fejeződik be, hogy Jézus megígéri: folyamatosan a követőivel lesz.

Nyilvánvaló, hogy a nagy misszióparancsot nem csupán az első tanítványok kapták, akik arra a bizonyos alkalomra összegyűltek. Ők maguk nem is tudtak volna elmenni „minden néphez”, hogy betöltsék az újonnan kapott megbízást. A misszióparancs univerzális: Jézus minden igaz tanítványának be kell állnia a feladat végzésébe. Továbbá az átadandó üzenet – Jézus örök evangéliuma – az egész világnak szól, földrajzi, szociális és etnikai korlátozás nélkül.

A misszió tehát a tanítvánnyá tevés. Hogyan hat ez a megbízás az életmódodra és az emberek közötti szolgálatodra? Mit tehetsz, hogy még jobban bekapcsolódj a küldetésbe, amire Isten elhívott?

AZ ÖRÖKKÉVALÓ EVANGÉLIUM: A MISSZIÓ ÜZENETE

Olvassuk el Jel 14:6-7 verseit! Isten missziójának mely elemeit tudod azonosítani az örökkévaló evangéliumban, ahogy az a három angyal közül az elsónél megjelenik?

Az egész Szentírásban ez az egyetlen hely, ahol az „örökkévaló” és az „evangélium” szó összekapcsolódik. Az evangélium a kegyelem jó híre, amit Jézus mindenki számára felajánlott. Eljött a világba, hogy bemutassa Isten kegyelmét és igazságát (Jn 1:14). Büntelen életet élt, büntelenül halt meg a kereszten, mint helyettes áldozat, viselve a mi bűneink büntetését (Ézs 53:4-5; 1Pt 3:18). Ezután feltámadt, visszatért a mennyekbe, az Atya felmagasztalta, ma pedig közbenjár értünk a mennyei szentélyben (ApCsel 2:33; Zsid 7:25; Jel 1:18). Nemsokára visszatér, hogy beváltsa legnagyobb ígértét: megjelenik hatalomban és dicsőséggel, majd a millennium után megalapítja Isten országát a földön (Jn 14:1-4; ApCsel 1:11; Jel 21:1-4). Ezek az örökkévaló evangélium alapvető tartalmi elemei.

Figyelemre méltó, hogy az üzenet örökkévaló. Egyetlen evangélium menthet csak meg bennünket, ami ugyanaz marad, míg Isten missziója be nem teljesedik. Sosem lesz másik evangélium. Hamis tanítások és tévhitek jönnek és mennek (Ef 4:14), de a megváltás üzenete, az örökkévaló evangélium nem változik soha. Aki hisz benne és engedelmességgel megéli azt, jutalmat nyer (lásd 5Móz 5:33; Róm 2:6).

Ugyanazt a megbízást kapjuk mi is, mint az első tanítványok. Folytatnunk kell a tanítvánnyá tevés munkáját Krisztusért. Csakhogy milyen tanítványokról van itt szó? Jó, őszinte, teljesen odaszentelt életű, szerető emberekről? Ezek a tulajdonságok alapvetőek, de nem elég csak ezt hangsúlyozni. A tanítvánnyá tevés minden bibliai elemére figyelemmel kell lennünk (Lk 9:23; Jn 13:34-35; 2Kor 5:17), a végső célt tartva szemünk előtt: hogy készen álljunk és másokat is felkészítsünk Mesterünk, Jézus Krisztus második eljövetelére.

„Az ítélet hirdetése (Jel 14:6-7) olyan üzenet, amely Krisztus visszajövetelének közelségét jelenti be. Ez az örökkévaló evangélium. Így Krisztus második adventjének hirdetése, a közelségének bejelentése láthatóan lényeges része az evangélium üzenetének” (Ellen G. White: *Christ Object Lessons*. 227-228. o.).

Hogyan kapcsolódik az ítélet fogalma az örökkévaló evangélium üzenetéhez az első angyalnál? Miért szükségszerű, hogy az evangéliumot az ítélet központi elemeként kezeljük?

ISTEN NÉPE: A MISSZIÓ CSATORNÁI

A történelem folyamán mindig voltak olyanok, akik hűséggel képviselték Isten jellemét és engedelmesen követték célkitűzéseit. Ezek az emberek azok, akiket elhívott és akik elfogadták az elhívást, hogy részesüljenek kegyelmében, eszközök Isten missziójának betöltésében.

Olvassuk el 1Móz 12:1-3 és 5Móz 7:6, 11-12 verseit! Mi volt Isten eredeti célja népével az ótestamentumi időkben?

Isten Ábrahámmal és leszármazottaival kötött szövetségének konkrét célja volt. Arra hívta el, teremtette és bízta meg őket az Úr, hogy Őt képviseljék a misszióban – az áldás csatornáit legyenek minden nép felé (vö. 5Móz 28:10; Ézs 49:6). Az Istennel való szövetségi kapcsolatra választotta ki őket, a hit és az engedelmesség feltételei alapján (1Móz 22:16-18; 2Móz 19:5-6; 5Móz 28:1-2; 2Kor 7:14). Az ószövetségi időben arra épült Isten „missziós stratégiája”, hogy Izraelhez vonzza a környező népeket.

Az újszövetségi időben folytatódik Isten missziója. A feltámadt Úr és Megváltó ebben az időben megújítja „missziós stratégiáját” (lásd Mt 28:18-20; ApCsel 1:8), most Krisztus tanítványai (akikből áll az egyház) mennek ki missziójukkal a világ népeihez, ellentétben azzal, ahogy az az ókori Izraelben történt, amikor a világ népei tértek hozzájuk. A misszió nem az egyházzal kezdődik. Ellenkezőleg! Az egyház tulajdonképpen azért létezik, mert Istennek még mindig van küldetése, amelyet be akar tölteni, ennek az eszköze az egyház.

Maradt még egy kérdés: Mi tehát az egyház küldetése? Ugyanaz, mint Istené, aki életre hívta: „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10). Bár az egyház képtelen akár csak egy embert is megmenteni, rámutathatunk, sőt kötelességünk rámutatni arra, aki megmenti őket: Jézus Krisztusra. „Krisztus egyházának küldetése, hogy mentse a pusztulásba tartó bűnösöket, ismertté tegye az emberek előtt Isten szeretetét, megnyerve őket Krisztusnak a szeretet hathatós bemutatásával” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 381. o.). Micsoda kiváltság és hatalmas felelősség mindez!

A misszió az az egyháznak, ami a levegő az életünknek. Levegő nélkül meghalnánk. Misszió nélkül viszont az egyház hal meg. Mit tehetsz személyesen te az egyház életének megőrzéséért?

A VILÁG A MISSZIÓ SZÍNTERE

Olvassuk el Jel 7:9-10 verseit! Mire utal az ige Isten missziójának földrajzilag igencsak kiterjedt voltával kapcsolatban?

Az e heti tanulmány szándékosan két létfontosságú igét tárgyal, amelyek a tanítvánnyá tevés központi szerepét hangsúlyozzák a nagy misszióparancsban és az örökkévaló evangélium üzenetében. Érdekes módon mindkét szövegben van legalább egy közös pont: a misszió helye. Így olvassuk: „*Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet*” (Mt 28:19, ÚRK); ill. „*és azt hirdette a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6, ÚRK). Más szóval, Krisztus evangéliumának célja minden osztály, nemzet, nyelv, vagyis minden ember elérése. Az evangélium egy nagy testvériséggé egyesíti a megváltottakat. Egyetlen modellt kell követnünk, Krisztust. Amennyiben elfogadjuk az igazságot, amint az Jézusban van, leomlanak a nemzeti előítéletek és a féltékenység, az igazság Lelke egybeforrasztja a szívünket.

Jézus azt mondta: „*és tanúim lesztek*” (ApCsel 1:8, ÚRK), majd három földrajzi területre utalt.

1. terület: „*és tanúim lesztek Jeruzsálemben.*” A tanítványok ekkor nagyon közel voltak Jeruzsálemhez. Alapvetően azt mondta ezzel Jézus, hogy „Először azoknak kezdjétek beszélni az Istennel szerzett tapasztalataitokról, akik közel vannak hozzátok!” A misszió otthon kezdődik, a szomszédokkal és a barátokkal. Ez a misszió alapvető helye.
2. terület: azzal folytatta, hogy „*egész Júdeában és Samáriában.*” A misszió fókuszában azok is ott vannak, akik bizonyos szempontból elég közel vannak hozzánk, más szempontból mégis távoliak. Ide tartoznak azok, akikkel egy nyelvet beszélünk, akik hasonló kultúrában élnek, de mégsem élünk együtt, egy helyen velük. Ők a misszióknak következő területe.
3. terület: ezek után Krisztus azt mondta, hogy „*és a föld legvégső határáig.*” Isten missziója arra hív, hogy elérjünk mindenhol minden népet, csoportot, nyelvet és etnikumot. Ez a misszióknak legvégső területe.

Kihívás: Ezen a héten mindennap imádkozz azért a közösségért, amelyben élsz! Isten nem véletlenül helyezett közéjük.

Kihívásra fel! Nézz utána lakhelyed demográfiai összetételének (milyen emberek élnek körülötted)! Nézd meg, milyen a vallási, etnikai hátterük, az anyagi helyzetük, milyen korcsoportba tartoznak stb.! Kérd Istent, hogy mutassa meg neked, miként lehetnél szeretetének közvetítője feléjük!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Bizonyosságul minden nép között. „A megváltó szavai - »ti vagytok a világ világossága« - rámutatnak arra, hogy követőit világszéles misszióra hívta el. Isten terve, hogy az evangélium világossága is eljusson mindenkihez a földön, ahogy a nap sugarai beragyogják a bolygó legtávolabbi pontjait. Ha Krisztus egyháza betöltené az Isten által kitűzött célokat, a világosság mindenkire kiáradna, akik a sötétség területein, a halál árnyékában élnek. Amennyiben ahelyett, hogy összegyűlnének, kerülnék a felelősséget és a kereszthordozást, az egyház tagjai szétszóródnának minden országba, és hagynák, hogy Krisztus világossága ragyogjon általuk, úgy dolgoznának mások üdvösségéért, ahogy Ő tette, akkor az »Isten országának ez az evangéliuma« gyorsan eljutna az egész világra. Minden országból hangzik a macedón hívás: »Gyertek hozzánk, és segítetek nekünk!« Isten megnyitotta előttünk a területeket. Mennyei lények működnek együtt az emberekkel. A gondviselés előttünk jár, Isten hatalmas munkálkodik együtt az emberi igyekezettel. Vaknak kell lennie a szemnek, amely nem látja az Úr munkáját és süketnek a fülnek, amely nem hallja az igaz Pásztor hívását a juhaihoz! Egyesek meghallották a hívást, és válaszoltak rá. Most feleljen minden megszentelt szív és igyekezzen hirdetni az életadó üzenetet! Férfiak és nők ha alázattal és hűséggel vállalják az Istentől kapott, kijelölt munkájukat, az isteni hatalom sokak megtérésében fog megnyilvánulni. Igyekezetüknek csodálatos eredménye lesz” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1912. november 14.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Az egyház befolyásának hitelességét a környezetben főként az határozza meg, hogy mi, Krisztus teste mennyire mutatjuk be a saját életünkben Isten szeretetét, miközben teljesítjük küldetését. Személyesen hogyan válaszolunk erre a kihívásra?
2. Vajon miként látják a gyülekezeteket a szomszédok, akik nem adventisták, mit értenek a lényegéből? Szerinted miért vélekednek így? Pozitív kép esetén hogyan erősítheted ezt tovább, de ha negatív a kép, mit tehetsz a változásért?
3. Miért annyira fontos, hogy a misszió középpontja az „örökkévaló evangélium” maradjon? Milyen végső reményt tudnánk bárkinek, bárhol bemutatni, amelynek középpontjában nem az a nagy reménység áll, amit az evangéliumnak köszönhetünk: a jó hír, amit Jézus tett értünk a kereszten?

DOBOS HAJNAL: TARACK

Szívemet át- meg átszövi
a kiirthatatlan bűn tarackja.
Hiába tépdesem felül,
gyökércsúcsait bennszakasztja.

A legszörnyűbb, hogy nincs erőm
oly igazán mélyre ásni!
Utolsó gyilkos írmagját is
bűnbánat tüzére hányni!

Ez a gyöngeségem újra bűn.
- Egyik ágból sarjad ki a másik.
Gyomtalan szívvel még egyszer születni
az ember képtelen - csak vágyik rá, vágyik...

És közben dajkálja rosszait,
és nem tud megválni némelyiktől.
Mentséget keres, meg jogot reá,
s valami jóváhagyást vár odafentről,
hiszen ő nem tökéletes, belátja,
s e belátás mögé menekíti
rosszul gondozott szíve földjét,
csak ne kelljen - jaj! - mélyre ásni!

Mert fáj az, és nehéz, és nem lehet
egyszer s mindenkorra elvégezni, hisz naponta
hoz új gyommagot a szél...! De nincs kiút más,
mint a rendíthetetlen, odaszánó,
tiszteséges, földig hajló,
Isten-áldotta, igaz fáradozás.

Isten misszióra hív

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 11:1-9; 12:1-3; 12:10–13:1;

Dániel 9:24-27; Máté 1:21; Apostolok cselekedetei 1:8; 8:1-4

„De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig” (ApCsel 1:8, ÚRK).

Isten időnként kimozdít bennünket a komfortzónánkból és elküld a missziójába. Van, amikor olyan változás kell ahhoz, hogy elérje a céljait, mint az emberek szétszórása Babel tornyánál. „Ez a szétszóródás volt a föld benépesítésének eszköze. Így valósult meg az Úr szándéka” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 90. o.). Ábrahám elköltözése egy másik országba szintén Isten eszköze volt (1Mózes 12. fejezet). Jézus tanítványai a saját népük közül (Az *apostolok cselekedetei* 3. fejezet) mentek el más népekhez, hogy értük is dolgozzanak (ApCsel 8:1-4). ApCsel 1:8 versében Krisztus lefekteti az evangéliumhirdetés alapelveit: kezdjünk helyben, Jeruzsálemben és Júdeában, majd menjünk el Samáriába, végül a világ végső határaitra.

Még ha nem is hagyjuk el az országunkat, Isten akkor is azt szeretné, ha minden embert elérnénk magunk körül. Amikor a jeruzsálemi gyülekezet öncélúvá vált, Isten szétszórta őket. Üldözés jött, az emberek szenvedtek, de ez a sajnálatos esemény lett az eszköze annak, hogy az örömhír az egész világon elterjedjen.

KILÉPÉS A KOMFORTZÓNÁNKBÓL

Isten ki akar mozdítani bennünket a komfortzónánkból, hogy el tudjunk érni másokat. A vágyunk, hogy saját népünk vagy hasonló szociális helyzetben élők között maradjunk önzéshez, akár még gonosz dolgokhoz is vezethet. Ez Bábel történetének egyik megtanulandó leckéje.

Olvassuk el 1Móz 11:1-9 verseit! Mi volt az emberek szándéka? Mit akartak tenni, és miért hiúsította meg Isten a tervüket?

Bábel története megmutatja, micsoda törekvései voltak az embereknek. Egy monumentális építményt akartak felhúzni, egy várost és egy tornyot, amilyen nem volt sehol a világon: „várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet” (1Móz 11:4, ÚRK).

Hányszor és hányszor akarják ugyanezt az emberek ma is, legyenek akár politikusok, művészek, üzletemberek vagy vallások képviselői. Mindenki feledhetetlen nevet akar szerezni magának. Mennyire értelmetlen és hiábavaló az erőlködésük (lásd még Préd 2:1-11)!

1Móz 11:4 szerint az emberek azért akartak tornyot építeni, hogy elkerüljék a szétszóródást a földön. Együtt akartak maradni, hogy saját önző céljaik szerint éljenek. Istennek azonban más volt a terve.

Az emberek a munkában is összefogtak. Csakhogy „Ezt mondta az ÚR: Íme, e nép egy, és az egésznek egy a nyelve, de munkájának ez csak a kezdete. Bizony semmi sem gátolja, hogy véghez vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban” (1Móz 11:6, ÚRK). Ez az ambiciózus terv bűnös szándékot takart. Bár a Biblia nem mondja ki egyértelműen, Ellen White szerint az emberek nem hittek Isten ígéletében, miszerint soha többé nem pusztítja el a földet özönvíz által (1Móz 9:14-15). Azért tervezték a munkát, mert úgy érezték volna magukat biztonságban, nem bíztak Isten kijelentésében. Bármilyen is vezette őket, Isten pontosan tudta, hogy a szándékaik nem tiszták, tele voltak önző ambíciókkal, ezért megakadályozta őket azok megvalósításában.

Része vagy esetleg olyan csoportnak, akikkel kényelmesen érzitek magatokat egymás között? Hogyan lehetséges összefogni olyanokkal, akik nem azonos etnikai csoporthoz vagy nemzetiséghez tartoznak?

ÁLDÁSSÁ VÁLNI AZ EGÉSZ VILÁG SZÁMÁRA

Olvassuk el 1Móz 12:1-3 verseit! Isten Ábrámnak adott utasítása milyen szempontból volt a misszióra való hívás is?

Isten arra kérte Ábrámot (akit később Ábrahámnak nevezett el), hogy hagyja el a földjét és a népét, és menjen el egy másik országba. Ez is részét képezte annak, hogy általa valósítsa meg a terveit. Ábrám pedig ment, amint Isten Igéjében látható.

Ha Istennek van terve veled, talán neked is el kell hagynod a szélesebb értelemben vett családodat, népedet, hogy arra a helyre menj, amit Isten nyit meg számodra szolgálati területként, így mások számára áldás lehetsz.

Olvassuk el a következő igéket! Mit mondanak ezek Isten szövetségéről és ígéretéről?

1Móz 3:15 _____

1Móz 17:19 _____

4Móz 24:17 _____

Ézs 9:6 _____

Dán 9:24-27 _____

Mt 1:21 _____

Mindegyik igében egyértelmű, hogy Isten be akarta váltani az Édenben tett ígéretét: jön majd valaki, aki megoldást hoz a bűn problémájára. Ő volt Jézus Krisztus, a Messiás, aki Ábrahám és Izsák vonalából származott (Sára által). Zsid 11:9 kijelenti, hogy Izsák és Jákob az Ábrahámnak tett ígéret örökösei voltak.

Nem világos, mennyit tudott vagy értett meg Ábrahám abból, hogyan érkezik majd el általa a Mag, de egyszerűen elindult hittel. *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és kiment, nem tudva, hova megy”* (Zsid 11:8, ÚRK). Milyen jó példa ez a mi számunkra!

Tegyük fel, hogy Isten elhív, de nem tudod, hova! Hogy reagálnál, és miért úgy?

ÁBRAHÁM ELHÍVÁSA

Isten hívását követve Ábrahám elment arra a vidékre, amit Isten megmutatott neki. Azonban már a kezdetektől úgy tűnt, hogy a dolgok nem a legjobban alakulnak. A Biblia szerint megérkezett a kijelölt helyre, de „*kánaániak voltak azon a földön*” (1Móz 12:6, ÚRK), az erőszakosságuk és kegyetlenségük miatt hírhedt pogányok. Nem véletlen, hogy rögtön az érkezése után megjelent neki az Úr, és azt mondta: „*A te utódaidnak adom ezt a földet*” (1Móz 12:7, ÚRK). Kétség sem fér hozzá, hogy Ábrahámnak megerősítésre volt szüksége. Ám még ezek után sem alakultak a legjobban a dolgok, legálábbis eleinte nem.

Olvassuk el 1Móz 12:10–13:1 verseit! Mi minden történt veled, és milyen hibát követtél el Isten embere?

Kiábrándító lehetett számára, hogy miután elhagyta a kényelmes és minden valószínűség szerint jól menő életkörülményeit hazájában, csak ment, „*nem tudván, hová megy*” (Zsid 11:8). Ráadásul az egyik első, amivel szembeesült az éhínség volt. Olyan nagy volt a szükség, hogy el kellett hagynia a földet, amiről Isten azt mondta, hogy ott telepedjen le. Azután a dolgok még rosszabbra fordultak.

„Ábrahámról egyiptomi tartózkodásakor kiderült, hogy nem mentes az emberi gyengeségtől és tökéletlenségtől. Eltitkolta, hogy Sára a felesége. Ezzel azt tanúsította, hogy nem bízik Isten gondviselésében, és nincs olyan erős hite és bátorsága, amiről eddig életével már sokszor bizonyosságot tett... Ábrahám hitetlensége miatt Sára nagy veszélybe került. Egyiptom királya, aki hallott Sára szépségéről, palotájába hozatta az asszonyt, hogy feleségül vegye. De a végtelenül irgalmas Isten megbüntette a királyi családot, hogy megoltalmazza Sárát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 98. o.).

Sosem mondta senki, hogy a missziómunka könnyű, és azzal, hogy Ábrahám hazudott és megtévesztett másokat, csak még nehezebbé vált. Szerencsére Isten türelmes, nem vetette el szolgáját ezért a hibáért, amely sajnos nem az egyetlen volt, amit a pátriárka elkövetett.

Jó tudni, hogyha alázattal és hittel ragaszkodunk Istenhez, ahogy Ábrahám tette, nemcsak a hibáinkra, bűneinkre és tévedéseinkre nyerünk bocsánatot, hanem Isten a misszióban is fel tud bennünket használni.

Mit tanulhatunk Ábrahám egyiptomi tartózkodásának történetéből?

A KORAI EGYHÁZ ÉS KOMFORTZÓNÁI

Olvassuk el ApCsel 8:1-4 verseit! Mi idézte elő a komfortzónából való kilépést a korai egyházban?

Egészen addig a korai egyház főleg Jeruzsálemben működött (illetve zsidó területeken a zsidó nép között). Amikor az üldözés elkezdődött, amiben Saul, a buzgó farizeus is aktívan részt vállalt, a jeruzsálemi gyülekezet elszéledt Júdea és Samária vidékeire. Jézus megmondta ApCsel 1:8 versében, hogy *„tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában”* (ÚRK). Mindez teljesedett, ahogy ApCsel 8:4 versében látható: *„Akik pedig szétszórattak, elmentek, és hirdették az igét”* (ÚRK).

A tanítványok ezután is főleg zsidó területeken és a közvetlenül szomszédos városokban hirdették az igét. ApCsel 11:19 arra utal, hogy bár a gyülekezet tagjai Fönícia (Libanon) és Ciprus vidékén szétszóródtak, ekkor még csak Izrael népe között prédikálták az üzenetet. Krisztus tanítványai és a korai egyház ebben az időszakban nem igazán akarták Istenhez vonzani a pogányokat. Még nagyon szűk fogalmaik voltak a küldetésükről.

Péter, az egyik tanítvány és a gyülekezet egyik vezetője vonakodott a pogánymissziótól, még azután is, hogy Pál belekezdett. A körülmétkedés apostolaként (utalás a zsidókra) ismerték, míg Pál volt a pogányok apostola (Gal 2:8). A korai időkben Péter nem is akart pogányokkal mutatkozni (Gal 2:11-12). Azonban Isten őt is kimozdította a komfortzónájából, átformálta a gondolkodását. Ekkor kezdte megtanulni, mivel is jár igazán a missziós megbízás, és hogy Jézus halálának az egész világ számára van jelentősége.

Olvassuk el ApCsel 10:9-15, 28-29 verseit! Milyen üzenetet küldött Péternek az Úr, és miként alkalmazhatjuk ezt az elvet ma, korunk missziójában?

KEZDJÜK OTT, AHOL ÉPPEN VAGYUNK!

Olvassuk el ApCsel 1:8 versét! Milyen elvet mutat be Jézus az evangelizálás, a bizonyágtevés munkájával kapcsolatban?

Ez a Jézus által meghatározott elv mutat rá, hogyan kell fellépniük az Ő tanítványaiként, akik be akarják mutatni a jó hírt. Az üzenet hirdetése nem mások meggyőzése arról, hogy mit csinálnak rosszul, hanem Jézus megismertetése, amint megjelenik a hármasszögű üzenetben (Jel 14:6-12).

Van azonban még néhány alapelv Jézus szavaiban:

Először is: „*tanúim lesztek Jeruzsálemben*” (ApCsel 1:8). Ahogy korábban láttuk, de érdemes megismételni: ott kell tanúskodnunk, ahol fizikailag tartózkodunk. Ebbe beleértendő az otthonunk, a gyülekezetünk, a szomszédságunk és a közösség. Elsőként ott kell tanúskodnunk, ahol vagyunk, azon a területen, ahova Isten eredetileg helyezett bennünket – az otthonunk és a munkánk világában, azok között, akik a legközelebb vannak hozzánk – a szűk vagy a tágabb családjaink, a gyülekezetünkbe járók, a kolégák, a szomszédok és a környezetünkben élők között.

Egyeseket csak a távoli országokban, idegen kultúrákban történő misszió érdekel, nem tanúskodnak a körülöttük élőknek. Csakhogy ott kell kezdenünk, ahol élünk, és csak akkor továbbmenni, ha az Úr vezet erre.

Másodszor: „*Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig*” (ApCsel 1:8, ÚRK). Jézus megerősíti, hogy a misszió magában foglalja a kulturális határok átlépését is. Kaphatunk elhívást arra, hogy elköltözzünk idegen területekre, más társadalmak, etnikumok, vallási csoportok közé. A helybeliek között könnyebb az ige hirdetése, mivel minimális kulturális különbséget kell áthidalni. A világ bizonyos területein mindössze egy klán vagy törzs tagjai teszik ki a gyülekezetet. Jézus azonban kimondja a nagy misszióparancsban, hogy tanúiként ki kell mozdulnunk a komfortzónánkból, és a forrásainkat mások érdekében kell mozgósítanunk.

Kihívás: Keress és készíts listát speciális szükségletű emberek olyan csoportjairól, akik a környezetükben élnek, de az elérésükért a gyülekezet még nem tett semmit!

Kihívásra fel! Kezdj el imádkozni a lehetőségért, hogy a közeljövőben a gyülekezet missziót kezdhesen a környékbeli speciális szükségletű emberek között!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A nagy megbízás” és „Az igazságot kereső” c. fejezetek, 17-22. és 88-95. o.

„Mennybemenetele előtt Krisztus megbízta tanítványait. Megmondta nekik, hogy ők a végrehajtói akaratának, amelyben örökségül hagyta a világnak az örök élet kincseit. Tanúim voltatok – mondta nekik –, hogy életemet feláldoztam a világért. Láttátok fáradozásomat Izraelért. Bár népem nem akart hozzám jönni, hogy élete legyen, a papok és a főemberek pedig kedvük szerint bántak velem, elutasítottak, még egy alkalmat kaptak Isten Fia elfogadására. Láttátok, hogy mindazokat, akik bűneiket megvallva jöttek hozzám, szívesen fogadtam. Aki hozzám tér, azt semmiképpen nem taszítom el. Reátok, tanítványaimra bízom e kegyelmi üzenetet. Tovább kell ezt adnotok a zsidónak, valamint a pogányoknak; Izraelnek először, azután minden nemzetnek, nyelvnek és népnek. Mindazok, akik hisznek, egy egyházba lesznek összegyűjtve” (i. m. 18. o.).

A nagy misszióparancs világos: „*Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet*” (Mt 28:19). „Az evangéliumi megbízatás Krisztus országának nagy missziós okirata. A tanítványok komolyan dolgoztak a lelkekért, és mindenkihez eljuttatták a kegyelmi meghívást. Nem várták, hogy az emberek hozzájuk jöjjenek, ők mentek üzenetükkel az emberekhez” (u. o.).

„Napjainkban is sokan vannak, akik közelebb állnak Isten országához, mint ahogy azt feltételezzük. A bűn e sötét világában az Úrnak sok olyan becses drágaköve van, akikhez szeretné hírnökeit elküldeni. Mindenütt vannak, akik hajlandók Krisztus mellé állni. Sokan többre fogják értékelni Isten bölcsességét minden földi előnynél, és a világosság hűséges hordozóivá válnak... Meggyőződtek arról, hogy Péter eljárása Isten tervének közvetlen beteljesülése volt, és előítéletük, valamint elzárkózásuk teljesen ellentétes az evangélium szellemével. Dicsőítették Istent, mondván: »*Akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten a megtérést az életre.*« Így vita nélkül lerombolták az előítéletet, elhagyták az évszázadok szokásai által meghonosodott elzárkózást, és megnyílt a pogányok számára az evangélium hirdetésének útja” (i. m. 94-95. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Hogyan határoznád meg a *misszió* szót a saját életedre alkalmazva?
2. Miként jelenhet meg a *misszió* a napi szokásaidban, a hozzáállásodban? A hétköznapi tevékenységeidben hogyan mutatkozhat meg még inkább a *missziós szemlélet*?

PESZT RÁHEL: MÁS LESZEK

Fogadj el s meglátod, más leszek.
Mélyről feltörő napsugár leszek.
Bátorítás leszek és öröm.
Segítőkézség és megfogalmazhatatlan, örök,
néma vagy döcögősen szavakba öntött:
Hála leszek.
Hosszú teletet változtatod nyárrá,
ha elfogadsz
s nem kürtölöd világgá hibámat.
Csak csendesesen megrósz: „Nem kellett volna...”
De tudhatom,
a bocsánatod már készen áll az ajtóban
arra, hogy nevéen szólítsam.
Fogadj el, ha nem vagyok szeretetre méltó,
hanem undok, zajos, ellenszenves vagy ostoba
vagy csak épp nem JÓ.
Mutasd meg HOGY szeret az Isten,
ha megy neked,
hogyan tudjam tanulni...
és egy nap
valahol, valahogy, valamilyen kontextusban,
ha elég jó tükröm volt: viszonzom.
Hogy majd egy nap,
rajtam keresztül tanítson Isten másokat.
Arra, hogy a szeretet úgy növekszik,
ha az Élet vize és a Lélek napsugara
minél több szájból és szempárból
öntözi, éri, simogatja.

Osztozni Isten missziójában

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 12:1-9; 18; 19:1-29; Róma 8:34;
Zsidókhöz 7:25; Jakab 5:16

„Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek: amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13:34-35, ÚRK).

Ábrahám kezdettől fogva akarta, hogy Isten felhasználja a misszióban. Mindez világosan látható például 1Mózes 18. fejezetében, amikor Isten arra figyelmeztette, amit Sodomával és Gomorával készült tenni. *„Az én Istenem, az ÚR, semmit sem cselekszik addig, míg meg nem jelenti titkát szolgálóinak, a prófétáknak” (Ám 3:7, ÚRK).* Sodoma és Gomora történetében Isten prófétája Ábrahám volt.

A pátriárka egy forró napon éppen sziesztázott, amikor meglátott három vándort: *„Ábrahám először csak három fáradt vándort látott vendégeiben. Nem is sejtette, hogy közöttük van az, akinek imádatával nem vétkezik” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 106. o.).* Nem sokkal később azonban személyesen is része lett Isten missziójának. Az volt a szerepe, hogy imádkozzon és közbenjárjon Sodoma és Gomora népéért. Látni szeretne volna, hogy annak ellenére, milyenek, mégis meg lehet menteni őket. Bizonyos értelemben ha nem ez a misszió lényege, akkor mi?

A fejezetben Ábrahám három fontos lelki tulajdonsága mutatkozik meg: a vendégszeretet, a szeretet és az imádság. Ezek a jellemzők nagyban erősítik a missziót is.

A VENDÉGSZERETET AJÁNDÉKA

Olvassuk el 1Móz 18:1-15 verseit! A vendégszeretet milyen elemeit fedezük fel abban, ahogyan Ábrahám a vendégeit fogadta?

Ábrahám a sátra bejáratában ült a nap heve miatt. Ez szokatlan. Nyáron, amikor a nap magasan járt, mindenki árnyékba húzódott és friss szellőt keresett. Ábrahám viszont kitarzott a hőség ellenére is, hátha valaki arra halad és segítségre van szüksége. Ekkor vette észre a három utazót. Minden valószínűség szerint szokása volt vendégül látni idegeneket is. Ő kezdeményezett: a szöveg szerint ő fut a sátor bejáratából az utazókhoz. Ez fontos momentum: Ábrahám magához ragadta a kezdeményezést, még mielőtt az idegenek odaértek volna. *„Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, mossátok meg a lábatokat, és dőljetek le a fa alatt. Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy fölfrissüljeteek, mert azért tértetek be szolgátokhoz, azután továbbmehettek”* (1Móz 18:4-5, ÚRK).

Ábrahám tisztában volt a küldetésével: az a dolga, hogy a pogánysággal, a bálványimádással és a sokistenhittel elárasztott világban továbbadja az Istenről szerzett ismereteit az embereknek. Látjuk ebben az esetben, hogy feladata elvégzésének legkézenfekvőbb módja az éppen megjelenő idegeknek felkínált vendéglátás volt.

„Nagy háztartása több mint ezer emberből állt, akik közül sokan családfők voltak, és nem kevesen csak nemrég tértek meg a pogányságból. Egy ilyen közösségnek határozott vezetésre volt szüksége. Gyenge, ingadozó módszerek nem feleltek volna meg... Ábrahám befolyása túlterjedt saját háza népén. Bárhol ütötte fel sátorát, mellette oltárt is állított áldozat és istentisztelet céljára. Amikor sátorát felszedte, az oltárt otthagyta, és így sok vándorló kánaánita, aki Ábrahámnak, az Úr szolgájának életéből megismerte Istent, ott maradt az oltárnál, hogy áldozatot mutasson be az Úrnak” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 186. o.).

Ábrahám az elejétől fogva értette, hogy Isten egy bizonyos küldetésre hívta el, és nem nyaralni megy az ígéret földjére, hanem áldássá kell lennie mindazoknak, akik között él, majd pedig utódja által az egész világnak.

Ábrahám vendégszeretetének példájából milyen elveket tudsz beilleszteni a saját életedbe?

ÁBRAHÁM SZERETETE

Olvassuk el 1Móz 18:16-33 verseit! Miként tanúsított Ábrahám szeretetet mindenki irányában, anélkül, hogy különbséget tett volna törzsi, faji vagy nemzeti alapon?

1Mózes 18. fejezetében kiviláglik Ábrahám e második tulajdonsága még azok iránt is, akiket személyesen nem ismert. Ez mindannyiunk számra fontos tanulság. Sodoma és Gomora népe bűnös volt, messze eltávolodtak az Ábrahám által vallott értékektől. Szívében mégis szeretet volt mindenki iránt, nem tett különbséget faji, nemi, nyelvi vagy vallási alapon.

Isten ekkor bejelentette a szándékát neki, miszerint elpusztítja Sodomát és Gomorát. *„Azután azt mondta az ÚR: Mivel Sodoma és Gomora kiáltása megsokasodott, és mivel bűnük fölöttébb súlyossá vált, lemegyek, és megnézem, hogy vajon teljesen a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-e, vagy sem, mert tudni akarom”* (1Móz 18:20-21, ÚRK). Ekkor Ábrahám a legnagyobb alázattal és tisztelettel fordult Istenhez: *„Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonosszal együtt, és úgy járjon az igaz, mint a gonosz; távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírása nem szolgáltna-e igazságot”* (1Móz 18:25)?

Szeretettől késztetve abban reménykedett, hogy mindenkit megment azokban a városokban, nem csak az igazakat. Eközben tisztában volt vele, mennyire gonoszok és bűnösök az ott élők. Ki tudja, milyen történeteket hallhatott dolgaikról, tetteikről? Amint a Lót háza előtt összeverődött csőcselék jelenetéből (lásd 1Móz 19:1-11) tudható, az itt élők tényleg nagyon gonoszok lehettek.

Ábrahám mégis az Úrhoz fordult az érdekükben, ismerve Isten szeretetét. Tudta, hogy az ember mindig visszatérhet Istenhez, ha bűnbánatot gyakorol. Amennyiben a városok lakói megmenekülnének, lenne lehetőségük a megtérésre. Végeredményben arra alapozta kérését, amit személyesen tudott Istenről: különös szeretetet érez a bűnösök iránt. Ábrahám tudta, hogy amíg csak tart az élet, van remény a megváltásra.

Miért olyan fontos az imaéletünkben a közbenjárói ima? Hogyan segítheti a szükségben lévőkért mondott ima a lelki fejlődésünket és azt, hogy még több tapasztalatot szerezzünk Isten bűnösök iránti szeretetével?

ÁBRAHÁM IMÁDSÁGOS LELKÜLETE

Mit tanítanak 1Móz 18:23-32 és Jak 5:16 versei a közbenjárói imával kapcsolatban?

Isten és Ábrahám párbeszéde a közbenjárói ima egy fajtája, bemutatása. Ebben a fejezetben látjuk, hogy Ábrahám közbenjárt Isten előtt Sodoma és Gomora népéért. Értük könyörgött, az ő érdekükben: bizonyos értelemben Jézus előképeként cselekedett, aki az Atya előtt értünk jár közben. Csak akkor lehet sikeres ma a missziónk, ha ezzel a fajta imádsággal megyünk előre.

Ábrahám megtanulta szeretni Sodoma, Gomora és a környező városok lakóit. Ettől volt őszinte és komoly az imája. Már megküzdött néhány királlyal, akik megverték Sodoma és Gomora népét. A győzelme után Bera, Sodoma királya ment hozzá Melkisédek kíséretében. Azt kérte: „*Add nekem a népet, a jószágot pedig tartsd meg magadnak*” (1Móz 14:21, ÚRK). Ez a kérés jelzi a király szeretetét népe iránt. Mivel Ábrahám egyik legfontosabb tulajdonsága éppen a szeretet volt, szerette Sodoma és Gomora királyait is, imádkozott értük és a népükért. „A pusztuló lelkek iránti szeretet ihlette Ábrahám imáját” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest 1993, Advent Kiadó, 108. o.).

Ábrahám alázatot és kitartást tanúsított imáiban. Miután Isten beleegyezett az első kérésbe, miszerint nem vész el a város, ha ötven igaz ember él ott, folytatta a közbenjárást. A mi missziónk sem lehet eredményes ima, közbenjárói ima nélkül. Amikor találkozunk valakivel, prédikálunk vagy bibliatanulmányt folytatunk vele, imádkozni is kell érte. Isten figyel ezekre az imákra, megérinti azoknak a szívét, akikkel kapcsolatot építünk. Nem a mi szavainkra, ékesszólásunkra térnek meg a barátaink vagy az ismerőseink, hanem a Szentlélek hatására. Ez az oka, hogy minden misszióban, amire az Úr hívott, személyesen imádkoznunk kell mindenkiért.

Olvassuk el Róm 8:34 és Zsid 7:25 verseit! Mit mondanak ezek a versek arról, amit Jézus tesz értünk? Miként segíthet mindez jobban megérteni a saját közbenjáró szerepünket?

ÁBRAHÁM MISSZIÓJA

Olvassuk el 1Móz 19:1-29 verseit! Mit eredményezett Ábrahám vendégszeretete, kedvessége és imádkozó lelkülete?

A szöveg érdekes dolgot mutat meg Lóttal kapcsolatban: Lót „Sodoma kapujában ült” (1Móz 19:1, ÚRK). Ez arra utal, hogy fontos szerepe volt a városban, minden bizonnyal közigazgatási feladattal bízták meg. A kapuban ülni hivatalnokok, bírák és királyok privilégiuma volt (2Sám 19:8; Ruth 4:1; Jer 38:7).

1Mózes 19. fejezete szinte párhuzamos a 18. fejezettel, az angyalok és Ábrahám történetével. Ábrahám és Lót egyaránt kapuban, bejáratban ül (1Móz 18:1; 19:1); mindketten meghívják az idegeneket, hogy pihenjenek meg náluk (1Móz 18:3-4; 19:2); mindketten ételt készítenek a látogatóknak (1Móz 18:4-8; 19:3). Bármennyi hibája volt Lótnak, láthatólag jó tulajdonságokkal is rendelkezett.

„Az ÚR pedig kénköves és tüzes esőt bocsátott az égből Sodomára és Gomorára. Elsüllyesztette azokat a városokat és azt az egész vidéket; és a városok minden lakosát és a föld növényeit is” (1Móz 19:24-25, ÚRK).

Nem tudjuk, hány ember lakott ebben az időben Sodomában és Gomorában, de a sok ezer közül csak négy hagyta el a várost, és mindössze három menekült meg. Ez hasonló az özönvíz történetéhez. Nem tudni, hány ember élhetett akkor a földön, de az biztos, hogy a legtöbben *nem* menekültek meg.

A sodomai túlélők alacsony száma célzás a mi missziónkkal kapcsolatban is: nem mindenki menekül meg. Szeretnénk, ha mindenki elfogadná Jézust és megváltási tervét, de mindenki szabadon dönt. A mi dolgunk, hogy anynyi embert hívjunk döntésre Jézussal kapcsolatban, amennyit csak lehet. Eközben Isten segíti a küldetésünket Szentlelke által, de senkinek az akaratát nem fogja letörni. A szabad akarat azt jelenti, hogy az üdvösség minden ember saját döntésén múlik - nem számít, mit teszünk, vagy mennyit imádkozunk.

Hogy tanulhatjuk meg, hogy akkor se veszítsük el a kedvünket a misszióban, ha semmilyen eredményt nem látunk?

ELFOGADNI ISTEN AKARATÁT

Olvassuk el 1Móz 12:1-9 verseit! Mit jelent elfogadni Isten akaratát akkor is, amikor nem tűnik világosnak előttünk az út?

Ábrahám egyik legfőbb tulajdonsága az Isten akaratát előtt való meghajlás volt. Minden tapasztalatát ez jellemezte.

Az elhívása: Ábrahám számára a mennyei hang elfogadása kihívást is jelenthetett: „Ezt mondta az ÚR Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet én mutatok neked” (1Móz 12:1, ÚRK). Amikor hallotta a mennyei hangot, az első reakciója akár az is lehetett volna, hogy figyelmen kívül hagyja, mintha csak hallucinált volna. Vagy akár ellenkezhetett volna, valahogy így: *Nem akarok menni, szeretek itt élni.* Elég furcsa meghatározás volt az úticél leírása: „arra a földre, amelyet én mutatok neked”, ő mégis elfogadta a hívást. Alávetette akaratát Istenének, elhagyta atyja házát és országát: „Elment Ábrám, ahogy az ÚR mondta neki” (1Móz 12:4, ÚRK).

A kijelölt föld: Vita támadt Ábrahám és Lót szolgái között, de a pátriárka nem akart megküzdeni „saját vérével” ebben a helyzetben. Alávetette magát Isten akaratának, aki ismét megáldotta őt: „Az ÚR pedig azt mondta Ábrámnak, miután Lót elvált tőle: *Emeld fel szemedet, és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Mert az egész földet, amelyet látsz, neked és utódaidnak adom örökre*” (1Móz 13:14-15, ÚRK).

Sodoma és Gomora pusztulása: Amikor Isten megjelentette Ábrahámnak, hogy elpusztítja a két várost, ő szeretettel menteni próbálta a településeket. Mivel még tíz igaz ember sem élt ott, a városok elpusztultak. Ábrahám alávetette magát Isten akaratának, elfogadta kimondott ítéletét. Az Úr azért tudta felhasználni, mert minden körülmények között elfogadta az Ő akaratát. Nekünk is hasonlóan kell tennünk.

Kihívás: Városainkban akadályokba ütközünk az evangélium megfelelő és eredményes hirdetésében. Könyörödjünk Isten közbenjárásáért!

Kihívásra fel! Lépj kapcsolatba valakivel, aki hasonló nehézségekkel küzd, mint te! Mondd el neki: imádkozol érte és kéred Istent, hogy mutassa meg neked, miként segíthetnéd őt!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „A pusztuló lelkek iránti szeretet ihlette Ábrahám imáját. Gyűlölte a romlott város bűneit, de arra vágyott, hogy a bűnösök megmeneküljenek. Sodomáért való mélységes aggodalma mutatja, hogyan kellene aggódnunk a megrögzött bűnösökért. Gyűlöl-nünk kell a bűnt, de szánunk és szeretnünk kell a bűnöst. Körülöttünk emberek rohannak a reménytelen és félelmetes pusztulásba, mint egykor Sodomában. Mindennap lezárul valakinek a kegyelmi ideje. Minden órá-ban vannak, akik átlélik a kegyelem határát. Ki inti és kérleli a bűnöst, hogy hárítsa el ezt a félelmes végzetet? Hol vannak azok a kezek, amelyek kinyúlnak érte, hogy visszatartsák a haláltól? Hol vannak azok, akik alázato-san és rendületlen hittel könyörögnek értük Istenhez?

Ábrahám lelkülete Krisztus lelkülete volt. Isten Fia a nagy Közbenjáró, aki közbenjár a bűnös érdekében. Ő, aki lefizette a bűnös megváltásának árát, tudja, milyen értékes az emberi lélek. Krisztus úgy gyűlöli a bűnt, ahogy csak egy makulátlanul tiszta lény gyűlölni lehet, de úgy szereti a bűnöst, ahogy csak a végtelen jóság tud szeretni. A kereszthalál gyötrelmeiben, amikor reá nehezedett az egész világ bűneinek szörnyű terhe, szidalmazóiért és gyilkosaiért imádkozott: »*Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek*« (Lk 23:34)» (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 108. o.).

„Ábrahámot a környező népek hatalmas fejedelemként, bölcs és tehetséges vezetőként tisztelték. Nem zárta el befolyását a szomszédai elől. A bálvány-imádókétól élesen elütő élete és jelleme kedvező benyomást keltett az igaz hitről. Ábrahám rendíthetetlenül hű volt Istenhez; kedvessége és jóindulata pedig bizalmat és barátságot ébresztett; a lényéből áradó nagyság tiszteletet parancsolt, és megbecsülést vívott ki” (i. m. 101-102. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Milyen más példákat találunk a Szentírásban arra, amikor valaki elfogadta a missziós elhívást? Mit gondolsz Keresztelő Jánosról? Mondhatjuk, hogy sikeres volt?
2. Olvasd el 1Móz 19:30-36 verseit! Mit tudhatunk meg a versekből azok jelleméről, akik megmenekültek Sodomából?
3. Milyen egyéb tanulságokat szűrhetünk le Ábrahám példájából, abból, ahogyan a misszióhoz viszonyult és azt végezte?
4. Ábrahám közbenjárása sikeresnek, vagy inkább kudarcnak nevezhető?

BÁCSI SÁNDOR: A NAGY KÜLDETÉS

Könnyebb volt akkor?
Mikor a Mester
szólt: Jöjj és kövess engem!
Szólt: Evez a mélyre!
Szólt: Menjetek el kettenként!
Szólt: Menjetek e széles világba!
Szólt: Hirdesetek örömhírt!
És akinek szívébe mélyedt
Tűz-szeme, az elindult
s ment. Otthagya a hálót,
elhagyta mindenét.
Egy saruval és táskával nélkül
elindult, mint hú tanítvány,
mint biztos bizonyosság,
hogy várja az otthontalan út,
falú szélé, hol lábáról a port is
lerázza, mert az Igének ellene álltak.
Hogy áruló Júdás,
zűrzavaros Gecsemáné,
gyötrelmes keresztfa,
sírból kinövő kétely
után a feltámadott Krisztus
tanújaként meggyőzze a világot.

Jaj, hogy azóta mennyire halkult
el a szívünkben a krisztusi hívás!
Mennyi szavunkban a bölcséletünknek
fényeit élesztő sanda varázsszó!
Emberi méretű forma-ígéret,
hitben erőtlenség, tétova zsoldár:
kegyeskedő szóban eldörgő ítélet,
hangvita, fényes cifra-nyomorúság.
De hogyha a Lélek szent tüze gyullad,
megragad és küld szét e világban
minden népekhez, tétova akkor
nem lehet senki.
Hangzik az Ige. Szomjazó lelkek
folyama árad ím e forráshoz.
Tartsd meg a helyed, mert koronádat
Mestered majd ott adja jutalmul,
ahová küldő, szent szava állított!

Kifogások, hogy miért nem végezzük a missziót

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Királyok 17:5-6; Zsoltárok 24:1;
Ézsaiás 6:1-8; Jónás 1-4; Náhum 1:1; Jakab 1:27

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én azt mondtam: Íme, itt vagyok én, küldj el engem” (Ézs 6:8, ÚRK)!

Nem mindenki volt olyan elkötelezett, mint Ábrahám. Vegyük például Jónás esetét (lásd Jónás 1-4. fejezet). Isten arra szólította, hogy kiáltson Ninive, Asszíria fővárosa ellen, ami a mai Irak területén feküdt, mintegy 900 kilométerre Jeruzsálemtől. Úgy egyhavi út lehetett ez akkoriban. Jónás nemcsak megtagadta, hogy oda menjen, hanem pont ellenkező irányba indult. Ahogy megérkezett Joppéba, felszállt egy Tarsisba tartó hajóra. Ez a város a mai Spanyolország déli részén volt található. A mintegy 3 200 km-es út legalább egy hónapot vett volna igénybe, az időjárástól függően. Mivel nem akart összetűzésbe keveredni Asszíria királyával, azt a hónapot, ami az odavezető út lett volna, arra használta, hogy távol kerüljön Ninivétől. Mégis miért tett ilyet az Isten embere? A niniveiek javíthatatlanul rossz emberek hírében álltak, népüket gonoszságáról és kegyetlenségéről ismerték, hadakoztak már Izrael és Júda ellen. Mégis arra hívja el Jónást Isten, hogy menjen oda és kiáltson Ninive égbekiáltó gonoszsága ellen (Jón 1:2).

Az itt található szövegek hasonlóak ahhoz, ahogy Isten fogalmaz, amikor 1Móz 18:20-21 verseiben Ábráhámmal beszél Sodomáról és Gomoráról. Amint azonban látni fogjuk, Jónás nem Ábrahám.

Mit tanulhatunk Jónás viselkedéséből azzal kapcsolatban, ahogy mi keresünk kifogásokat, ha nem végezzük a küldetésünket?

KIFOGÁSAINK: A FÉLELEM

Olvassuk el 2Kir 17:5-6, 19:32-37 és Náh 1:1, 3:1-4 verseit! Mit mondanak Ninivéről, valamint AsszírIA és Izrael kapcsolatáról? Miként befolyásolhatta ez a kapcsolat Jónás döntését, hogy Ninive helyett inkább Tarsisba induljon?

A félelem volt az egyik oka annak, hogy Jónás nem akart Ninivébe menni. Az asszírok rettegett ellenségnek számítottak, Ninive pedig az ország fővárosa volt. „A kettészakadt Izrael korában az ókor egyik legnagyobb városa, az Asszír Birodalom fővárosa, Ninive volt... Anyagi jóléte idején Ninive elől járt a bűnözésben és gonoszságban. Az ihletett Ige »vérontó város«-ként jellemezte, amely »rablással van tele« (Náh 3:1). Náhum próféta jelképes beszédében kegyetlen, ragadozó oroszlánhoz hasonlította Ninivét. »...van-e, akin nem gázolt át örökös gonoszságod?!« - kérdezte (Náh 3:19)” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 166. o.).

Ninive lenyűgöző város volt. Szanhérib kiszélesítette a határait, megépítette többek között a hatalmas délnyugati palotát, amely egy 503x242 méteres területet foglalt el, és több mint nyolcvan szobája volt. Tizennyolc csatornát építetett, amelyek 65 kilométeres távolságból vezették a vizet a városba. A településnek csupán a méretei is félelmetesek lehettek.

Ráadásul az emberek is rettenetesek voltak. A Babilon elfoglalásáról megírt beszámolóban Szanhérib azzal dicsekszik, hogy a lakosok hulláival borította az utcákat, fiatalokkal és öregekkel. Az ásatások során talált domborművek ábrázolják a katonákat, amint felnyársalják az embereket. Nem szeretnénk összetűzésbe keveredni velük: nem igazán bánták, ha erőszakot vagy indokolatlanul kegyetlen tetteket kellett alkalmazni. A gondolat, hogy éppen közénk menjen félelemmel töltötte el Jónást. Ennek ellenére gyakran rosszállással olvassuk a történetét, amiért a félelem eltérítette őt Isten utasításának végrehajtásától. Csak éppen azt nem vesszük észre, hogy mi sem vagyunk jobbak, amikor hagyjuk, hogy Isten helyett a félelem irányítson bennünket.

Gondolj vissza egy olyan időre, amikor ismerted Isten akaratát, de a félelem miatt nem nagyon követted! Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből a tapasztalatból?

KIFOGÁSAINK: TÉVES NÉZETEK

Ahogy lecsapott a vihar, Jónás önmagát vádolta (Jón 1:1-12). A viselkedése elárul néhány dolgot a világlátásáról és arról, amit megértett Istenről vagy az „istenekről”, ahogy abban az időben az emberek gondolkodtak. Hitük szerint az istenek különféle területek felett uralkodtak, és a tenger a démonok fennhatósága alá tartozott. Dühük lecsillapítása érdekében áldozatot kellett bemutatni nekik. Bár Jónás zsidó volt, valószínűleg az ő világméretű is befolyásolták kora vélekedései.

Olvassuk el Jón 2:1-3, 7-10 verseit! Mit mondanak ezek az igék arról, hogyan kezdte megérteni Isten gondviselését Jónás?

Jónás miközben menekült arról a területről, ahol az emberek Jahvét tartották az Istenüknek, nehéz úton, de megtanulta, hogy Isten mindenhol, még idegen kultúrák között is ugyanaz a mindenható Úr. A szél és a hullámok is Istenhez tartoztak, a hal szintén. „Az ÚR é a föld s annak teljessége, a földkerekség s annak lakói” (Zsolt 24:1, ÚRK). Jónás szívből a föld és a tenger mindenható Urához fordult, megvallotta bűnét és megmenekült. Nekünk is lehetnek téves képzeink Istenről és arról, hogy mit vár el tőlünk. Az egyik gyakori félreértés szerint az Úr azt szeretné, hogy csak a saját megváltásunkra koncentráljunk, vonjuk ki magunkat a körülöttünk lévő bűnös világból. Habár feladatunk „széplőtelenül megőrizni magunkat e világtól” (Jak 1:27), a középpontban annak kell állnia, hogyan hozhatunk áldást és reményt a szükségben lévőknek. A másik félreértés, ami távol tart bennünket a misszióra hívás elfogadásától, ha azt hisszük, hogy a siker rajtunk múlik. Mi nem menthetünk meg senkit, mint ahogy Jónás sem tudta megmenteni Ninivét. Elképzeltető, hogy „megváltói” mentalitással közelítünk a misszióhoz. Isten nem arra hív, hogy mi mentjük meg az embereket, hanem arra, hogy működünk együtt vele az Ő megváltó munkájában. Istent dicsőítve bizonyosságot teszünk arról, hogyan formál át bennünket, azonban egyedül csak Ő képes az embereket magához vonzani. Mi hinthetjük az igazság magjait, de csak Isten hozhat szívbeli megtérést. Gyakran összetévesztjük a mi szerepünket Istenével, ami elég ahhoz, hogy a bizonyágtéves elmulasztására bárki mentséget találjon. Igen, az Úr felhasználta Jónást, de Isten térítette meg Ninivét, nem a próféta.

A lélekmentés nehéz, túl nehéz ahhoz, hogy az ember egyedül végezze. Hogyan tanulhatjuk meg tehát engedni, hogy ezt Ő tegye, de általunk, a mi életünk és bizonyágtételünk által?

KIFOGÁSAINK: NEHÉZSÉGEK

Jónás tapasztalata a hal gyomrában (Jónás 2. fejezete) drámai bemutatása Isten szeretetének és kegyelmének. A próféta imájából kitűnik, hogy nem felejtette el Isten szeretetüzenetét. Az Úrral való elképesztő tapasztalata azonban nem jelenti azt, hogy régi berögződései vagy szokásai könnyen megváltoztak volna, még ha el is ment Ninivébe.

Olvassuk el Jónás 3. fejezetét! Miként reagáltak az emberek Jónás prédikációjára? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből a bizonyágtételre vonatkozóan?

Bárhogy is érzett Jónás a niniveiek iránt, azt prédikálta, amit Isten mondott neki, és az eredmény megdöbbentő volt: a niniveiek megtértek. Jónásnak sok mindenben kellett keresztülmennie, dolgokat megtennie, amit nem akart, de amikor engedelmeskedett, Isten megdicsőült.

Isten missziója olyanok vállán halad előre, akik hajlandóak áldozatot hozni, még ha vonakodva is. Értékrendünk nem akadályozhatja Istennek az elveszettekért végzett szolgálatát. Jónáshoz hasonlóin néha mi is előítéletekkel küzdünk, amelyek távol tartanak bizonyos személyektől és csoportoktól. Alázatra van szükségünk, hogy szembenézhessünk előítéleteinkkel.

A misszióhoz ugyanakkor idő és érzelmi energia is kell. A mások életébe való befektetés és az igazi törődés megterhelő lehet. Egy olyan korban, amikor már a saját életünkkel és a problémáinkkal való lépéstartás is stresszes, mások érzelmi támogatása túlságosan kimerítőnek tűnhet.

Végül pedig: a misszióba való bekapcsolódás gyakran megkívánja, hogy változtassunk a pénzhez való viszonyunkon és azon, ahogyan használjuk azt. Legyen szó emberek gondozásáról, könyvek és egyéb kiadványok vásárlásáról, esetleg szolgálatokról vagy kényelmi szolgáltatásokról, amelyek igénybevételével időt szabadíthatunk fel a misszióra, lesznek a misszióhoz kapcsolódó kiadások. A missziómunka mindig áldozatokat követel. Jó hír viszont, hogy Jónás alkalmatlansága ellenére Isten erőteljesen munkálkodott a niniveiek megtérésén. Csakhogy sajnos a próféta nem osztozott a menny örömeiben.

Milyen áldozatot kér Isten tőled most, hogy bemutathasd valakinek az Ő szeretetét? Mennyire bízol benne, hogy beváltja ígését, miszerint az áldozatok által te is gazdagabbá válsz?

KIFOGÁSAINK: KÉNYELMETLEN KONFRONTÁCIÓK

„Ó, URam, hát nem ezt mondtam, amikor még otthon voltam? Azért siettem, hogy Tarsísba fussak, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, és nagy a kegyelmed, és a gonoszt is megbánod” (Jón 4:2, ÚRK). Milyen gyönyörű ima ez Jónástól! Vagy mégsem?

Olvassuk el Jónás 4. fejezetét! Mi nem stimmelt a prófétával?

Jónás annyira gyűlölte azokat az embereket, akikhez Isten elküldte, hogy azt érezte, jobb lenne meghalnia, mint megszegyenülnie, amikor a Ninive ellen meghirdetett ítélete kudarcot vall. Azt akarta, hogy a város legyen a következő Sodoma és Gomora. Remélte, hogy Isten ítélete sújt le a gyűlölt népre. Amikor ez elmaradt, a világgépének alapja rendült meg, és inkább meghalt volna, minthogy hagyja, hogy világa felforduljon. Isten már másodszor szembesíti Jónást önmagával, nem prédikációval, szóval, hanem egy tapasztalat által.

A világnézet nem az igényeink szerint alakul ki, nem is változik, csak mert valami újat vagy az eddigiekhez képest mást hallunk. Általában az élettapasztalataink és azok értelmezése vagy magyarázata alapján alakul ki és változik meg.

Az új tapasztalat abban segítette Jónást, hogy felismerje: a világgépe eltorzult. Isten adott egy növényt, ami különös módon egyetlen nap alatt akkorrára nőtt, hogy elég árnyékot vetett, védte Jónást a nap hevétől. A próféta hálás volt, de nem a csodatévő Istennek, hanem csak a növénynek örült. Ahelyett, hogy belátta volna: érdemtelenül részesült ebben a csodában, megérdemelt és helyénvaló áldásnak gondolta, amit jól végzett munkájáért kapott. Amikor a növény elpusztult, a veszteség kihozta a sodrából, önértékelési problémát okozott neki és öngyilkos gondolatokat ébresztett benne. Ezek után Isten gyengéd helyreigazítása következett. Ez segített Jónásnak belátni, milyen balgaság volt többre értékelné egy növényt, mint sokezer életet – állatokét, gyerekekét.

Elmarad a feloldás, hogy Jónás végül megtért volna. A befejezetlen történet felénk irányul. Mit vált ki belőlünk, hogy Isten törődik a gonoszokkal, az elnyomókkal és a róla mit sem tudó emberekkel is világszerte?

ITT VAGYOK ÉN, KÜLDJ EL ENGEM!

A próféta története több mint megkapó. Isten meg tudta menteni a nini-veieket Jónás gyenge tanúságtétele ellenére is, ami fontos emlékeztetőül szolgál: a mi szerepünk csupán az, hogy Isten közvetítői legyünk, hiszen egyedül Ő képes meggyőzni és megtéríteni a szíveket. Emlékeztet, hogy Isten csak készséges és alázatos hírnököket keres, akik követik útmutatását.

Olvassuk el Ézs 6:1-8 verseit! Mi a lényegi üzenete ennek a résznek?

A hívás adott, Isten készséges önkénteseket keres, nekünk pedig válaszolnunk kell, mégpedig azzal, hogy átadjuk magunkat vezetésének, figyelünk a hangjára és engedelmeskedünk neki, mondjon bármit.

A történet megjeleníti Isten szeretetét is az emberek iránt, akik olyan helyen élnek, ahol ezt nem érzik, a hangját nem hallják. Amiképpen szánakozott Ninivén, úgy a milliós nagyvárosokon is, ahol épületek növekednek fák és virágok helyett és az állandó zaj megnehezíti az elcsendesülést, a fegyelést.

A niniveiekről azt mondta Isten, hogy „*nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között*” (Jón 4:11). Szüksége van tehát követekre, akik hajlandóak elvinni az üzenetét azokhoz, akik ki sem látszanak az üzleti ügyekből és az élet fertelmeiből. Ézsaiás ezt hallotta: „*Ki megy el...?*” Mi lesz a te válaszod?

Kihívás: Egy üres lapra vagy az imalistádra írd fel tíz ember nevét, akikről tudod, hogy nem hisznek! Őket fogjuk a te „tanítványaidnak” nevezni. A lista egészen a negyedév végéig legyen kéznél, és imádkozz értük nap mint nap! Imádkozz azért, hogy Isten segítségével ismerősökből szinte a barátaiddá váljanak, majd a felszínes barátságok mélyüljenek el, alakuljon ki bizalom is! A folyamat során figyelj a barátaid szükségleteire, fájdalmaira és az élet okozta sérüléseire! Majd kérd azt is, hogy Isten töltsé be ezen szükségleteket!

Kihívásra fel! Válassz egy, a lakhelyedhez közeli és egy lakhelyedtől távoli várost a világon! Kezdj el imádkozni az ott élőkért! Kérd, hogy Isten erősítse meg az adventvárók jelenlétét e helyeken, akik Jézus közeli visszajöveteléről beszélnek!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White határozottan figyelmezteti azokat, akik nem követik Jézus hívását, hogy bizonyosságot tegyenek a környezetükben: „Azok kifogásai, akik nem végzik ezt a munkát, nem mentesítik őket a felelősség alól, és ha úgy döntenek, hogy nem végzik a munkát, akkor elhanyagolják azokat, akikért Krisztus meghalt, elhanyagolják Istentől kapott felelősségüket, és a mennyei könyvekben hűtlen szolgaként jegyzik fel őket. Vajon a Mesterhez hasonlóan dolgozik az a lelkész, hogy mások számára erősség és áldás legyen, aki elzárkózik azok elől, akiknek szükségük van a segítségére? Akik elhanyagolják a személyes kapcsolatot az emberekkel, önzővé válnak, miközben éppen arra a tapasztalatra van szükségük, hogy kapcsolatba kerüljenek testvéreikkel, megértsék lelki állapotukat, és tudják, hogyan kell Isten nyáját legeltetni, mindenkinek a maga idejében adva meg a maga eledelét. Aki elhanyagolja ezt a munkát, nyilvánvalóvá teszi, hogy erkölcsi megújulásra szorul. Meglátja majd, hogy nem viselte a munka terhét” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1892. augusztus 3.).

E kemény szavak kiemelik Isten missziójának fontosságát, de nem maradunk remény nélkül: „Jónás feladata súlyos felelősséggel járt. De aki megparancsolta, hogy menjen, erőt és eredményt is tudott adni szolgájának. Ha a próféta habozás nélkül engedelmeskedik, sok keserű tapasztalattól megmenekül és Isten gazdagon megáldja. Az Úr azonban nem hagyta el a kétségbeesett prófétát. Egy sor próba és különös intézkedés nyomán újjáéledt bizalma Istenben és menteni tudó végtelen hatalmában” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 167. o.).

Jónáshoz hasonlóan mi is könnyebben találhatunk kifogásokat a misszióban való részvétel helyett. Számatalan dolog motiválhat bennünket a mentések keresésére. Azonban az elhívásunk nem kevésbé konkrét, mint Jónásé volt. A kérdés csupán az, hogy miként válaszolunk rá.

Megbeszélendő kérdések:

1. Milyen kifogások kísértének arra, hogy ne kapcsolódj be a misszióba? Mi a te Ninivéd?
2. Gondoljuk át, mennyire értékes az üzenetünk, amit adventistaként képviselünk! Milyen áldás, hogy ismerhetjük mindezt! Mi tart vissza attól, hogy másoknak is beszéljünk arról, amit mi annyira szeretünk?
3. Hogy tanulhatjuk meg Isten kegyelme által legyőzni a misszióval kapcsolatos esetleges féltreteinket?

PESZT RÁHEL: SZOMBATRÓL SZOMBATRA

Ma szombat van, ma másképp megy minden,
ma szombat van, ma megtelik a szívem,
ma szombat van és lábadoz roskadok,
ma szombat van, ma minden bűnt feladok.
„Szombat van!”- énekli a lelkem.
Dallam árad szerte, ünnepel a terem.
Isten háza boldog és Ő ránk mosolyog.
Áhítatos csendben megáll a középben
és mi gyenge emberi lények
megtisztulunk, mint a mosott edények.
Olyan erőt és dicsfényt kapunk,
hogy beléphessünk a gyöngykapun.
Ott is szombat lesz, Ő közöttünk jár majd,
szombat lesz és már nem lesz búbánat,
szombat lesz és összegyűlünk egybe,
szombat lesz és én is Istenhez megyek be.
Szombat lesz és mennyei zene szól,
szombat lesz és az angyalkórus dalol,
és Ő csak mosolyog: tudta minden bűnünk.
Most pedig örül, mert elvehette tőlünk.
Mosolyog, mert csak Ő emlékszik rá,
hogy mennyit szenvedtünk, mi elfeledtük már.

Motiváció és felkészülés a misszióra

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 24:1-12, 36-49;

Apostolok cselekedetei 1:12-26; 2:1-41; 1Korintus 11:1;
Zsidók 10:24-25

„Majd azt mondta nekik: Erről beszéltem nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindannak, ami megíratott felőlem Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárookban” (Lk 24:44, ÚRK).

Pál ezt írja a filippibelieknek: „Némelyek ugyan irigységből és versengésből is, de mások jó szándékból hirdetik Krisztust. Ezek szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelmére rendeltettem, mások pedig önérdékből, nem tiszta lélekkel hirdetik Krisztust, mert úgy vélik, hogy fogságom nyomorúságait ezzel növelik. De mit mondjak? Csak az számít, hogy bármi módon, akár színből, akár szívből, Krisztust hirdetik, és én ennek örülök, sőt örülni is fogok” (Fil 1:15-18, ÚRK).

Erőteljes szavak. A lényeg, hogy „...akár színből, akár szívből”, de hirdessék Krisztust, ez számít Pálnak. Ideális esetben a motiváció a jó hír megosztásának vágya, a szeretet és az igazság ismerete, nem pedig önző ambíció, irigység vagy viszálykeltés. Mi indít tehát arra, hogy Krisztust hirdessük, és mik azok a módszerek, amelyekkel felkészülhetünk erre? A héten megnézünk néhány eseményt a korai egyház életéből, amelyek utat mutatnak a misszió döntő pontjain.

TOVÁBBADNI A JÓ HÍRT

Olvassuk el Lk 24:1-12 verseit! Miként reagáltak azok, akik hallották Krisztus feltámadásának jó hírét?

Lukács beszámolója szerint vasárnap kora reggel néhány asszony a sírhoz ment. Fűszerek voltak náluk, a szombat elmúltával Jézus testét akarták megkenni. Arra számítottak, hogy pecsét lesz a síron, de megdöbbenésükre már üresen állt. Nem tudták, mit tegyenek, és megijedtek, amikor két férfi jelent meg mellettük fénylő ruhában, akik egy üzenetet adtak át nekik. Emlékeztették őket Jézus szavaira, hogy valóban feltámadt, ahogy előre megmondta. A nők a hír átható örömevel futottak vissza a tanítványokhoz és Jézus más követőihez, beszámolva nekik arról, amit láttak és hallottak, mert az örömet nem tarthatták magukban. Vagyis arról beszéltek, amit megtudtak Krisztusról.

El tudod képzelni, mit érezhettek? Éppen egy elképesztő tapasztalatot éltek át, ami biztosan lenyűgözte őket, de a tanítványok azt csak „üres mesének” nevezték, nem hitték el. Péter azonban, bár nem tudjuk, mit hitt el mindebből, elfutott a sírhoz, hogy maga lássa a dolgokat. Nem volt biztos abban, hogy elfogadhatja-e az asszonyoktól hallott hírt.

Péter – mint sokszor mindannyian – habozott elfogadni valamit, csak azért, mert valaki más mondta. Bár hallotta az asszonyok beszámolóját, ekkor még nem lett részese a tapasztalatuknak. Először csak annyit látott, hogy a sír üres. „*Elment, magában csodálkozva a történeteken*” (Lk 24:12, ÚRK). Nem ugyanazt tapasztalta ott, mint amit az asszonyok. Péter reakciójától függetlenül az asszonyok azonnal tovább akarták adni a jó hírt másoknak. Mi lehetne erősebb motiváció a misszióra, mint tudatni másokkal, hogy mit tett Jézus értünk? Mi lelkesíthetne inkább, mint az, hogy terjesszük Jézus megváltásának a jó hírét, ami az egyetlen reményünk?

Természetesen saját tapasztalatokra van szükségünk Istennel, mielőtt beszélhetnénk azokról másoknak. A misszió motivációjának szükségképpen kulcsfontosságú része, hogy azt akarjuk továbbadni, amit mi is annyira szeretünk. Végül is nem oszthatunk meg olyasmit, ami nekünk sincs, ugye?

Milyen tapasztalatokat szereztél Isten valóságával és szeretetével kapcsolatban? Miért olyan értékesek számodra ezek az alkalmak? Hogyan motiválnak arra, hogy másokhoz is eljuttasd az örömhírt?

A PRÓFÉTAI ALAP

Olvassuk el Lk 24:36-49 verseit! Mi történt, és miért volt mindez kulcsfontosságú tapasztalat az apostoloknak?

Érdekes módon az első időben a tanítványok a félelem miatt nem hittek. Miután látták Jézust és meggyőződtek arról, hogy él, örömeikben nem hittek (lásd Lk 24:41). Érezted már úgy, hogy valami túl szép ahhoz, hogy igaz legyen? Ezt élték át a tanítványok és a többiek a felső szobában.

Amennyiben Jézus csupán ezt a tapasztalatot hagyja rájuk, a hitük aligha tartott volna ki távozása után. Ahogy telik az idő, a tapasztalat ereje elhalványulhat, feledésbe merülhet vagy megkérdőjeleződhet. Ezért Jézus nem elégedett meg annyival, hogy megmutatta a hegeit és evett előttük. Az Igéhez irányította őket, rámutatott a munkája és szolgálata prófétai alapjaira. Nagy tapasztalatuk ellenére Jézus azt akarta, hogy a hitük Isten Igéjén nyugodjon: *„Erről beszéltem nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindannak, ami megíratott felőlem Mózes törvényében, a prófétáknál és a zoltárookban”* (Lk 24:44, ÚRK).

A tanúságtétel erős motivációja itt is Isten Igéje. Jézus tudta, hogy tapasztalatuk megszilárdításához a tanítványoknak szükséges megérteniük, miért kellett meghalnia és mi a feltámadásának jelentősége. Világképüknek el kellett mozdulnia a politikai és földi királyság várásától a nagy megoldás irányába, ami Krisztus győzelme a bűn és a halál felett. Az evangélium sokkal több Izrael politikai egyeduralomra jutásánál. Megmutatja Krisztus győzelmét Sátán felett és garantálja, hogy egy nap a bűn eltűnik a világból, a föld újjá lesz, Isten együtt él majd a népével. Jézus *„megnyitotta értelmüket”* (Lk 24:45, ÚRK), így képesek voltak megérteni ezeket az igazságokat, amelyeket azután be kellett mutatniuk a világnak.

Krisztussal szerzett tapasztalataink nem maradhatnak fenn igei alapok nélkül, amibe beletartoznak a történelmi eseményeket, Jézus első és második eljövételét bemutató próféciaik is. Ezeket az igazságokat valóban megértve készen állunk a misszióra, motiváltan.

Mennyire vagy megalapozott a próféciaikban, amelyek Krisztusra, első és második eljövételére mutatnak? Miért kell szilárdan gyökereznünk Isten Igéjében, az utolsó napokra vonatkozó próféciaikban? Miért nélkülözhetetlen érteni azokat, különösen a misszió miatt?

VÁRAKOZÁS ÉS A MISSZIÓ

Lukács evangéliuma Krisztus mennybemenetelével fejeződik be (Lk 24:50-53). Ám a történet nem ér itt véget. Lukács folytatásként megírja az *Az apostolok cselekedeteit*. Mennybemenetele előtt Jézus misszióval bízta meg, ígéretekkel látta el tanítványait, és megparancsolta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben, amíg „*amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel*” (Lk 24:49, ÚRK – lásd még ApCsel 1:4-8). Azt mondta, addig maradjanak a városban, amíg be nem teljesedik ígérete, miszerint elküldi a Szentlelket, aki erőt ad nekik, hogy tanúi legyenek Jeruzsálemben, Júdeában, Samáriában és azon túl.

Olvassuk el ApCsel 1:12-26 verseit! Mit csinált az akkoriban nagyjából százhusz tanítvány, amíg az ígéretre vártak?

Jézus egyértelmű küldetést adott nekik: legyenek tanúi az egész világon. Várakozás közben kétféleképpen készültek a misszióra. Lukács azt írja, hogy először is folytatták a közös imát és könyörgést. Egyikük számára sem volt kérdés, milyen küldetésre hívta őket Jézus, és mindannyian el is fogadták a megbízást. Ez inspirálta őket, hogy fogjanak össze imában. Lukács nem közli, mit kértek, de több mint biztos, hogy bölcsességért, erőért és bátorságért imádkoztak, hogy együtt tölthessék be a küldetésüket. Jó példa ez mindannyiunk számára.

A másik az volt, hogy amíg vártak, tervezték a missziójukat. Miután Júdás átadta a hatóságoknak kivégzésre Jézust, öngyilkos lett. Így egy hely üresen maradt a tizenkettő között. Amíg vártak, Isten vezetését kérve választottak valakit helyette. Szervezték a dolgaikat és tervezték a misszió indulását. A döntésekben Péternek vezető szerepe volt. Senki sem kérdőjelezte meg a tetteit, mindannyian Isten bölcsességét látták a dolgok menetében. Megértették és bíztak benne, hogy Isten cselekszik és dolgozik, Ő mozdítja elő azt, ami közöttük történik. A várakozás nem telt hiábavalóságokkal, tele volt célokkal és a missziót előrevivő cselekedetekkel.

Miközben várjuk, hogy a Szentlélek kitöltessen és segítsen befejezni Isten nagy misszióját, össze kell fognunk, hogy erősítsük egymást (Zsid 10:24-25), imádkozva Isten Lelkéért. Eközben ráhangoljuk magunkat és az egyházat az Isten szerint legfontosabb dologra: az elveszettek megmentésére.

Hogyan tanulhatunk meg úgy várni Istenre, hogy közben ne vesszen el a hitünk? Hogyan használhatod fel legjobban az időt várakozás közben, ahogy a tanítványok is tették?

„...KERESZTFÁRA SZEGEZVE MEGÖLTÉTEK”

Az *apostolok cselekedetei* 2. fejezete feljegyzi a Szentlélek kitöltését pünkösdkor. Amint Jézus követői imádkoztak, tüzes lángnyelvek szálltak a föjükre. Ekkor felismerték, hogy megkapták a Szentlélek megígért erejét.

Olvassuk el ApCsel 2:1-41 verseit! Mi történt a tanítványokkal, miután elnyerték a Szentlelket?

A tanítványok más nyelveken kezdtek beszélni, „amint a Lélek adta nekik, hogy szóljanak” (ApCsel 2:4, ÚRK). Itt az az igazán fontos, hogy Isten olyan dolgokkal ruházta fel őket, amelyek a hit nélkül élők hasznára voltak. Az áldás nem csak nekik maguknak használt. Nem olyasmi volt, ami felkészítette őket a mennyre vagy ami megkönnyítette saját ügyeik intézését a más nyelven beszélők között. Azért kapták az áldást, hogy betöltsék Isten misszióját az elveszettekért. Isten ma azért hívja el követőit, hogy személyes ajándékait használják fel küldetésének előrevitelében a nem hívőkért. Ajándékokat kaptunk, tehát lehet annál erősebb hívás a misszióra, mint személyes ajándékaink használata azért, hogy elérjünk másokat? A Szentlélek kitöltése azt eredményezte, hogy sokan megtértek, akik addig elutasították a Messiaszt, közöttük olyanok is, akik Jeruzsálemben voltak, amikor Krisztus meghalt. Gondold el, micsoda erő nyilvánulhatott meg! Péter azzal vádolta őket, hogy részesei voltak Krisztus megfeszítésének. Nyilvánvalóan rádöbrentek, mit tettek, és felismerésük következményeként kiáltották: „Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiaik” (ApCsel 2:37)? Még ők is megbocsátást nyerhetnek. Péter ezt felelte: „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát” (ApCsel 2:38, ÚRK). Együtt munkálkodva, összhangban a Szentlélekkel és egymással Jézus követői a megtérést és a bűnök bocsánatát prédikálták még azoknak is, akik talán tevékenyen részt vettek Jézus megfeszítésében. Ez az evangéliumban rejlő erő. Ha ez nem motivál minket a misszióra, akkor mi? Isten arra hív el, hogy elmondjuk az evangéliumot a világnak, a bűnös, romlott világ bűnös, romlott embereinek. Nem az a dolgunk, hogy ítélkezzünk, hanem tanúskodjunk Jézus megmentő erejéről.

Miért erősítsen bennünket az a gondolat, hogy Isten még azoknak is felajánlja a megváltást, akik bűnrészesek voltak Krisztus megfeszítésében? Miért bátorít a bizonyágtételre, függetlenül attól, hogy egyesek mennyire bűnösök a szemünkben?

KÉP A KORAI EGYHÁZRÓL

Olvassuk el ApCsel 2:41-47 verseit! Milyen kép rajzolódik ki itt a korai egyháZRól?

Az *apostolok cselekedetei* 2. fejezete gyönyörű képpel zárul. ApCsel 2:41 elmondja, hogy akik megkeresztelkedtek, csatlakoztak a tanítványokhoz. Olvashatjuk a történetet úgy is, hogy valaki elvégezte a számításokat, az új megtérők számát hozzáadta a régi listához, amivel egy új végösszeg jött ki. Ám ez a megértés sekélyes módja. A szövegben ugyanis az a lényeg, hogy az újonnan megkeresztelkedettek a régiekkel egyenlőként váltak a csoport tagjává.

A korai egyház fő feladata a tanítvánnyá tevés volt. Amikor az új tagok csatlakoztak, háromféleképpen is tanítványokká váltak. Először, az apostolok továbbra is tanították őket a hitelvekre és a közösségre. A „hitelv” és „közösség” szó szerinti jelentése (a görögben – a ford.): „oktatás” és „partnerség”. Az apostolok prédikációja szembeszállt a téves hiedelmekkel és új magyarázatot adott arra, amit az emberek láttak és tapasztaltak. Viszont nem tanította meg őket arra, hogyan éljék meg ezt az új igazságot az életükben. Ehelyett a csoport részeként tanulták meg, miként alkalmazzák az újonnan tanultakat. Gondosan és céltudatosan tanították őket közvetlenül, valamint a többi hívő mindennapi életében való részvétellel, mindezt a lelkiileg érett és megalapozott apostolok felügyelete és vezetése mellett.

Szegényes a prédikáció, ha elmondod ugyan az embereknek, mit tegyenek, de azt nem, hogy hogyan. Még ha kézikönyveket kapnak is a hogyanra vonatkozóan, prédikációkat hallgatnak, amelyek elmagyarázzák nekik, miként tegyék a dolgokat, nem sokat ér, ha nem látják, mások hogyan csinálják mindezt, nem látnak mintát, amit követni tudnak. Pál tisztában volt ezzel, ezért mondta a követőinek, hogy legyenek az ő követői, amint ő Krisztusé (1Kor 11:1). Amikor mások látnak téged és a Krisztussal szerzett tapasztalatod valóságát, az hat rájuk.

Kihívás: Gondolj valakire, akit ismersz és szeretnél a megtértek között látni! Imádkozz mindennap azért, hogy személyes tapasztalatot szerezzen Jézussal!

Kihívásra fel! Van valaki, akit tanítasz és Krisztussal való kapcsolatra vezetsz? Keresd meg a módját, hogy a többi hívővel is kapcsolatba kerüljön!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Misszióknak mély szeretetből és hálából kell fakadnia, azért, amit Krisztus tett az életünkben. Minden egyéb motiváció félrevezető. A sikeres misszió, evangelizáció kulcsa az Igében való elmerülés és az arra való ráhangolódás.

„Váljék eggyé életünk Krisztus életével! Merítsünk állandóan belőle! Együnk az élő Kenyérből, amely a mennyből szállt alá, és merítsünk a Forrásból, amely mindig árasztja örökké friss, gazdag kincseit! Ha állandóan az Urat nézzük, és hálaadó, dicsőítő szívünket hozzá emeljük, vallási életünk mindig eleven lesz. Imáinkban Istennel beszélgetünk, mint barát a baráttal, és Ő maga mondja el nekünk titkait. Gyakran elfog bennünket valamilyen kellemes, boldog érzés – Jézus jelenlétének tudata. Sokszor átforrósodik szívünk, amikor közeledik hozzánk, hogy beszélgessen velünk, mint ahogy Énokkal beszélt. Amikor a hívő ember életében mindez valósággá válik, élete olyan egyszerűségről, alázatosságról, szelidségről és szerénységről tanúskodik, amelyből társai megláthatják, hogy Jézussal volt és tőle tanult” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 84. o.).

„Az énközpontú életben nem lehet növekedés, sem gyümölcsstermés. Ha elfogadtad Krisztust személyes Megváltódnak, akkor igyekezz önmagadat elfelejtve másokon segíteni! Beszélj Krisztus [másokért elszenvedett, önfeláldozó haláláról]!... Ha befogadod Krisztus Lelkét, az önzetlen szeretet és másokért való szolgálat lelkét, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited nő, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükröződ Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép” (u. o. 40. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Hogyan érted Pál szavait a Filippi levélben, amikor azokról ír, akik irigységből, versengésből vagy önző célokért hirdetik Krisztust? Miként bizonyosodhatunk meg róla, hogy mi nem esünk ezekben a hibákba?
2. Milyen személyes tapasztalatokat szereztél Istennel és szeretetének valóságával? Ezek alapján képes lennél másoknak őszintén és nyíltan prédikálni Isten jóságáról és szeretetéről? Mi lenne a te bizonyágtételed?
3. Milyen tapasztalatot szereztél az Istenre várakozással? Mit tanultál eközben a belé vetett bizalomról, valamint úgy általában a hitről?

ORBÁN KRISZTINA: RÉSZ ÉS EGÉSZ

Miként a tenger is tündöklük a cseppben,
úgy rejtőzik el a Mindenség is bennem...

Lehunyam a szemem...

Látom, amit láttam, s amit nem láthattam,
ami valóság volt, s amit csak álmodtam.
Többezer mérföldre járok önmagamtól,
kóbor Képzetelem szabadon barangol.
Suhan a világ, a tenger, a pálmafák,
templomok, laktanyák, pajták és paloták...
Kacagva, keringve csapong a Képzelet,
s halkán nevet mellette az Emlékezet:
látom azt a durcás kislányt, aki voltam,
sírdogál csendben a sivár gyermekkorban.
A Tudat legyint: ezt ismeri és unja,
fantáziám ezért fantommal gúnyolja:
sötétben ezernyi rém özönlik felém,
megelevenedik temérdek rémregény -
s már vacogna remegve a gyáva kis Rész,
de felragyog hirtelen benne az Egész...

Gondolkozom...

Akár egy szorgos hangya bábót a bolyban,
úgy cipelem én is batyuként a múltam;
s jól tudom, hogy mindazt, amit beleraktam,
jót és rosszat, csupán ajándékba kaptam...
Mert nem kaphat a Rész, ha nem ad az Egész,
mert töredék a Rész, de minden az Egész,
s mint tiszta forrás a hús patak vizével,
vágyom egyesülni én is az Egésszel...

Imádkozom...

Óriást kérelek csöndesen a parányi Rész,
s végtelen kegyelemmel felel az Egész.

Misszió a szomszédságban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Mikeás 6:6-8; Máté 22:37-40;

Lukács 10:25-37; Galata 5:14; 2Timótheus 3:16; Jakab 2:17-22

„Az így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, minden erőddel és teljes értelmekkel, és felebarátodat, mint magadat” (Lk 10:27, ÚRK).

Jól ismert ige: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, minden erőddel és teljes értelmekkel” (Lk 10:27, ÚRK). Ám felületessé válhat a szeretetünk, ha azt mondjuk: szeretjük Istent, de közben nem engedelmessé válnak nekünk. Azt gondoljuk, hogy szeretjük Őt – viszont hogyan nyilvánul meg mindez a hétköznapi dolgainkban? Isten szeretete teljes elköteleződést igényel a szívünkben, elménkben, testünkben és lelkünkben – mégpedig napi szinten. Bárki mondhatja, hogy szereti az Urat: csak hogy ennek cselekvése tudatos erőfeszítést igényel.

Istent szeretni jó és fontos, Ő azonban azt akarja, hogy másokhoz is így viszonyuljunk, mert ez az Ő szeretetének visszatükröződése, méghozzá annak nagyon határozott és igaz megnyilvánulása.

1Jn 4:20 kijelenti: „Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, és gyűlöli a maga testvérét, hazug az, mert aki nem szereti a maga testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát” (ÚRK)? Pál szintén ezt állítja Gal 5:14 versében: „Mert az egész törvény ebben az egy igében teljesezik be: »Szeresd felebarátodat, mint magadat»” (ÚRK).

Ezen a héten azt tanuljuk, hogyan lehetséges ezt alkalmazni az életünkben.

A KÉRDÉSEK KÉRDÉSE

Kik vagyunk? Miért vagyunk itt? Mi történik, amikor meghalunk? Mi a végső sorsunk? Erkölcsi lényekként ezek a legfontosabb kérdéseink. *Lukács evangéliumában* valaki Jézushoz fordult, és feltette neki az élet legégetőbb kérdését.

Olvassuk el Lk 10:25 versét! Mit kérdez a törvénytudó, és miért?

A kérdés önmagában is komoly, de a Biblia elárulja: a törvénytudó *próbára akarta tenni* vele Jézust. Időnként az emberek szkeptikusan, hitetlenül érkeznek, nem mindig komoly a kérdésük, de ettől még elérhetjük őket. Jézus is ennek hátterén közeledett a törvénytudóhoz, miközben tudta, hogy a szándékai nem tiszták. Ugyanakkor a kérdés lehetőséget adott arra, hogy a szívük átvizsgálására ösztönözze a törvénytudót és a hallgatóságot. Noha a Mester ismerte a kérdező indítékát, nem volt elutasító vagy tiszteletlen vele.

Mi lehetne fontosabb, mint éppen ez a kérdés: „...*mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*” Nem számítanak a vallási szokásaink, a gyakorlatunk - ez a kérdés mindezek felett áll. Mi más számíthatna nekünk, akiknek az életét úgy ábrázolja a Szentírás, hogy „*Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik*” (Jak 4:14, ÜRK). Mert mi más választásunk volna, mint vagy az örök élet, vagy az örök elmúlás?

Olvassuk el 1Kor 15:30-32 verseit! Mire mutat rá Pál, ami az örök élet fontosságát hangsúlyozza?

Bár megkérdőjelezhető szándékkal, de a törvénytudó egy kulcskérdést tesz fel. Jézus, aki minden kínálkozó lehetőséget kihasználta a misszióra, úgy fordítja a szituációt, hogy lelkeket nyerjen.

Hogyan fordíthatunk okosan a misszió előnyére bármilyen lehetőséget, ami eléink jön, még ha a körülmények esetleg nem is ideálisak erre?

JÉZUS MÓDSZERE ÉS VÁLASZA

A Biblia szerint a törvénytudó azért jött, hogy próbára tegye Jézust, de Ő átlátta a szándékát. Isten jobban ismeri a szívünk vágyait és kívánságait, mint mi magunk. Viszont mi nem látunk bele azoknak a szívébe, indítékai-iba, akik kérdeznek minket, ugye?

Néha más vallású emberek kérdeznek minket a hitünkről. Muszlim barátaink például Jézus istenségével kapcsolatos kérdéseket tesznek fel: „Hol mondta Jézus a Bibliában, hogy Ő Isten?” „Miért mondjátok, hogy egy Isten van, amikor a Szentháromságban három személyről beszéltek?” Bár ezek provokatív kérdéseknek tűnnek, Jézus megismerésének vágya lehet őszinte, ami a kérdezők lelkében betöltendő úrt tükrözi. Nem ismerjük a szívüket, de nem is kell. Egyszerűen csak álljunk a szolgálatukra, amennyire rajtunk múlik, függetlenül attól, hogy milyen indítékok vezetik őket.

Olvassuk el Mt 26:56, ApCsel 17:11, 1Kor 15:3 és 2Tim 3:16 verseit! Miként segítenek ezek a szövegek megérteni Jézus válaszát Lk 10:26 versében?

Időnként válaszokat akarunk, de nem tesszük oda magunkat igazán, hogy meg is találjuk azokat. Jézus ezt mondta: „*Mi van megírva a törvényben, hogyan olvasod*” (Lk 10:26, ÚRK)? A tanulás egy nagyon fontos aspektusára mutatott rá. Ahelyett, hogy folyton arra figyelnénk csak, amit mások mondanak, magunknak kell olvasnunk a Bibliát, Isten Igéjét. A válaszok abban vannak, és a Szentlélek azért dolgozik a szívünkben, hogy azon keresztül mutassa meg, amit tényleg tennünk kell.

Isten a Szavát adta nekünk. Megtalálható benne minden igazság, amit ismernünk kell: hogyan éljünk, hogyan bánjunk másokkal, ill. miként lehet a miénk az örök élet. Természetesen megvan a szerepe a tanítóknak, a lelkészeknek, de végül is saját magunknak kell a Bibliához fordulnunk az igazságért. „*Igéd mécses a lábam előtt, és ösvényem világossága*” (Zsolt 119:105, ÚRK). Ez a vers nem csupán költői kép, hanem megszentelt igazság, amely Isten Igéjét és annak fontosságát hangsúlyozza a hívő ember számára.

Jézus, Isten testté lett Igéje újra és újra visszavezette az embereket Isten írott Szavához. Mit mond ez nekünk a Biblia fontosságáról? Miért kell elutasítanunk minden filozófiai és teológiai kijelentést, ami gyengíti az Igébe vetett bizalmunkat?

ÖRÖKÖLNI AZ ÖRÖK ÉLETET

Olvassuk el Lk 10:27-28 verseit! Mit válaszolt a törvénytudó a saját kérdésére?

A törvénytudó feltett egy kérdést, aztán saját maga válaszolt rá: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből... és a te felebarátodat, mint magadat*” (Lk 10:27). Hogyan reagált erre Jézus? Azt mondta: „*Helyesen feleltél*”, azonban itt nem állt meg, hanem kihívást intézett felé: „*Ezt cselekedd, és élsz*” (Lk 10:28, ÚRK).

A hívők többségének nem jelent különös nehézséget helyesen felelni a tanítással és a hittel kapcsolatos kérdésekre. A probléma akkor jön, amikor tenni kellene azt, amit helyesnek tartanak, követni, amit egyébként hisznek. Sokan vesznek el majd olyanok, akik eleget tudnak ahhoz, hogy megmeneküljenek, mégsem azt teszik, amit kellene. Ennyire komoly a dolog! Nem elég csupán elméletileg tudni, hogy szeresd Istent és a felebarátodat, cselekedni is kell!

Olvassuk el Jak 2:17-22 verseit! Mennyiben hasonló ez a szakasz ahhoz, amit Jézus a törvénytudónak mondott?

Ha szeretjük Istent, olvasni fogjuk az Igét, imádkozni fogunk, megtartjuk a parancsolatait és engedelmeskedünk neki teljes szívünkben. Amennyiben azt mondom, hogy szeretem az embereket, de nem törődöm velük a gyülekezetben, megtagadom a segítséget azoktól, akiknek a szükségét enyhíthetném, mire jó a hitem? A kereszténység nem pusztán meghatározott hitelvek sora, hanem egyfajta életmód. „*Ha pedig egy férfi- vagy nőtestvérnek nincs rendes ruhája, és nincs meg a mindennapi eledele, és közületek valaki ezt mondja nekik: »Menjetek el békességgel, melegedjete meg, és lakjatok jól«, de nem adjátok meg nekik, amire szüksége van a testnek, mit használ az*” (Jak 2:15-16, ÚRK)?

Törödsz mások jólétével? Mennyiben követed Pál szavait, hogy „Ne keresse senki a maga hasznát, hanem mindenki legyen tekintettel a másikra is” (Fil 2:4, ÚRK)? Isten kegyelme által hogyan tudjuk még inkább megtanulni a másokkal való törődést?

SZERESD FELEBARÁTODAT, MINT MAGADAT!

Olvassuk el Mt 22:37-40 verseit! Milyen hasonlóságot találunk aközött, amit Jézus itt, illetve amit az írástudónak válaszként mondott Lk 10:27-28 verseiben?

Mt 22:37-40 szerint Jézus világossá tette, hogy az igaz hit hétköznapi megnyilvánulása e két parancsolatból eredeztethető. Lk 10:27-28 pedig tisztázza, hogy aki e kettőt megtartja, annak örök élete lesz.

„Isten kormányzata mennyen és földön a szeretet elvére épül. Határozza meg a keresztyény ember jellemét is a szeretet! Csak így lehet állhatatos. Csak így tudja elviselni a próbát és leküzdeni a kísértést” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 27. o.).

Olvassuk el Mik 6:6-8, Gal 5:14 és 1Jn 4:20-21 verseit! Miként erősítik meg ezek az igék azt, amit Jézus korábban mondott?

Pál szerint „...az egész törvény ebben az egy igében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Gal 5:14, ÚRK). Vagyis az Isten szeretete gyakorlatilag csak a másokkal való bánásmódunkban mutatkozik meg. Habár azt is mondta, hogy „Az igaz ember pedig hitből él” (Róm 1:17), ez nem azt jelenti, hogy a hit általi élet rejtett, mások számára ismeretlen és láthatatlan volna. Pál, Mikeás és János egyaránt világossá teszi, hogy az állítólagos hitünk valóságát a gyakorlati cselekedeteink teszik láthatóvá.

1Korintus 13. fejezetében Pál határozottan kijelentette: akinek hatalmas ismerete van, nagy dolgokat tesz, nagy a hite vagy akár az életét is feláldozza, miközben hiányzik belőle a szeretet, az olyan, mint „a zengő érc vagy pengő cimbalom” (1Kor 13:1).

Nézd meg, mit ír Ellen G. White az előbbi idézetben! Figyeld meg, mit mond arról, hogy a kísértések között hogyan maradhatunk kizárólag a szeretet által állhatatosak és kitartóak! Miként mutatja meg mindez, hogy a szeretet parancsa nem egyenlő a cselekedetek általi megváltással, inkább a szeretet a Jézusba vetett hitünk kifejeződése?

AZ IRGALMAS SAMARITÁNUS TÖRTÉNETE MA

Jézus megdicsérte a törvénytudót helyes válaszáért, majd hozzátette: „*ezt cselekedd, és élsz*” (Lk 10:28), amivel az illető szívének érzékeny pontjára tapintott. A törvénytudónak nem jelentett nehézséget, hogy jól feleljen, de azt meg is tenni sokaknak nem volt könnyű kétezer éve, mint ahogy ma sem az. A törvénytudó csapdába akarta csalni Jézust, megvillantva saját tudását. A következő kérdést tette fel: „*De ki az én felebarátom*” (Lk 10:29)?

Olvassuk el Lk 10:30-37 verseit! Hogyan foglalnád össze a történet Jézus által üzent lényegét?

Élnek emberek a környezetünkben, akikkel igazságtalanul bánnak? Megtesszük értük, amit lehet, hogy segítsük őket?

Valóban néha lelkészek, presbiterek és tagok sem segítik a rászorulókat. Időnként a más hitűek kedvesebbek a közösségükben élőkkel, mint mi. Talán beszélünk a kedvesség fontosságáról, de mások adják meg az embereknek, amire szükségük van, amit pedig mi elmulasztunk. Amennyiben jelent valamit a hitünk, segítenünk kell azokat, akik szükségben élnek.

Jézus úgy zárja az irgalmas samaritánus történetét, hogy megkérdezi, a három közül ténylegesen ki volt a szükségben lévő felebarátja. „Ezzel megszületett az örök válasz a kérdésre: »*Ki az én felebarátom*« (Lk 10:29)? Krisztus megmutatta, hogy a felebarát nem csak gyülekezeti vagy hittestvért jelent. Nincs köze faji, színbeli vagy osztálykülönbségekhez. Mindenki felebarátunk, akinek a segítségünkre van szüksége. Felebarátunk minden lélek, akit az ellenség megsebesített és összetört. Mindenki felebarátunk, aki Isten tulajdona” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 424. o.).

Kihívás: Kezdj el naponta imádkozni valakiért, aki más, mint te vagy akit talán nem is igazán kedvelsz!

Kihívásra fel! Írj fel legalább három nevet a környezetedből (ne adventistákét), tudd meg, mire van szükségük (érzelmileg, fizikailag, szociális téren), és gondold át, hogyan segíthetnél nekik az adott területeken! Mit tehetnél értük gyakorlati téren a következő héten?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, „Az irgalmas samaritánus” c. fejezet, 420-425. o.

A világban rengetegen éheznek, szükségben élnek, hátrányosan megkülönböztetnek sokakat. Mi megtehetjük a részünket, még ha ez cseppnek tűnik is a tengerben. Nem fogjuk tudni megoldani a világ minden baját Jézus visszatérése előtt, de nem is arra hívott el Isten. Amíg várjuk Urunkat, feladatunk olyan egyszerű lehet, hogy segítünk valakinek, akiknek nem jut elég étel, vagy egy gyülekezeti tagnak, aki igazságtalansággal vagy fanatizmussal szembesül – ami a mai világban is valóságos probléma. „*Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól*» (Jak 1:27). Krisztus ilyen gyümölcsöket vár el tőlünk: kedves szavak, jótékonyság, a szegényekért, a rászorulókéért és a szenvedőkéért végzett jó cselekedetek. Amikor együttérzünk a csüggedéssel és bánattal terhelt szívűekkel, amikor kezünk ad a rászorulóknak, a mezíteleneket felöltöztetjük, az idegent befogadjuk a házukba és a szívünkbe, az angyalok egészen közel jönnek... Az igazságosság, az irgalom és a jóindulat minden cselekedete dallamot csendít fel a mennyben. Az Atya a trónjáról figyel azokat, akik az irgalmasság e cselekedeteit véghezviszik, és a legdrágább kincsei közé sorolja őket. *»És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nekik*» (Mal 3:17). Úgy értékel minden irgalmas cselekedetet a rászoruló, szenvedő iránt, mint ha Jézusnak tették volna. Amikor segíted a szegényeket, együttérzel a nyomorúkkal és elnyomottakkal és könyörölsz az árvákon, közelebb kerülsz Jézushoz” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 25. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Mit tehetünk azért, hogy jól értsük: nem a cselekedetek általi üdvösséget jelenti a parancs, hogy szeressük Istent és másokat? Tekintettel arra, hogy ki Jézus és mit tett értünk a kereszten (lásd Fil 2:5-8), miért téves az elképzelés, amely szerint kiérdemelhetjük az üdvösséget? Hogyan tanulhatunk meg különbséget tenni az üdvösségért végzett munka – ami végzetes hiba – és a Jézusban már meglévő üdvösségnek az életünkben megmutatkozó cselekedetei között?
2. Hogyan tanulhatjuk meg felismerni velünk született előítéleteinket azokkal szemben, akik különböznek tőlünk?
3. Az e heti tanulmányban vizsgált szakaszokon kívül még mely szentírási részek utalnak arra, hogy mindenkivel legyünk kedvesek, különbségtétel nélkül?

PESZT RÁHEL: A TÜRELMETLEN DALA

Látod, úgy látom, hogy nem történik semmi.
Látod, úgy érzem, hogy kihűlt a világ.
Látod, nem látom a dolgoknak értelmét,
és Te mégis minden ilyen panasz-folyam végén ott vársz rám.

Látod, kavarnak bennem az érzések.
Látod, milyen türelmetlen toporzékolok.
Látod, nem elég a száz csoda, még kéne...
Telhetetlen, tétova lényemre szereteted mégis ráragyog.

Oly nagy szükségem vagy,
tán nem is tudom...
és ha rá is döbbenhetnék egyszer,
nehéz lesz majd ön-bevallanom.

Kiáltanék, kapkodnék utánad,
szorítanálak magamhoz,
de olyan nehéz lenne Téged megragadnom,
Téged birtokolnom,
mint a leheletet, ami megtölti az orrom:
Enyém, mégsem enyém...
Folyton kiszáll, majd visszatér.
Akkor sem élhetnék nélküled, ha akarnék.
Közelebb Vagy, mint azt felfoghatnám...
Bár több dicséretre nyílhatna a szám,
hogy a Te szíved is öröm járja át!

A lépéseimet kell
Hozzád igazítanom,
és azoknak ritmusát
a szíved dobbanásához,
már tudom.

A szükségben lévőkért végzett misszió

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 23:22; 5Mózes 10:19;
Máté 25:34-40; Lukács 5:17-26; János 5:1-9; 15:13

„A király pedig azt mondja majd nekik: Bizony mondom nektek, amennyiben megcselekedtétok ezt akár csak eggyel is az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtetek meg” (Mt 25:40, ÚRK).

Lk 5:17-26 számos illusztrációval szolgál arra, miként segíti Isten a szükségben lévőköt. Másokon keresztül ad támogatást, vagy bennünket indít, hogy segítsünk valakinek. Nem könnyű ez a munka, de nagy a jutalma, ezzel Jézus szolgálatát követjük. Néha egyértelmű, kinek van szüksége segítségre, máskor viszont nem teljesen az. Akármilyen is a helyzet, Isten arra hív bennünket, hogy az eszközei legyünk a rászorulóknak számára, függetlenül attól, milyen háttérből jöttek. A Biblia bátorít, hogy kerüljünk közel az idegekhez, és a bizalmukat elnyerve jobban látjuk majd, miként segíthetünk nekik megtalálni Jézust.

A hét témája a szükségben lévőkért végzett misszió. Látjuk majd, hogy Istennek van egy terve arra, hányféleképpen érhetjük el a rászorulókat. Talán fizikailag szorulnak támogatásra, esetleg érzelmileg, anyagilag vagy szociálisan. Némelyek a közösségük vagy a családjuk kivetettjei. Nem számít az ok, kötelességünk készen állni arra, hogy támogassuk őket. Ez az egyik lényege a keresztény elhívásnak és misszióknak.

A BARÁTOK HITE

Az evangéliumok egyik lenyűgöző története megjeleníti, mi mindent megtett néhány ember, hogy Jézushoz vigyen egy szükségben lévő, valószínűleg egy barátjukat. A történetből megtanulhatjuk, milyen nehéz munkát kell végeznünk időnként a rászorulóért.

Olvassuk el Lk 5:17-26 verseit (lásd még Mt 9:1-8; Mk 2:3-12)! Milyen tanulságokat szűrhetünk le az esetből a misszióval és a szolgálattal kapcsolatban?

Amikor Jézushoz vitték a beteget, vállalták a felelősséget, hogy gondoskodnak róla. Isten arra hív, hogy ilyenek legyünk: akik a szükségben lévőket Jézus Krisztushoz vezetik. Az efféle munka hitet, cselekvést és türelmet kíván, hajlandóságot arra, hogy szokatlan dolgokat is megtegyünk, ha arra van szükség. A férfiak Jézushoz tartottak, de problémák merültek fel. Nem tudták megszokott módon odavinni a barátjukat a Megváltóhoz, mégsem adták fel, hanem kreatívan új módot találtak arra, hogy a tervük sikerüljön. *A tetőn át engedték le a barátjukat!* Lukács szerint Jézus helyeselte a tettüket (lásd Lk 5:20). Krisztus szeretné, ha hozzá vinnénk segítségre szoruló barátainkat. A Biblia úgy utal rá, mint a Nagy Orvosra, aki vágyik arra, hogy bocsánatot és gyógyulást adjon a szenvedőknek, legyenek bárkik.

Ellen G. White felhívást intéz hozzánk: „Ne várj arra, hogy elmondják, mi a kötelességed! Járj nyitott szemmel, hogy lásd, kik élnek körülötted: ismerd meg a gyámoltalanokat, szenvedőket és szükségben lévőket! Ne rejtőzz el előlük, és ne térj ki a szükségletük elől! Ki adja annak bizonyosságát, amiről Jakab beszél, kiben látszik meg a tiszta és szeplő nélküli istentisztelet? Kik igyekeznek minden erejükkel segíteni az üdvösség nagy tervét” (*Testimonies for the Church*. 2. köt. 29. o.)?

Jézus a saját példájával mutatja be, hogyan kell segíteni a rászorulókon, és arra hív, hogy mi is tegyük ugyanezt. Először váljunk a barátaikká, azután megismerhetjük a szükségleteiket, majd vezessük őket Jézushoz, aki az egyetlen, aki segíthet rajtuk. Éppen ezt tették a férfiak a történetben. Hozzájuk hasonlóan kell cselekednünk, bármilyen helyzetben találjuk magunkat. Segítsünk az egyetlen Személyhez vezetni az embereket, aki megmentheti őket: Jézushoz!

A környezetben most kiknek van szüksége bizonyos segítségre? Mit fogsz tenni értük?

EGYEDÜL KRISZTUS MÓDSZERE...

Mit tanít a következő történet a szükségben lévőkért végzett misszióról?

Mk 1:23-28

Jn 5:1-9

Ellen G. White egy ötlépéses jézusi módszert ír le azzal kapcsolatban, hogyan lehetünk a szükségben lévők szolgálatára. „Csak Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételben. A Megváltó az emberek között mozgott, mint aki a javukat akarja. Együttérzést tanúsított irántuk, elnyerte bizalmukat, azután így szólt: »Kövessetek engem«” (A Nagy Orvos lányomán. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 91. o.)!

Először is a szükséget szenvedők közé kell mennünk, időt töltve a megismerésükkel, hogy megértsük, mire is van szükségük - mindezt a jó cselekvésének szándékával. Figyeld meg, mit tett Jézus a mozgásképtelen emberrel a medencénél! Oda ment, „*ahol betegek, vakok, sánták, bénák sokasága feküdt*” (Jn 5:3, ÚRK). Másodszor együttérzést kell tanúsítanunk. Ez időnként nem könnyű a bizalmatlanság miatt, és mert vannak esetek, amikor egyesek éppen a kedvességükkel elnyert bizalommal élnek vissza, használják ki az embereket. Isten mindenestre arra hív, hogy érezzünk együtt másokkal anélkül, hogy bármilyen viszonzást várnánk tőlük. A harmadik lépés, hogy szolgáljuk a szükségleteiket. Ehhez azonban nem elég pusztán a beszéd. Cselekednünk kell, legyen szó barátról vagy idegenről. Jézus beszélgetni kezd a lebénult férfival, megkérdezi, mit szeretne, majd csodát tesz vele. A „tisztátalan lélek” által megszállt ember történetében magához ragadja a helyzet irányítását, és megteszi azt, amit a szorultságban lévő nem tudna megtenni magáért. A negyedik lépés: nyerd el a bizalmat! Amikor szolgálunk az embereknek, segítjük őket, megtanulnak bízni bennünk és abban, amit mondunk nekik. Így amikor Jézusról beszélünk, nyitottabbak lesznek a szavainkra. Jézus nemcsak fizikai gyógyulást akart adni a szenvedőknek, hanem örök életet is Önmagában (lásd Jn 10:10).

Az utolsó lépés pedig, hogy segítsd őket Jézushoz menni! Ez mindkét fél részéről hitet igényel, a segítő és a segített részéről egyaránt.

Mi általában nem tudunk olyan csodákat tenni, mint Jézus. Akkor mégis milyen úton-módon segíthetünk a rászorultakon?

MENEKÜLTEK ÉS BEVÁNDORLÓK

A menekültek és bevándorlók kérdése manapság erősen vitatott, különösen, mert sokan vannak. Háború, természeti katasztrófa vagy csak a jobb gazdasági kilátások reménye a jövőre nézve – ezen okokból milliók hagyják el otthonukat, és roppant nagy szükségük van a segítségre.

Mt 2:13-14 verseiben Jézus is menekültként jelenik meg. Földi szülei, József és Mária arra kényszerültek, hogy éjjel távozzanak Betlehemből. Egyiptomban találtak menedéket Heródes gyilkos keze elől. A Biblia hallgat az egyiptomi tapasztalataikról, de nem nehéz elképzelni, mennyiféle problémába ütköztek ott. Talán éppen olyanokba, amilyenekkel a mai menekültek is szembesülnek. Ez sok tekintetben hasonló lehet ahhoz, mint ahogy ma keres védelmet sok muszlim, buddhista, hindu, keresztény vagy éppen nem vallásos ember egy új országban.

Általában elmondható, hogy könnyebb barátkozni a saját kultúránkon belül, a magunk nyelvén, ahol sok a közös tényező. Sokkal nehezebb közös pontot találni a menekültekkel és a bevándorlókkal, akik másképp néznek ki, nem beszélnek a nyelvünket, nem azonos vallási értékeket képviselnek, mint mi és másként is étkeznek. Az evangélium arra hív bennünket, hogy lépünk ki a faji, nemzeti és kulturális komfortzónánkból, és induljunk el azok felé, akik segítséget szenvednek, függetlenül attól, mennyire mások, mint mi.

Olvassuk el 3Móz 23:22, 5Móz 10:19, Zsolt 146:9 és Róm 12:13 verseit! Milyen fontos témát találunk ebben a néhány igeverben?

Miként szolgálhatunk a menekülteknek és a bevándorlóknak? Nehéz kérdés, mivel egyes országokban nem számít politikailag korrektnek sem közérjük menni, sem segíteni őket. Ennek ellenére meg kell tennünk, ami tőlünk telik, hogy segítsünk rajtuk, akik bizonyára igen nehéz időket éltek meg és segítséget szenvednek. Tehát ahogy csak tudunk, segítsünk!

Kezdj imával, majd gyűjts információkat a bevándorlókról, menekültekről! Sok helyen vannak erre hivatott szervezetek. Elkezdhetsz együtt is dolgozni egy ilyen szervezettel, de akár a gyülekezeted szombatiskolai osztálya is indíthat segítő szolgálatot a menekültek és bevándorlók között.

Még ha csak egy kis összeggel is, de miként segíthetsz az általad ismert bevándorlókon, menekülteken?

A SZENVEDŐK SEGÍTÉSE

Ki az, aki nem tapasztalta volna még, hogy milyen fájdalmas a világunk? Akár a gazdagság és az anyagiasság, akár a szegénység és az anyagi szűk-séghelyzetek világában élünk - nem számít. Az emberek szenvednek, fájdalmat élnek át és küzdenek. Elég csak ismernünk azt a megdöbbentő összeget, amelyet a nyugati világban évente antidepresszánsokra költenek, hogy megértsük: az anyagi jólét önmagában egyáltalán nem biztosíték a boldogságra és a békére.

„Az Úr Lelke van énrajtam, aki felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, és elküldött, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakoknak a szemük megnyílását, hogy szabadon bocsássam a megtörteteket” (Lk 4:18, ÚRK). Mit tanít ez az ige arról, amit Jézus tett? Nekünk mi a dolgunk azokért, akik szükségben élnek a környezetünkben?

Isten arra hív, hogy minden ember szükségletét betöltsük, még akkor is, ha nem tudjuk, mikor tér meg vagy egyáltalán elfogadja-e valaha Jézust. Az értük végzett munka a missziónk alapja, muszáj segítenünk őket, mert erre van szükségük, mert elfogadtuk Jézust mint Urunkat, és Ő erre hívott el minket.

A jézusi példa olyan bibliai alapelv, amit követnünk kell, még ha nem is tudjuk, hogy lesz-e a rászorultak közülük bárki, aki elfogadja majd Őt, vagy sem.

Hogy igazán segíthessünk, tisztában kell lennünk azzal, mire van szükség. Minden kultúrában más módon bánnak egy baráttal. Indiában az a szokás, hogy a látogatónak ételt és italt szolgálnak fel. Könnyebb egy idegennek jelképes összeget adni, mint megvigasztalni egy barátot, aki épp most vesztett el valakit a szerettei közül. Talán a pénznél vagy bármilyen fizikai dolognál többre van szüksége. Az együttérzés egy problémás időszakban néha nagyobb támaszt jelent.

Fontos alapelv, hogy Jézus segítői legyünk a barátaink között. Ebben először az a célunk, hogy önzetlen szeretetet tanúsítsunk irántuk és értsük meg, mire van szükségük, mielőtt megpróbálnánk segítséget felajánlani. Adjuk meg a kellő segítséget, még akkor is, ha nem tudjuk, hogy készen állnak-e Jézus követésére!

Olvassuk el Mt 25:34-40 verseit! Mit üzen számunkra ez a szakasz?

NAGYOBB SZERETET

Amint mindannyian tudjuk, még hozzá igen jól, a szükségnek sosincs vége. Ha segíteni akarsz, arra számtalan lehetőség kínálkozik. Akár közeli barátok, akár távolról menekültek – az embereknek segítségre van szükségük. Feladatunk, hogy támogassuk őket, amikor és ahogy tudjuk. Jézus az egész földi szolgálata alatt segítette azokat, akik nem tudtak magukon segíteni. Időnként magához vette a kezdeményezést, Ő ment oda hozzájuk. Máskor – mint pl. amikor a mozgásképtelen embert a barátai a tetőn át engedték le Jézushoz – a barátok kezdeményeztek.

„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja az ő barátaiért” (Jn 15:13). Miként alkalmazhatjuk ezt az alapelvet a másokért végzett szolgálatunkban?

Egy misszionárius család hat évet dolgozott Trinidad és Tobago államában. Az első három évben egy túlnyomórészt hindu és muszlim közösségben laktak. Sok hindu panaszkodott, hogy a keresztények visszautasították a meghívásukat az éves hálaadó istentiszteletükre. Egy nap ezek a keresztények egy hindu barátjuknál jelentek meg egy ilyen hálaadón. Mindezt azért tették, mert követték Jézus példáját: Ő meglátogatta a barátait, amikor meghívták a saját ünnepeikre. A hinduizmusban ráadásul azt tanítják, hogy a látogatók áldást hoznak a vendégfogadó házra. Tegyük egy kísérletet a héten, igyekezzünk összebarátkozni valakivel azért, hogy áldást jelentsünk a számára! Nézd meg a környezetedet, a közösségedet, a faludat vagy a városodat! Ismersz bevándorlókat, menekülteket? Mi a helyzet azokkal, akikkel egy utcában laksz? Mindenkit ismersz? Az adott helyzetedtől függetlenül nem könnyű idegenekkel barátkozni. Először imádkozz és kérd Istent, hogy segítsen! Ő mindenkit ismer, és tudja, melyik idegennel lehetnek barátok. Ne feledd: a cél, hogy a másik barátjává válj, és így segíthess neki eljutni Istenhez segítségért.

Kihívás: Ismerd meg az országodban élő külföldieket vagy nem keresztényeket! A joshuaprojects.org honlapon megtalálhatod a környékeden élő el nem ért népcsoportokat.

Kihívásra fel! Nyiss valaki felé a saját körödön belül! Kezdj el rendszeresen imádkozni érte, miután a következő kérdéseket teszed fel vele kapcsolatban:

- Az illető a barátom – a jézusi barátságmodell szerint?
- Tudom, mire van szüksége?
- Hogy vezethetném őt Jézushoz, hogy ott gyógyulást találjon?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Az evangélium írói gyakorlati példákat jegyeztek fel arról, hogyan épített hidakat Jézus az emberekkel, akik más kultúrákból származtak, hogy megmentse őket (Mt 8:28-34; Mk 5:1-20). Arra kaptunk elhívást mi is, hogy ehhez hasonlóan barátkozzunk más kultúrákból származókkal is, így szolgáljunk nekik. Krisztus mindenkiért meghalt, nemtől, nemzeti hovatartozástól, anyagi helyzetétől vagy egyéb háttértől függetlenül. Ezt sosem szabad elfelejtenünk! *„És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész viláéért is”* (1Jn 2:2).

„Férfiak és nők nem töltik be Isten tervét, amikor csak saját családi köreik iránt fejezik ki szeretetüket... miközben kizárják azokat a szeretetükből, akiket megvigasztalhatnának és akik felé áldást gyakorolhatnának a szükségleteik enyhítésével... Amikor az Úr azt kéri tőlünk, hogy tegyünk jót másokért az otthonunkon kívül, nem arra gondol, hogy csökkenjen a szeretetünk az otthonunk iránt, vagy kevésbé szeressük a rokonainkat és a hazánkat, hanem hogy terjesszük ki az együttérzésünket mások felé is. Nem szabad a szeretetünket és együttérzésünket négy fal közé zárnunk, az Istentől kapott áldást úgy elrejtőnünk, hogy mások ne részesülhessenek velünk együtt annak élvezetében” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1895. október 15.).

Nem elhárítható feladat a Jézus által ránk bízott felelősség, hogy áldás legyünk azok számára, akik a komfortzónánkon kívül esnek, még ha más kultúrákból való vagy egyszerűen gyámoltalan emberekről is legyen szó (Mk 11:17; ApCsel 1:8).

Megbeszélendő kérdések:

1. Mi jelenti a te komfortzónád, és miért kell ebből kilépni, amikor erre van szükség?
2. Milyen következménnyel járt az az incidens, amikor úgy titulálták Jézust, hogy *„a nagyétkű és részeges ember, a vámszedők és bűnösök barátja”* (Mt 11:19)? Mit tett, amiért ilyen vádakkal illették, és mit tanít ez nekünk a misszióról?
3. Meddig mehet el egy keresztény, amikor részt vesz a nem hívők valamilyen ünnepén? Hogy tehetjük ezt meg anélkül, hogy kompromisszumot kötnénk a bibliai elvek tekintetében?

REMÉNYIK SÁNDOR: „TÜNDÉRFOK”

Az életednek van egy titkos csúcsa,
mely rejtve őrzi boldogságod.
Egy sziklafok, ahonnan Te az élet
töretlen teljességét látod,
hol imádkoznál hosszan, térden állva,
mert onnan végtelen a panoráma.

Az életednek van egy titkos csúcsa.
Körös-körül őserdő, őszbozót -
keresztül-kasul vágató csapások,
a sok hamistól nem látni a jót.
Isten előre ment, a csúcson vár be -
csak az a kérdés, hogy odatalálsz-e?

Az életednek van egy titkos csúcsa,
hová a mélyből kibukkan fejed,
s a szépség minden gazdagsága, fénye
megáldja két csodálkozó szemed,
hol tiszta vagy, mint kristálypatakok,
s megnyitod szíved, mint egy ablakot.

Az életednek van egy titkos csúcsa;
vezetnek hozzá szent véletlenek.
Jaj, hogy leszállni kell, jaj, hogy nem adhatsz
a pillanatnak örök életet,
s botlasz újra sok rögös, buta úton...!

De mindegy. Egyszer fenn voltál a csúcson.

A hatalmon lévőkért végzett misszió

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Királyok 5:1-19; Dániel 4; Máté 19:16-22;
János 3:1-12; 7:43-52; 19:38-42

„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért” (Mt 16:26)?

A Bibliát, Isten Igéjét sok évvel ezelőtt írták, de Isten igazságának kinyilatkoztatása az a világunk számára ma is. A Bibliában található sok igazság között olvashatunk az emberi természetről is, amely szerint – legyen szó a Kr. e. 7. századi Júdeáról vagy a 21. századi Brazíliáról – az emberek alapvetően egyformák: bűnösök, akiknek szükségük van Isten kegyelmére.

Ebbe beleértendők a gazdagok és a hatalmasok is, akik a bibliai időkben nem nagyon különböztek a maiaktól, különösen nem a pénz, a hírnév és a hatalom hajhászása tekintetében, amit gyakran (de nem mindig) a kiszolgáltattott emberek kárára tettek. Isten azonban éppúgy törődik az ő üdvösségükkel, mint a gyengékével és a rászorulókéval. A Szentírás megkapó példákat említ olyan bibliai szereplőkről, akik hatalmasok vagy gazdagok voltak (esetleg mindkettő), és bemutatja, miként használta fel Isten őket arra, hogy áldássá legyenek a nemzetek számára, mint pl. Ábrahámot, Izsákot, Jóbot, Salamont és Józsefet.

Ezen a héten az isteni küldetést vizsgáljuk meg a vagyonnal és hatalommal bírók között. Nézzük meg együtt, hogyan érte el őket az Úr, illetve miként hívja és készíti fel a hetednapos adventistákat, hogy ma is tanúi legyenek e csoport között!

NEBUKADNECCAR TÖRTÉNETE

Hetednapi adventistaként hisszük az ún. „korlátok nélküli engesztelés” tanát. Hiszük - egyes keresztényekkel ellentétben -, hogy Krisztus minden emberért meghalt, nem csupán egy megkülönböztetett csoportért, akikről előre eldöntötte, hogy a megváltásának részesei legyenek. Mivel Isten „*azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság ismeretére*” (1Tim 2:4, ÚRK), Jézus felajánlotta Önmagát áldozatul „*a mi vétkeinkért, de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világéért is*” (1Jn 2:2, ÚRK). Vagyis mindenkit „*kiválasztott... Őbenne a világ teremtése előtt*” (Ef 1:4), tette ezt annak ellenére, hogy nem mindenki választja Őt. Ez az egyik oka, hogy a Bibliában sokféle ember megkereséséről találunk történeteket.

Olvassuk el Dániel 4. fejezetét! Mi történt a királlyal, az akkori világ egyik leghatalmasabb emberével? Mit árul el mindez a megváltásról?

Nebukadneccar király története azt mutatja, hogyan ér el Isten hatalmon lévő, de benne nem hívő embereket. Ítélet sújtotta, hasonlóan ahhoz, ahogy néhány izraelita királlyal is történt (lásd pl. 1Sámuel 28; 1Kir 14:21-31; 2Krón 32:25-26). A Nebukadneccarról szóló bibliai beszámoló - amelyben a király értelmet nyer, és elismeri a Teremtő Istent - megmutatja, hogy Isten törődik a gazdag és hatalmas emberekkel, ahogy a gyengékkel és elcsüggedtekkel is. A 34. versben a király kijelenti: „*Most azért én, Nebukadneccar, dicsérem, magasztalom és dicsőítem az ég Királyát, mert minden cselekedete igaz, útjai igazságosak, és meg tudja alázni azokat, akik kevélységben járnak*” (Dán 4:34, ÚRK). Bárcsak megértené ezt az igazságot az összes gazdag, hatalmas és gőgös ember!

Mit tanulhatunk ebből az esetből? Először is, Isten a Dánielhez hasonló elkötelezett hívőket összekötő kapocsként használja, hogy elérje a hatalmon lévő hitetleneket. Másodszor, Isten közvetlenül beavatkozhat a tanúságtétel folyamatába, hogy célt érjen velük. Nebukadneccart megalázta a büszkesége és gőgje miatt. Ez ugyan kifejezetten drámai történet, de sok más módon is térdre kényszeríthetők a gazdagok, a hatalmasok és a gőgösök.

Talán nem is vagyunk a világ szemében hatalmasok és gazdagok, miért kell mégis vigyáznunk, nehogy arrogánsak legyünk, mint a király ebben a történetben? Miért könnyebb így viselkedni, mint gondolnánk?

NAÁMÁN TÖRTÉNETE

Krisztus mindenkiért meghalt, függetlenül az illető háttérétől, anyagi, etnikai vagy társadalmi helyzetétől. Isten megkeresi a világ nem keresztény hatalmasait, és elvárja tőlük, hogy éljenek a rendelkezésükre álló világosság szerint (lásd Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 273-274. o.).

Olvassuk el 2Kir 5:1-19 verseit! Hogyan lehet az Úrhoz vezetni az embereket? Mit tanulhatunk erről ebből a történetből?

2Kir 5:17-19 verseiben Naámán két szokatlan kérést fogalmazott meg, miután Isten kigyógyította a leprából. Először is azt kérte, hadd vigyen két öszvérrel földet Izraelből Szíriába, hogy ott imádhassa az élő Istent. „Mert a te szolgád többé nem áldozik sem égőáldozattal, sem véresáldozattal idegen isteneknek, hanem csak az Úrnak” (2Kir 5:17, ÚRK)! Másodszor pedig Naámán engedélyt kért arra, hogy leborulhasson a királya mellett, annak ellenére, hogy nem imádjja többé annak isteneit. A hadvezér már az egyetlen igaz Isten követője lett, de még mindig pogány logikával. Izraelből földet vitt magával, ami azt jelezte, hogy nem értette meg teljesen a Teremtő Istent. Arra gondolhatott, hogy az istentisztelethez szüksége van a földre, hiszen az ő világképe szerint Isten földrajzi területhez kötött, mint a korábbi istenei. Vagy lehet, hogy oltárt akart építeni az Izraelből származó földből? Mindkét esetben igaz, hogy az Istenbe vetett hite keveredett a régi hiedelmeivel. Naámán története értelmezési keretet nyújt ahhoz, hogy megérthessük azokat, akik ma térnek Krisztushoz nem keresztény háttérből. A történet egyik tanulsága, hogy a világnézeti változásokhoz idő kell. A második kérés még nyugtalanítóbb. Miért kért Naámán engedélyt arra, hogy leborulhasson a királyával, és miért mondta, hogy Isten bocsásson meg neki ezért? A próféta válasza ad támpontot a megértéshez: „Menj el békességgel” (2Kir 5:19)! Szíriában nagyhatalmú személyként Naámánnak olyan feladatokat kellett ellátnia, amelyek kihívást jelentettek új hite számára. Fontos, hogy az új hívők, különösen akik más hitvilágból érkeznek, támogatást és útmutatást kapjanak, amikor korábbi életük kulturális és társadalmi követelményeivel találkoznak. Ne feledjük, Naámán leprásként hagyta el istentelen országát, de gyógyult emberként, a Teremtő Isten tanítványaként tért haza! Még éppen csak elindult az úton. Időre volt szüksége, hogy növekedjen.

Mit tanít ez a történet a türelemről? Miért ne akarjunk túl gyorsan haladni az emberekkel, különösen azokkal, aki nem keresztény háttérből és kultúrából érkeztek?

MISSZIÓ A MAGASAN KÉPZETTEK KÖZÖTT: NIKODÉMUS

Nikodémus tanult ember volt. A Biblia a zsidók egyik vezetőjének nevezi (Jn 3:1), Jézus is Izrael tanítójaként említi (Jn 3:10). Képzett volt a Szentírásban, és lelki éhség hatotta át az Úrért. Emberi szemszögből Isten követőjének tűnt. Minden parancsolatot megtartott, tisztelt vezető volt a zsidók között. Hatalmas és vagyonos volt, amit az emberek Isten áldásaként értelmeztek. Azonban amint kiderült, mindez csak felszínes látszat volt.

Olvassuk el Jn 3:1-12 verseit! Nikodémusnak milyen lelki szükségleteire utal ez a szakasz? Hogyan tapintott Jézus azonnal a lényegre?

Amikor Nikodémus Jézushoz ment, megpróbálta fenntartani a látszatot. Isten azonban ismerte a szívét, mint ahogy beelát minden gazdag és hatalmas szívébe és szükségleteibe is. Nikodémus azért fordult Jézushoz, mert a tanításai meggyőzték. Büszkesége ugyan visszatartotta attól, hogy nyíltan megvallja Jézus messiási voltát és istenségét, de az az éjjel örökre megváltottatta. Ám még azután sem vállalta fel nyíltan Jézust, hogy meggyőződött róla: az Isten küldte.

Olvassuk el Jn 7:43-52 és 19:39 verseit! Mit tudunk meg ezekből az igékből Nikodémusról és Jézusról?

Azt látjuk itt, hogy Nikodémusra nyilván nagy hatást tett Jézus. Igyekezett megvédeni Őt, amikor még élt, és tiszteletet mutatott iránta a halála után. Kétség sem fér hozzá, hogy Jézus megérintette őt, akinek dicséretre méltó tudása és bölcsessége ellenére is nagy szüksége volt a Megváltóra – ahogy mindannyiunknak.

Miért muszáj óvatosnak lenni a „nálunk van az igazság” helytelen értelmezésével (még ha ez igaz is)? Elég-e az igazság ismerete önmagában ahhoz, hogy megmentsen bennünket? Hányan vesznek majd el, akik több mint eleget tudtak ahhoz, hogy megmeneküljenek, ismerték a három angyal végső üzenetét is?

MISSZIÓ A GAZDAGOK KÖZÖTT

Olvassuk el Mt 19:16-22 verseit! Mi a történet tanulsága, amelyben (Nikodémussal ellentétben) valaki nem fogadja el Jézust?

Jézusnak a gazdag ifjúval folytatott beszélgetése rámutat, milyen veszélyes csapdává válhat a vagyon. *„Sőt azt mondom: könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni”* (M 19:24, ÚRK). Mindez természetesen nem azt jelenti, hogy a gazdagok nem üdvözülhetnek, de azt igen, hogy ha nem elég óvatosak, a vagyonuk a megváltásuk útjába állhat.

Legvégül gazdagra és szegényre ugyanaz a sors vár: a sír. Ez azt is jelenti, hogy a gazdagoknak is ugyanúgy arra a mással nem pótolható megváltásra van szüksége, mint bárki másnak. Pénzből szinte mindent meg lehet venni, de a haláltól való mentességet nem. Az örök élet egyedül ajándékként lehet a miénk: Jézus ingyen kínálja azoknak, akik hit által igénylik. *„Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog”* (Jn 11:25, SZIT).

Olvassuk el Lk 19:1-10 verseit! Mitől más ez a történet, mint a gazdag ifjúé?

Zákeus teljesen másként válaszolt Jézusnak, mint - sajnálatos módon - a gazdag ifjú. Figyeljük meg, Jézus nem mondja Zákeusnak, hogy adja el a vagyonát, adja a szegényeknek. Pontosan tudta, mennyire kötődik a gazdag ifjú a vagyonához, ezért mondta neki azt, amit mondott. Ezzel szemben, bár nem tudjuk részleteiben, mi hangzott el Zákeus házában, de a vámszedőt nyilvánvalóan büntudatra ébresztette, aki tisztában volt vele, hogy bizonyos dolgokat meg kell változtatnia az életében, különösen a vagyonáé vonatkozásában.

„Mert mit használna az embernek, ha az egész világot megnyeri is, a lelkében pedig kárt vall? Vajon milyen váltságot adhat az ember az ő lelkéért” (Mt 16:26, ÚRK)? Mi a lényege ennek az üzenetnek?

A HATALMASOKÉRT VÉGZETT MISSZIÓ

Jézus barátkozott a hatalommal bírókkal is. Sokan tisztelték és csodálták, mások azonban megvetették. A Bibliának azok a nagy hatalmú szereplői, akik Jézushoz fordultak segítségért, bizonyára érezték, hogy törődik velük, de közülük sokan nem közeledtek azonnal nyitottan hozzá. Vártak, amíg bizonyossá nem vált számukra, hogy tényleg Ő az Isten Fia. Ez volt a helyzet Nikodémussal és Arimáthiai Józseffel is.

Olvassuk el Mt 27:57-60 verseit (lásd még Mk 15:43-47; Lk 23:50-53; Jn 19:38-42)! Hogyan tudta felhasználni Isten a gazdag embert, akire nyilvánvalóan nagy hatást gyakorolt Jézus?

Egészen eddig nem hallottunk Arimáthiai Józsefről, aztán hirtelen megjelenik, szinte a semmiből, és segít, hogy a prófécia beteljesedjen. Isten mindig bevonja a gazdagokat céljai elérésébe. Ezért fontos, hogy végezzük a küldetésünket közöttük is. A befolyásos emberekkel való barátkozás egyik legnehezebb része, hogy hol kezdjük. Általában jobb, ha nem akaszkodunk rájuk, hanem hagyjuk, hogy ők nyissanak felénk. Jézus ezt tette: tanúi lettek üzenetének, gyógyításának és Istentől kapott hatalmának. A színpalak mögött meggyőződtek arról, hogy Ő valóban Isten Fia.

A hatalmasok több okból is keresik a lehetőséget a jótékony szolgálatok támogatására. Részesei akarnak lenni valami jónak, ami megváltoztatja emberek életét. Ennek révén is tudhatják, hogy az ő életük is változhat. Ez egyfajta finom módot biztosít számukra, hogy szükségleteik felfedése nélkül kapják meg a kellő segítséget.

A következő lépés, hogy indítsunk olyan támogatható szolgálatot, amelyben a gazdagok és a hatalommal bírók részt vehetnek Isten szolgálatában. Szánj időt rá, hogy befektess a társadalmadban élő gazdagok és hatalmasok életébe!

Kihívás: Adj hozzá valakit a napi imalistádhoz, aki befolyásos, hatalmon lévő ember, nem hisz Istenben, és akivel idővel kapcsolatba léphetsz!

Kihívásra fel! Írj levelet vagy e-mailt egy befolyásos, hatalmon lévő embernek – akivel esetleg még nem is találkoztál –, és mondd el neki, hogy imádkozol érte!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Szolgálat a gazdagokért” c. fejezet, 142-147. o.

Jézus ugyanúgy szereti a szegényeket, mint a gazdagokat és a hatalmon lévőket. A fejedelmekért és a koldusokért is meghalt. Ő tudja a leginkább elérni a szíveket. Figyelmeztet, hogy *„Könnyebb a tevének átmenni a tű fókán, mint a gazdagnak bejutni Isten országába”* (Mk 10:25, ÚRK). Az e heti tanulmányunk arra hív, hogy gazdag és hatalmas embereknek is vigyük el Krisztus evangéliumát. Nekik is pont annyira szükségük van a megváltásra, mint bárki másnak, még ha ezt sajnálatos módon nem is érzik a vagyonuknak tulajdonított „biztonság” miatt.

„Sok szó hangzott már el a mellőzött szegények iránti kötelességünkről. De nem kellene a gazdagoknak is némi figyelmet szentelnünk? Sokan reménytelennek tartják őket... Gazdag emberek ezrei szállnak sírba anélkül, hogy az intő üzenetet megismerték volna. De bármennyire közömbösnek tűnjenek is, a gazdagok között is sokan nagy terheket hordoznak a lelkükben” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 142. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Amikor földi szolgálata során Jézus gazdagoknak és szegényeknek is szolgált, ledöntötte a kasztok és osztályok közötti válaszfalakat. Adventistaként hogyan kezeljük ezt a problémát, a gazdagok és szegények közötti szakadékot, amely annyira mélyen gyökerezik minden társadalomban?
2. *„A tövisek közé esett mag pedig az, aki hallgatja ugyan az igét, de az élet gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, úgyhogy nem terem gyümölcsöt”* (Mt 13:22, ÚRK). Vajon mit értett Jézus a *„gazdagság csábítása”* alatt? Miért nem kell feltétlenül vagyonosnak lennünk ahhoz, hogy becsapjon a gazdagság?
3. Beszéljük meg a keddi tanulmány végén feltett kérdést, amely szerint az igazság ismerete nem ugyanaz, mint megmenekülni az igazság által. Miért olyan fontos ez a különbségtétel? Ha az igazság ismerete önmagában nem üdvözít, akkor mi kell az örök élethez?
4. Miért utasította el Jézust a gazdag ifjú, Zákheus pedig miért fogadta el?

PESZT RÁHEL: CSILLAGPOR

1, Hinted Lelked,
ragyog felém,
csillagporként
árad a fény.

2, Vállamra hull,
hajamba száll,
örvénylően
körbevesz már.

3, Ritmus kopog,
dallama van.
Minden, mi Vagy,
harmónia.

4, Kegyelem s fény,
ugyanazok:
apró szemcsék,
simogatók.

5, Körém omló
szikra világ,
most láthatom,
ilyen Vagy hát.

6, Nagy titkaid
ösvény feléd,
szórod reánk
hópehelyként.

7, Itt rezdülés,
ott suttogás,
meg nem szűnő
táncra hívás.

8, A szerelmed,
Mindenható,
túláradó,
hívogató.

9, Örökké vársz,
úgy szeretnéd,
hogy a szívünk,
hallja zenéd.

10, Te szerettél,
én nem tudtam.
Megmentettél,
életem van.

11, Tiéd vagyok,
Te az enyém,
megtörten is
futok feléd,

12, Vigasztaló,
Fényes Király,
Hajnalcsillag,
Világosság.

Misszió az el nem értekért, 1. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Apostolok cselekedetei 17;
Róma 1:18-25; 1Korinthus 2:2

„Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik” (ApCsel 17:24).

Pál athéni tevékenysége kapcsán Lukács ezt írja: „Mindennap vitakozott a zsinagógában az istenfélő zsidókkal, a piacon pedig azokkal, akiket ott talált” (ApCsel 17:17, ÚRK). Az apostolnak az lett volna a legkényelmesebb, ha saját vérei, a zsidók között dolgozik, de nem elégedett meg azzal, hogy csak közöttük hirdesse az Igét. Arra kapott elhívást, hogy másokat is elérjen.

Megtehetette volna, hogy csak az „istenfélő” pogányokhoz megy, akiknek a világnézete már jelentősen megváltozott. Nekik volt bibliai alapjuk, amelyre Pál építhetett, persze még meg kellett ismerniük Istent, akit féltek, aki nem más, mint Jézus, a Messiás.

Ám nem így tett. Miközben Athénban, a filozófiájáról híres városban tartózkodott, igyekezett elérni az ottani embereket is. Közülük sokan teljesen más háttérrel és világnézettel rendelkeztek, mint a héberek, nem ismerték szent történelmüket, ami az alapját képezte a hitnek, amire Pál el akarta vezetni őket.

Hogyan igyekezett elérni ezeket az embereket, és mit tanulhatunk az erőfeszítéseiből?

EGY IZRAELITA ATHÉNBAN

Olvassuk el ApCsel 17:1-16 verseit! Hogyan került az apostol Athénba? Miként reagált arra, amit ott talált?

Athén városa „*bálványokkal van tele*” (ApCsel 17:16). Pál ismerte saját népének történelmét és hajlamát a bálványimádásra (még a szüntelen figyelemzetetések ellenére is), és felkavarta a városban talált bálványok látványa. Vitathatatlanul az athéniak iránti együttérzés motiválta, akik bűneikben halnak meg, ha nem ismerik meg az igaz Istent.

A városaink ma is tele vannak bálványokkal, még ha ezek kevésbé nyilvánvalóak is, mint amiket Pál látott. Sajnos sok hívő képes úgy végigsétálni egy településen, hogy ott a bálványok a legkisebb reakciót sem váltják ki belőlük. Pál azonban annyira ráhangolódott a Szentlélekre, hogy cselekednie kellett. Egyes hívőkkel ellentétben, akik nem értették, hogy az evangélium az egész világnak szól, ő tudta, hogy Isten az athéniak üdvösségét is akarja. Megértette: az egész világra kiterjedő misszió lényege az, hogy elvigyék az evangéliumot azokhoz, akikhez még nem jutott el, beleértve a bálványimádó pogányokat és az Athén utcáit megtöltő filozófusokat is. Ezért Pál gyakran elment a piacterekre és találkozott az emberekkel. Úgy is mondhatnánk, hogy ő alakította meg az első Globális Missziós Tanulmányi Központot: a piactereken tanulmányozta és próbálta ki azokat a módszereket, amelyekkel el lehet érni a pogányok szívét és elméjét. Tudta, hogy az athéniakat nem közelítheti meg ugyanúgy, mint a zsidókat vagy akár az istenfélő pogányokat. Az itt lakóknak nem Izrael Istene vagy népe között végzett cselekedetei jelentették a kiindulópontot. Bármennyire is központi szerepet játszottak ezek a fogalmak és hittételek a zsidók számára, sőt még az istenfélő pogányok számára is, az athéni piactéren találkozó embereknek semmit sem jelentettek. Ezért teljesen új megközelítésre volt szükség.

Ma gyakran olyan embereket próbálunk elérni, akik háttérben semmi közös nincs azzal, amit mi „zsidó-keresztény” örökségnek nevezünk. Ezért Pálhoz hasonlóan nekünk is alkalmazkodnunk kell ezekhez az adottságokhoz. Ami Buenos Airesben jól működik, Bangkokban (vagy Magyarországon – a ford.) abszolút haszontalan lehet.

Milyen bálványoknak hódolnak az emberek a környezetünkben? Hogyan nyithatod meg a szemüket, hogy meglássák azok értelmetlenségét?

PÁL AZ AREOPÁGOSZON

Pál, mivel Istentől kapta a megbízását, mindenhol hirdette az evangéliumot. Így tett Athénban is.

Olvassuk el ApCsel 17:18-21 verseit! Hogyan reagáltak a piacon a pogányok Pál beszédére és kérdéseire?

Nyilvánvaló, hogy az idegen Istenség hirdetésével Pál nagy hatást tett ezekre az emberekre a piactéren (ApCsel 17:18). Elvitték az Areopágoszra, a városnak arra a részére, ahol jogi és vallási kérdésekben ítéleztek – bár nem úgy tűnt, mintha bármiféle peres ügye lett volna. Csak meghallgatni akarták őt és „új tanítását” (ApCsel 17:19). Nehéz lett volna figyelmen kívül hagyni valakit, aki olyan ékesszóló, szenvedélyes és intelligens, mint Pál, még akkor is, ha az eszmék, amelyeket hirdetett, igen furcsának tűntek a számukra. ApCsel 17:21 szerint az „athéniaknak” más dolguk sem volt, mint a legújabb eszmék meghallgatása és megbeszélése. Lukács vajon lustasággal vádolta őket? Nem valószínű. Tapasztalt gondolkodók és vitakozók voltak. Végtére is a görög társadalom olyan embereket termelt ki, mint Szókratész, Platón és Arisztotelész – filozófusokat, akiknek a hatása egészen napjainkig terjed. Athént évszázadokon át az intellektuális és filozófiai gondolkodás központjának tekintették. Bár e gondolkodók közül nem volt mindenki ateista (és itt ne a mai értelemben vett ateistákra gondoljunk), számos filozófiai elképzelésük gyökeresen eltért a kereszténység tanításaitól. Nehéz például helyet találni az epikureusok és a sztoikusok filozófiájában a feltámadt Messiásnak. Athénban Pál arra számított, hogy a Szentlélek felhasználhatja tudását és szónoki képességeit, amelyeket Gamáliel iskolájában sajátított el. Azonban az athéni utcákon megszerzett „képzése” volt az, amit a Szentlélek leginkább használhatott. „Legbölcsebb hallgatói is csodálkoztak, amikor érveléseit hallgatták. Jártasnak mutatkozott művészi alkotásaikban, irodalmukban és vallásukban” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 158. o.).

Pál a pogányokkal és filozófusokkal szerzett athéni tapasztalatai után ezt írta a korinthusiaknak: „*elhatároztam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről*” (1Kor 2:2, ÚRK). Mi ebben a tanulság számunkra? Mennyire kapjon központi szerepet az üzenetünkben Krisztus, függetlenül attól, hogy kinek prédikálunk?

PÁL ÉS AZ ISMERETLEN ISTEN

Figyeljük meg, hogy Pál nem becsmérli az athéniak hamis vallását és hamis isteneit! Ehelyett minden jót elmondott, amit csak talált, ha mégoly keveset is, és abból kovácsolt tőkét.

Olvassuk el ApCsel 17:22-23 verseit! Mit tett az apostol? Hogyan akarta az embereket elérni az evangéliummal?

„Athéni férfiak! Minden tekintetben nagyon vallásosnak tekintelek titeket” (ApCsel 17:22, ÚRK). Pál elismeréssel szólt a pogányokhoz. A vallásuk minden szempontból téves volt, ő mégis dicsérte az odaadásukat, mert még a nem helytálló szellemiség iránti elkötelezettség is jobb, mintha egyáltalán nem törődtek volna a lelki dolgokkal.

Majd így folytatta: „mert amikor bejártam és megszemléltem szentélyeiteket...” (ApCsel 17:23, ÚRK). Elmondta, miként tanulmányozta az athéniak vallását, amivel tiszteletet közvetített irántuk. Nem nyomult rájuk önjelölt szakértőként olyan válaszokkal, hogyan kellene megváltozniuk. Pedig ő valóban szakértő volt, ismerte a válaszokat, amelyekre ezeknek az embereknek szükségük volt. Mégsem így mutatkozott be, különben azonnal visszautasították volna. Fellépése miatt úgy tekintettek rá, mint aki törődik velük és a javukat akarja.

Kommentálva az egyik feliratot - „Ismeretlen Istennek” (ApCsel 17:23) - felhasználta azt, amit közös alapnak lehetett tekinteni. Az athéniaknak volt istenhitük (sok istenben hittek), ami nagyszerű kezdet volt (akkoriban nem mindenki hitt az istenekben) és megnyithatta az utat a mélyebb beszélgetéshez. Nem gúnyolta az ismeretlen istennek címzett oltár képtelenségét, ehelyett értékelte és csodálta a népet, amely annyira nagy gondot fordított a spirituális dolgokra, hogy fáradságot és költséget nem kímélve imádott valamit, amit még csak nem is ismert, nehogy valaki kimaradjon az istenek közül.

Tévút volt ez? De még mennyire! Viszont témát kínált. Kezdetben az volt a fontos, hogy odaadók voltak abban, amit értettek. Pál ezt ismerte fel, ez volt az a téma, amivel a Szentlélek dolgozhatott. Az apostol megtalálta azt a pontot, ami felkelthette az érdeklődésüket.

Milyen hidak és kapcsolódási pontok jutnak az eszedbe, amelyek lehetőséget nyithatnak a mélyebb beszélgetésre azokkal, akikkel kapcsolatba kerülsz?

AZ „ÚJ ISTEN” BEMUTATÁSA

Miután sikerült felkeltenie az athéniak figyelmét, hallgatósága tekintetét a mennyek Istene felé irányította.

Olvassuk el ApCsel 17:24-27 verseit! Milyen megközelítést használt ekkor, hogy elérje ez embereket?

Pál szavai megkapóak lehetnek a nép számára, amely annyira törődött a lelki dolgokkal, hogy oltárt épített egy ismeretlen istennek. A Teremtő Isten nem templomban lakik, nincs szüksége semmire az emberektől. Ő az, aki biztosítja a szükségleteinket. A görög mitológiától áthatott kultúrában az isteneket kiszámíthatatlannak, önzőnek és kegyetlennek tartották, tehát csodálatosan hangozhatott egy olyan Isten gondolata, mint akiről Pál szólt. Az emberek megtették az első kis lépéseket a szeretet Istene felé. Tény, hogy az Isten, akit ők nem ismertek, megismerhető, ráadásul éppen azt akarja, hogy megismerjék. Pál valószínűleg sokkal többet mondott az Areopágoszon annál, mint amit Lukács lejegyzett. Terjedelmi okok miatt valószínűleg csak összefoglalta a beszédét. Ez esetben az eddig olvasott fogalmak mindegyikét részletesebben kifejthette az apostol. Bontsuk hát részekre a beszédét mi is!

1. Először is dicsérte a lelki dolgokat érintő tudatosságukat és őszinteségüket.
2. Ezután megmutatta, hogy tanulmányozta a hitüket, és talált valamit, amit tisztel abból.
3. Majd elmondott nekik egy konkrét dolgot, amit a vallásuk tanulmányozása során fedezett fel, amit ők bevallottan nem értettek.
4. Ezt követően Istennek olyan tulajdonságáról beszélt, amiről tudta, hogy szükséges megismerniük: hogy Isten létezik, szereti őket és nincs megsze tőlük.
5. A beszéde végén figyelmeztette őket, hogy mit jelent elutasítani az általuk eddig nem ismert Isten ismeretét.

Az apostol olyan mélységekig ment el velük a témában, amennyire csak tudott. Ha ilyen messzire el tudta vezetni őket, akkor igen jól tudott velük haladni.

Figyeljük meg, hogy Pál a teremtett világra és Istenre mint Teremtőre hivatkozik (lásd még Róm 1:18-25)! Miért jó ez a megközelítés a legtöbb ember esetében, legalábbis kezdetben? Mi mutat határozottan Istenre a teremtett világban?

ÁTLÉPNI EGY HATÁRT

Olvassuk el ApCsel 17:24-34 verseit! Mivel folytatja Pál a tanúságtételét?

A szakasz egyik érdekessége, hogy Pál a saját íróiktól idéz olyasmit, ami sokban hasonlít a bibliai igazsághoz, ezzel segített felkelteni a hallgatók figyelmét. Az ismerős szövegek révén közös platformot teremt a hallgatósággal azért, hogy tovább lendíthesse a beszélgetést. Amikor a hallgatók hitével egybecsengő dolgokat keresünk és rámutatunk a közös pontokra, az remek lehetőség arra, hogy elérjük őket.

Amint megfigyelhetjük, Pál a közös pontokat arra használja, hogy oda jusson el általuk, ahova eredetileg is akart: Jézus feltámadásához és a reményhez, amelyet ez kínál nekik. Lukács lejegyezi, hogyan reagáltak az athéniak Pál záró szavaira a feltámadásról. Néhányan gúnyolódtak a dolgon, mások újra hallani akarták, egyesek azonban hittek neki. A történet kulcseleme, hogy *valójában mindannyian meghallgatták*. Pál éppen ezt szerette volna kezdetől fogva.

Tudjuk, nem mindenki fogadja el az evangéliumot, de mindent meg kell tenni, amit csak lehet, hogy tisztában legyenek azzal, mit utasítanak el. Pál elérte az athéniak között választott módszere és a tőlük, általuk tanultak remekbe szabott stratégiai használata által, hogy nyitott elmével fogadták a tanítását annak az Istennek a létezéséről, akit eddig nem ismertek, ám aki őket is teremtette. Ez az Isten szereti őket és azt akarja, hogy végre megismerjék, kegyelmes hozzájuk az elutasításuk ellenére is. Azonban az ítélet napja közeleg. Amennyiben mindez hihetetlennek is hangozna, Krisztus feltámadása bizonyítékot szolgáltat.

Amikor az emberek hallották és megértették az üzenetet, választaniuk kellett: vagy nyíltan elvetik, vagy tovább vizsgálódnak annak igazságtartalma felől. Néhányan e második utat választották és Jézus követői lettek (ApCsel 17:34).

Kihívás: Kérd imában Isten vezetését az életedben, hogy mutassa meg, miként tehetsz bizonyosságot egy ismerősödnél!

Kihívásra fel! Térképezd fel a szociális médiát mint lehetséges „Areopágoszt”, hogy bemutathasd az evangéliumot a nem hívőknek, olyan tisztán és diszkréten, ahogy Pál tette!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Az egyik legfontosabb tanulsága Pál Areopágoszon megélt tapasztalatának, ahogy a helyszínen vizsgálta meg, miként érhetne el egy Istenben nem hívó csoportot. Ennek az lett az eredménye, hogy hívők egy kis köre alakult meg Athénban.

„Az apostol szavainak, magatartásának, helyzetének leírása, ahogy azt az ihletett toll felvázolja minden következő nemzeték számára, bizonyoságot tesz megingathatatlan bizalmáról, az egyedülletben és a nehézségben tanúsított bátorságáról, valamint győzelméről, melyet a kereszténységért a pogányság nagyon kemény szívében kivívott.

Pál szavai az ismeret kincseit tárják az egyház elé. Olyan helyzetben volt, amikor könnyen mondhatott volna olyat, ami büszke hallgatóit felingerli, önmagát pedig nehéz helyzetbe hozza. Ha beszédében meggondolatlanul isteneiket és városuk nagy embereit közvetlenül támadja, Szókratész sorsa fenyegeti. Azonban isteni szeretetből fakadó tapintattal igyekezett gondolataikat a pogány istenségektől óvatosan eltéríteni, kinyilatkoztatván előttük az igaz Istent, akit nem ismertek” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 160. o.).

Az emberekkel kialakított közvetlen kapcsolattal, kultúrájuk és vallásuk tanulmányozásával, illetve a tisztelettel Pálnak sikerült emlékezeteset alkotnia Athénban, ami értékes tudás az egyház számára. *Tartózkodott attól, hogy ingerelje a hallgatóit.* Ez önmagában is jelentős, Isten által ihletett dolog volt. Ellen White szerint az ismeretnek ez olyan kincse, amelyre az egyháznak figyelni kell.

Megbeszélendő kérdések:

1. Ha Pál athéni történetét egyfajta modellként tekintjük, mi legyen az első lépés, amikor valaki evangelizációs munkát kezd egy városban?
2. Milyen viselkedést várnak el egy kereszténytől, aki hidakat akar építeni az emberekhez egy városban, ahol nem ismerik Istent?
3. A modernkori bálványok provokációjával szembesülve milyen viselkedés kerülendő (különösen először), amikor olyanok között kezdünk munkát, akik bálványokat imádnak?
4. Pál mondhatott volna csak annyit, hogy Isten szereti az athéniakat, és az üzenet mindenkinek tetszett volna. A feltámadás történetével azonban átlépett egy határvonalat, elgondolkodásra készítette az embereket az addig mondottakról. Szükség volt erre? Ha igen, miért? Ha nem, miért nem?

PESZT RÁHEL: TÖMJÉN

Gyönyör van a szememben, ha Téged néz,
hála a számban, mint a méz
egy virágos csészényi teában.
Sugárzó örömet lehelsz arcomra,
tükrot és társat adtál másokban,
csak a Lelkedben élek és lélegzem,
Te tettél élővé egészen.

Erőt adtál a szavaimba,
színt a lelkembe,
reményt az álmaimba,
szeretetet a lényembe.

Köszönöm, hogy hallhattam, szagolhattam,
sírhattam, simíthattam,
érezhettem, érthettem,
ízlelhettem, élhettem,
és hogy láthatlak, Istenem, az örök életben.

Misszió az el nem értekért, 2. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Királyok 11:1-6; Máté 4:23-25; 8:10; 15:22-28; Márk 7:24-30; Apostolok cselekedetei 10:34-35

„Ekkor Jézus azt mondta neki: Asszony, nagy a te hited! Legyen neked a te akaratod szerint. És lánya meggyógyult attól a pillanattól fogva” (Mt 15:28, ÚRK).

A szerető Isten az első perctől kezdve kereste elveszett gyermekeit (1Móz 3:9), ahogy ma is (lásd Jel 14:6-12). Közöttük vannak azok is, akik nagyvárosokban élnek. Az ENSZ 2018-ban tette közzé a felmérést, amely szerint a bolygó népességének 55%-a lakik városokban, és ez a szám folyamatosan növekszik. Becslések szerint 2050-ig (ha addig még világ a világ) eléri a 68%-ot. Vagyis nincs választásunk: a városokban élőkhöz is el kell vinni az evangéliumot.

Mégis sokan a városok evangelizációjának felhívását hallva úgy tesznek, mint Jónás: elmenekülnek a feladattól. *„Mert amiket régen megirtak, a mi tanulságunkra írták meg, hogy állhatatossággal és az Írások vigasztalása által reménységünk legyen” (Róm 15:4, ÚRK).* Ebben az is benne foglaltatik, amit Jónásról írtak.

Jézus nemcsak az Izrael városaiban élőknek szolgált, hanem azoknak is, akik idegen területeken éltek, akik nem voltak zsidók, nem tartoztak a választott néphez.

A héten Krisztusnak Tírusz és Szidón vidékén végzett missziója történetét tanulmányozzuk, hogy lássuk, miként alkalmazhatjuk ennek tanulságait a saját életünkben.

MISSZIÓ TÁVOLI TERÜLETEKEN

Azt olvassuk, hogy Jézus elvitte a tanítványait Genezáret vidékéről (Mt 14:34), „*Tirusz és Szidón vidékeire vonult vissza*” (Mt 15:21, ÚRK). Miért indultak el Galileából pogány területekre? Azért, hogy megtanulhassanak valamit, amit ott nem lehetett volna. Meg akarta tanítani nekik azokat a leckéket, amelyek majd segítik őket felkészülni az elhívásra, amikor minden embercsoporthoz el kell menniük, a városokban élőkhez is.

Olvassuk el Bír 3:1-6, 1Kir 5:1-12 és 11:1-6 verseit! Miként segítenek ezek az igék jobban megismerni e városok hátterét?

Bír 3:1-6 verseiben azt olvashatjuk, hogy az itt lakó emberek által Isten próbára tette Izrael hitét. Sajnos Isten népe nem állta ki a próbát: „*Lányaikat feleségül vették, a saját leányaikat pedig odaadták az ő fiaiknak, és azok isteneit szolgálták*” (Bír 3:6, ÚRK). Így ezek a népek Izrael számára kezdettől fogva a megütközés követ jelentették.

1Kir 5:1-11 szakaszában olvashatunk a szidóniak és a héberek közötti szoros kapcsolatról. Habár a gazdasági kötelékek gyümölcsözők voltak, a bálványimádás és a pogány szokások rossz hatást gyakoroltak az izraelitákra.

1Kir 11:1-6 verseiben olvashatjuk, milyen káros is lett aztán ez a hatás: Salamon király szidóni hercegnőt vett feleségül, aki eltérítette őt Istentől. „*Mert Salamon Astóretet, a szidóniak istenét és Milkómot, az ammóniak utálatos bálványát követte*” (1Kir 11:5, ÚRK). Jézus azonban a pogánysággal és bálványimádással terhelt történelem és a kiválasztott népre gyakorolt negatív hatások ellenére is éppen odavitte a tanítványait. Így vezette be őket a kultúrák közötti városi misszióba, szembesítve őket előítéleteikkel és bigott szokásaikkal, továbbá mintát adott követőinek az átfogó, mindenre kiterjedő városi misszióról, minden kultúra és nemzet felé.

Az adventista városi misszió sokféle kihívással szembesül – egészségügyi és környezetvédelmi kérdésekkel is. Aztán ott vannak a magas megélhetési költségek, a fajgyűlölet, a bigottság, a nacionalizmus és a vallásszabadságot érintő korlátozások. Minden akadály ellenére azonban muszáj dolgozunk a városokért.

Mivel segíthetjük azokat, akik városi misszióban vesznek részt?

A SOKASÁGOT KERESVE

A belső és külső kihívások ellenére Jézus kegyelmesen kiterjeszti az elhívását ránk, hogy vegyünk a missziót a városokban.

Olvassuk el Mt 9:35-38 verseit! Mit tanít e szakasz az emberek tömegei között végzett misszióról?

Jézus együttérzéssel közelített a tömegek felé, azokhoz is, akik a városokban éltek. Lk 19:41 versében olvashatjuk, miként sírt Jeruzsálem felett. Nem értjük teljesen szeretetének mélységét a gyermekei iránt, ahogy az arcatlan tömeg iránt sem, akik a nagyvárosokban élnek. Ezért hív bennünket Mt 9:38 versében imára, hogy az indítékunk és a szívünk az övéhez legyen hasonló.

Olvassuk el Mt 4:23-25 verseit! Jézus missziójának kezdetén mely földrajzi területekről érkeztek hozzá az emberek?

Mt 4:25 verse szerint nagy sokaság követte Jézust Galileából, keleten a Tízvárosból, Jeruzsálemből, ill. délen Júdeától. Melyik terület hiányzik még Szamárián kívül? Tírusz és Szidón partmenti régiója, Fönícia a Földközi-tenger menti részekkel, valamint Galilea északnyugati része. Most végre látjuk, miért ment Jézus erre a területre. A Szidón és Tírusz vidékére irányzott út egyike volt Jézus határokat átlépő missziós útjainak.

„A farizeusokkal történt találkozása után Jézus elhagyta Kapernaumot, átkelt Galileán, és a hegyes országrészbe vonult vissza, Fönícia határvidékére. Nyugat felé nézve láthatta az alatt elterülő síkságot, Tírusz és Szidón ősi városait, pogány templomaikkal, nagyszerű palotáikkal, piacaikkal, hájkkal teli kikötőikkel” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 335. o.).

Hogyan segíthetünk az embereknek meglátni, mennyire hiábavalóak is a fantasztikus palotáik, piactereik, és miért van szükségük Jézusra?

TÍRUSZBAN ÉS SZIDÓNBAN

A teológusok úgy tartják, hogy *Máté evangéliuma* kifejezetten zsidóknak szólt, Márk viszont elsődlegesen a nem zsidóknak címezte az írását. Sokat segít, ha az evangéliumok tanulmányozása közben ezt a különbséget észben tartjuk.

Olvassuk el Mt 15:22-28 és Mk 7:24-30 verseit! Milyen eltéréseket veszel észre a nő bemutatásában?

Figyeljük meg, hogyan mutatja be Máté ezt az anyát nemzetiségi, faji megjelöléssel: kánaáni. Márkot a Szentlélek más kifejezések használatára vezeti, ő görög és pogány nőként írja le, és ad még egyéb információt is: „szirofóníciai származású” vagy szíriai-fóníciai (ez az egyetlen hely, ahol ezt a kifejezést olvashatjuk a Bibliában).

Gondoljuk végig, hogy Máté leírása hogyan érintette az elsődleges olvasóközönséget, azok háttérével és világképével! Számukra ez az asszony egy megvetett pogány volt. Ez a viszonyulás a zsidó nép kánaániakkal szembeni történelmi tapasztalataiból származott. Egy bálványimádó népet láttak bennük, akiknek gonosz életstílusa és praktikái hosszú idő óta a megütöközés követ jelentették népüknek. Még Krisztus tanítványai sem igazán hitték, hogy ez az asszony hitre juthat és része van Isten országában.

Márk evangéliumának pogány származású olvasói egészen másképp reagálhattak ugyanezre. Nekik nem voltak a zsidókéhoz hasonló tapasztalataik a kánaániakkal. Sőt, azonosulni tudtak a pogány, görög, szirofóníciai asszonnal. Jézus egy közülük valót gyógyított meg. A pogányok szemében ez a nő egy szeretett anya, aki a lánya sorsáért aggódott, azt akarta, hogy a Mester gyógyítsa meg, függetlenül attól, milyen etnikumú vagy nemzeti-ségű.

„Krisztus nem adott azonnal választ az asszony kérésére. Úgy fogadta a megvetett nép képviselőjét, ahogyan a zsidók tették volna. Így akarta láthatóvá tenni tanítványai előtt azt a hűvös és szívtelen magatartást, amit a zsidók ilyen esetben tanúsítanak, hogy annál nyilvánvalóbb legyen az az irgalmas lelkület, amelyet tanúsítaniuk kellett volna” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 336. o.).

Olvassuk el 1Jn 2:2 versét! Ezek szerint mennyire vagyunk egyenlők Isten szemében?

„KÜLDD EL ŐT!”

A városok még el nem ért negyedeiben sokan vágnak a reménységre. Krisztus idejében mi akadályozta Isten népét, hogy elvigyék a Messiás reménységét az idegen városokba, mint pl. Tíruszba és Szidónba? Nacionalizmus, büszkeség, előítélet vakította meg őket, nem ismerték fel, hogy milyen lehetőségeik vannak a hozzájuk legközelebb lévők között, akik vágytak az első adventről szóló próféciákban megírt reménységre. A mai városokban sokféle népcsoport él, akikhez Jézus általunk akarja eljuttatni a második advent áldott reménységét (lásd Tit 2:13). Jézus nem törődött a nemzeti és faji hovatartozással – nekünk sem kellene ezzel foglalkoznunk.

Olvassuk el ApCsel 10:9-16, 28, 34-35 verseit! Hogyan foglalnánk össze annak a lényegét, amit itt a Szentlélek tanít?

Miközben Péter az ételre várt, látomást kapott egy lepedőről, amiben mindenféle tisztátalan állat volt. Háromszor is hallotta a felszólítást, hogy keljen fel és egyen. Végül megértette az üzenetet: *„Péter pedig megnyitotta száját, és azt mondta: Most értettem meg igazán, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden népben kedves előtte, aki őt féli, és igazságot cselekszik”* (ApCsel 10:34-35, ÚRK).

Ezzel a háttérrel gondolkodjunk Tírusz és Szidón történetén! Nézzük meg újra Jézus és az asszony beszélgetését! Mit tanultak meg a tanítványok ezen az úton, ami egybecseng Péter látomásával? Miként alkalmazhatjuk mindezt ma a saját életünkre és Krisztus végidei elhívására a városokban végzendő misszióra? Milyen képzeteink lehetnek, amelyek gátolják, hogy odafigyeljünk a városban élők szükségleteire? Milyen lehetőségeket teremt Isten számunkra a városokban, hogy erősítsük missziós látásunkat, tudatosan szembeszállva a bennünk lévő bigottság, nacionalizmus és lelki gőg hajlamaival?

Jézus türelmesen tanította tanítványait, akik még mindig nem értették teljesen Isten nagyszerű tervét, hogy Ő az egész emberiséget meg akarja menteni, nem csupán egy nemzetet vagy vidéki etnikai csoportot. A Szentlélek segíthet legyőzni az előítéleteinket, elfogultságunkat, hogy beteljesítsük misszióinkat a városokban.

Olvassuk el Gal 2:11-13 verseit! E versek tanítása szerint mennyire nehéz megszabadulni az előítéletektől, amelyek gyermekkorunktól belénk ivódtak?

december 14.

LESZ-E HIT A FÖLDÖN?

Lk 18:8 versében Jézus felteszi a kérdést egy példázat végén: „*Mindazáltal amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön*” (ÚRK)? Krisztus mai tanítványaiként látnunk kell, mire gondol itt. A történetben jól kidomborodik, hogy Jézus olyan hitet vár, ami a sötétségben is ragyog.

Olvassuk el Mt 8:10, 13, 9:2, 20:29-34, Mk 2:5, 10:46-52 és Lk 18:35-43 verseit! Jézus szerint kiknek van hite?

Ezek a versek olyan embereket mutatnak be, akiknek a hite még a sötétben is világított. Kapernaumban Jézus többeket is kiemelt ezért. Mt 8:10, 13 verseiben láthatjuk a megtért pogány századost, akinek hatalmas hite volt. Találkozhatunk négy hittel teljes baráttal, akik megbontották a tetőt, hogy mozgásképtelen barátjukat Jézus elé vigyék (Mt 9:2; Mk 2:5). Márk 10. fejezetében olvasunk a korábban vak emberről, Bartimeusról, akinek a hite ragyogott Jerikóban.

Ugyanakkor elvárnánk, hogy Isten népe között kimagasló hit legyen. Azonban Jézus éppen a saját városában, Názáretben alig talált hitet – sőt, egyenesen hitetlenségbe ütközött, ami nagyban akadályozta ottani szolgálatát. Tanítványai körében sokszor mondta Izraellel kapcsolatban: „*ti kicsinyhitűek*” (lásd Mt 6:30; 8:26; 14:31; 16:8). Mt 17:17 versében pedig így kiáltott fel: „*Óh, hitetlen és elfajult nemzetség!*”

Az egyik tanulság, amit ma leszűrhetünk, hogy a hit sokszor nem várt helyeken nyilvánul meg: nagyvárosokban idegenek, pogányok, más vallású emberek között. Alázatosan kell a városokban dolgoznunk, ahogy Jézus tette, keresve azokat, akik az igazság bemutatását Jézusba vetett megmentő hittal fogadják. Biztos lehetsz benne, hogy sokan vannak!

Kihívás: Nyisd meg szíved, kérd Istentől, hogy jobban átjárhasson a hit, ami által még inkább bemutathatod a szeretetét!

Kihívásra fel! Hogyan ismerted meg Jézust és a hármass angyal üzenetet? Írj le három lelki áldást, amit saját életedben tapasztaltál Jézustól! Készülj fel, hogy el tudd mondani ezeket a szombatiskolai csoportban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Azok közt, akiket a zsidók pogányoknak neveztek, sokan helyesebben értelmezték a Messiásra vonatkozó szentírási jövendöléseket, mint Izrael tanítói. Voltak, akik a bűntől szabaddító Megváltót várták az eljövendőben. Filozófusok igyekeztek behatóan tanulmányozni a héber rendtartás titkait, de a zsidók vakbuzgósága akadályozta a világhosszág terjedését” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 25. o.).

„Az Úr Jézus, a hatalmas Megváltó meghalt értük. Fel tudja ébreszteni őket közönyükből, fel tudja kelteni együttérzésüket, képes meglágyítani a szívüket, feltárni lelkük előtt az igazság szépségét és erejét. A Mester Isten, nem véges ember, de arra hívja az embereket, hogy legyenek a közvetítői, akik által világhosszágot adhat a sötétségben élőknek. Istennek minden egyházban vannak ékkövei, és nem az a dolgunk, hogy a vallásosnak vallott világot pökhendi módon elítéljük, hanem alázattal és szeretettel mutassuk be mindenkinek az igazságot úgy, ahogy az Jézusban van. Hadd lássák az emberek az istenfélelmet és az odaadást, hadd lássák a krisztusi jellemet, és az igazság vonzani fogja őket... Fel kell emelniük Jézust, a világ Megváltóját, az élet igéjét kell hirdetniük” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1893. január 17.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Milyen azonnali segítségnyújtási lehetőségeket látsz a lakókörnyezetekben, amelyek lehetőségeket adnak neked és a gyülekezetnek elkezdni a szolgálatot ott, ahol még nem hallottak az általunk ismert igazságokról?
2. Figyeld meg Ellen G. White kijelentését azokkal kapcsolatban, akik más hiten vannak: „Istennek minden egyházban vannak ékkövei, és nem az a dolgunk, hogy a vallásosnak vallott világot pökhendi módon elítéljük.” Más szavakkal: Miként mutathatjuk meg más vallások tévedéseit az embereknek anélkül, hogy becsmérelnénk őket?
3. „Mindazáltal amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön” (Lk 18:8, ÚRK)? Mire utal itt Jézus? Mi a különbség valaminek az elhívése és a bizalommal teljes hit között? Miért lehetséges, hogy helyes hitelvekkel egyesek mégis hitetlennek bizonyulnak Krisztus visszajövetelekor?

PESZT RÁHEL: VÁRLAK (JEL 1:7)

1, Jössz, és én már nem bírok várni.
Jössz, így nem feszengek már.
Várom jöttöd, meg fogok állni
Előtted, mert megváltottál.

2, Eljössz, és én majd látni foglak
a felhőkön, ahogy jössz hozzám.
Közeledsz majd és elszáll minden kétség:
Megérte hát a várakozás!

3, Te jössz, már nincs sok idő hátra.
Elviszel innen. Készülök rá...,
mert mindig rendet hagyni vágytam,
s most is rendet hagyok magam után.

4, Készülök, immár minden készen.
Kész az én szívem, vágy hajt Hozzád!
Fogalmam sincs, épphogy csak sejtem,
milyen lesz majd a találkozás.

5, Mégis örvend a szívem, hevesen dobog,
repes teérted, mert megváltottál!
Csendesíteném, de nem tudom.
Milyen lesz vajon a találkozás?

6, Egyre Rád gondolok, nem szűnik.
Nézem az eget, várom hazám!
Szerelmében szívem majd kiugrik.
Csak azt várja, hogy lássa orcád.

7, Egy pillanatra feltesz éveket.
Vár, egyre vár, és vár még tovább.
Tudom, hogy jössz, és mily boldog óra
lesz majd az, ami várva talál.

Eszter és Márdokeus

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Eszter 2:1-10, 20; 3:1-15; 4:1-14; 9:1-12;
Dániel 1:1-12; 6:1-9

„A népeknek is világosságnak adlak, hogy szabadításom a föld végéig terjedjen” (Ézs 49:6, ÚRK)!

A Biblia egyik leginspirálóbb története egy kultúrákon átívelő missziós beszámoló, amelyet *Eszter könyvében* találunk. Az elmúlt évezredekben rengeteget írtak erről a könyvről, és ma is sok zsidó ünnepli a purim ünnepét Eszt 9:26-31 versei alapján.

Eszter és a nagybátyja, Márdokeus zsidóként éltek a Perzsa Birodalom fővárosában, Susában. Nem tudjuk, milyen okból, de azon zsidókkal ellentétben, akik visszatértek Júdába, ők, mint sokan mások, a fogságba vitelük földjén maradtak.

Ekkor történik, hogy az isteni gondviselés folytán Eszter királyné lesz. *„És a király Esztert minden asszonynál jobban szerette. Minden más leánynál jobban tetszésére és kedvére volt, ezért a királyi koronát az ő fejére helyezte, és királynévá tette Vasti helyett” (Esz 2:17, ÚRK).*

Ebben a minőségében, bár némileg vonakodva, képes volt komolyabb szerepre szert tenni a bibliai történelemben. A maga különös módján ez a történet azt mutatja be, hogy Isten népe, még ha idegen környezetben is, hogyan válhat az igazság tanújává.

Ha időd engedi, olvasd el (vagy legalább fúsd végig) *Eszter könyvét* az e heti tanulmány kedvéért!

FOGSÁGBAN EGY IDEGEN KULTÚRÁBAN

Sosem könnyű, ha valakit kitelepítenek egy idegen országba. Talán nehezen értjük ma, mivel szembesültek a zsidók először a babiloniak, majd a perzsák uralma alatt.

Senki sem él például közülünk adventista országban, ahol a hitünk alapelvei valamilyen szinten az ország törvényei volnának. A deportálás előtt a zsidók a saját földjükön éltek, ahol a hitük alapelveit az ország törvényeibe is belefoglalták.

Egyrészt gondoljuk végig, hogy ez milyen könnyűvé tette az Isten iránti hűséget! Mennyivel egyszerűbb lenne a szombatot úgy megtartani, ha annak megünneplését a nemzeti törvények is rögzítenék.

Másrészt viszont a szent történelem bizonyítja, hogy bármilyenek is az ország törvényei, bármennyire kedveznek is a hitnek, a hűségnek a szívből, belülről kell fakadnia, különben csak bűn, hitehagyás és romlás következik.

„De így szól az Úr: Mivel e nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanult emberi parancsolat lett” (Ézs 29:13, ÚRK).

Ezzel szemben amikor valaki elhatározza, hogy hűséges lesz, még a legrosszabb körülmények sem tántoríthatják el az engedelmes élettől.

Olvassuk el Dán 1:1-12, 3:1-12 és 6:1-9 verseit! Bár mindegyik helyzet egyedi a maga módján, milyen problémákat mutatnak be az említett történetek? Milyen kihívásokkal szembesülhet Isten népe egy idegen kultúrában?

Függetlenül attól, kik vagyunk, hol élünk, olyan környezet vesz bennünket körül, amely bizonyos szinten (a törvényei, a kultúrája vagy mindkettő által) nagy kihívások elé állíthatja a hitünket és a bizonyágtételünket. *Dániel próféta könyvének* ezek a történetei (amelyek egyaránt jól végződtek) megmutatják, hogy a megpróbáló körülmények között is hűségesek maradhatunk Istenhez. Még ha egyik eset sem zárult volna kedvezően, kétség sem fér hozzá, hogy a szereplők helyesen cselekedtek.

Tudsz mondani néhány olyan kihívást, amely a hitedet éri a környezetben? Hogy fogadod ezeket?

IDEGEN BÍRÓSÁG ELŐTT

Babilon elesett, utána a Méd-Perzsa Birodalom emelkedett fel. Sok zsidó visszatért ősei földjére, de nem mindenki. Egyesek ott maradtak, ahol már egy-két generáció óta éltek.

Ezek tudatában egy kicsit jobban megérhetjük *Eszter könyvének* kontextusát: „*Abban az időben, amikor Ahasvérós király Súsán várában, királyi trónján ült*” (Eszter 1:2, ÚRK). Ezen a ponton kezdi a Biblia kibontani, mi történt az adott király idejében a Perzsa Birodalomban.

Az 1. fejezetben Vásti királyné kiesik a király kegyeiből, ami egy másik királyné kereséséhez vezet. Ebben az összefüggésben tűnik fel először Eszter és nagybátyja, Márdokeus.

Olvassuk el Eszt 2:1-9 verseit! Mit tudunk meg Márdokeus és Eszter helyzetéről?

Márdokeus királyi hivatalnokként a palota kapujában ült. Susán városában élt örökbefogadott lányával, az unokahúgával, Eszterrel. A pozíciójukból és a lakhelyükből adódóan a perzsiai kultúra a mindennapi életkörnyezetük volt. Ez biztosan hozzájárult ahhoz, hogy Eszter is bekerült a kiválasztottak közé: „*Esztert is fölvelték a király palotájába és Héga jnak, az asszonyok örének a kezére bízták*” (Eszter 2:8, ÚRK).

Olvassuk el Eszt 2:10, 20 verseit! Mi történt itt, és miért kellett Márdokeusnak ilyen utasítást adnia Eszternek?

Habár a szöveg nem mondja ki pontosan, nem nehéz kitalálni, miért. Idegenként egy idegen kultúrában és vallásban, ami mint majd látjuk, akár ellenségessé is válhat, bölcs dolog volt hallgatni családi és nemzeti hovatartozásukról.

Milyen körülmények jutnak eszedbe, amikor okosabb, ha az ember nem beszél nyíltan a hitéről? Vagy soha nem szabadna ezt tennünk? Ha nem, miért nem?

MÁRDOKEUS HŰSÉGES BIZONYSÁGTÉTELE

Márdokeusnak és Eszternek, ha az idegen földön hűségesek akartak maradni Istenhez, előbb-utóbb bele kellett futnia valamilyen problémába. Ez az idő ekkor érkezett el Márdokeus számára.

Olvassuk el Eszt 3:1-15 verseit! Mi történt itt? Miért?

Eszter könyvének 3. fejezetéből megtudjuk, hogy Xerxes király (Ahasvérus) kitünteti Hámánt, magas pozícióba helyezi, nagy hatalommal ruházza fel. A parancs szerint mindenkinek térdre kell borulnia előtte. Csakhogy ezt olvassuk: „*De Mordokaj nem hajtott térdet, és nem borult le*” (Eszt 3:2, ÚRK). A Biblia nem mondja meg, miért nem hajtott térdet Márdokeus Hámán előtt, de mi tudjuk. Azért, mert hűséges zsidó volt. Nem volt hajlandó hódolattal adózni Agág leszármazottjának, egy amálekitanak, aki népe ellenése volt az egyiptomi kivonulás óta (5Móz 25:19). Hogyan lehetne képes egy népéhez hű zsidó leborulni egy amálekita előtt? Vagy pedig hogyan imádkozhatna mást, mint az Urat?

„*Akkor a király szolgái, akik a király kapujában voltak, ezt kérdezték Mordokajtól: Miért szeged meg a király parancsát*” (Eszt 3:3, ÚRK)? Bár nem ismerjük a részleteket, a következő versből kiderül, hogy „*mert arra hivatkozott előttük, hogy ő zsidó*” (Eszt 3:4).

Biztosra vehető, hogy volt lehetősége kifejtetni: az eget és a földet teremtő Isten imádójaként nem borulhat le imádatlaln bűnös emberek előtt. Kétségkívül volt lehetősége bizonyos szinten tanúskodni a hitéről, amelyhez anyyira ragaszkodott, hogy veszélybe sodorta önmagát és sajnos másokat is.

„*Dániel és a társai, ill. Márdokeus révén ragyogó fénysugár törte át Babilon királyi udvarának erkölcsi sötétségét*” (Ellen G. White cikke, *Advent Review and Sabbath Herald*. 1884. május 13.).

Amikor Hámán el akarta pusztítani a zsidó népet, ekképpen írta le őket: „*Van egy nép, amely elszórtan és elkülönülve él a népek között, országod minden tartományában, és törvényei különböznek minden más nemzetétől. Nem teljesítik a király törvényeit sem. Bizony, nem illik ezt annyiban hagynia a királynak*” (Eszt 3:8, ÚRK)! Egy nép, amelynek a szokásai mások, akik nem engedelmkednek a király törvényeinek? Ez a tökéletes recept egy üldözéshez.

Milyen úton-módon kerülhetünk ma is olyan próbába, mint annak idején Márdokeus? Hogyan reagáljunk ilyen esetekben?

TALÁN ÉPPEN A MOSTANI IDŐ MIATT...

Olvassuk el Eszt 4:1-14 verseit! Miért gondolták azt, hogy éppen ez a megfelelő pillanat Eszter zsidó származásának felfedésére?

Amikor Márdokeus Eszter segítségét kérte, ő már jónéhány éve Ahasvérus király felesége volt, de egy perzsa törvény szerint senki nem mehetett a király trónjához az uralkodó kifejezett hívása nélkül. Aki nem tartotta tiszteletben ezt a szabályt, az életével játszott. Eszter tisztában volt a kockázattal, mégis belépett a trónterembe hívás nélkül. Márdokeus a hitével igyekezett felébreszteni Eszter hitét. *Eszter könyve* itt csúcsosodik ki, Márdokeus Eszterhez intézett szavaiban: „*Mordokaj azonban ezt üzenté vissza Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király palotájában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. Mert ha te most hallgatsz, más módon lesz enyhülésük és szabadulásuk a zsidóknak, te viszont elveszel, és atyád háza is elveszik. És ki tudja, talán éppen e mostani idő miatt jutottál királyságra*” (Eszter 4:13-14, ÚRK)!

Eszter hitét érte próba, amikor Márdokeus a népe iránti szeretetére apellált. Senki nem tudta, hogy a királyné zsidó, kivéve a nagybátyját, és amikor meghozta a döntést, hogy beszáll a folyamatba, nem hezitált többé akár az életét is kockára tenni. Istenbe vetett erős hittel tisztában volt vele, hogy Isten segítsége nélkül nem lesz sikere. Nagybátyjának adott válaszából kitűnik a hite: „*Menj el, és gyűjts össze minden zsidót, aki Súsánban található. Böjtöljétek értem, ne egyetek és ne igyatok három napig sem éjjel, sem nappal. Én és szolgálóleányaim is így böjtölünk, és így megyek be a királyhoz, a törvény ellenére is. És ha elveszek, hát elveszek*” (Eszter 4:16, ÚRK). Márdokeus minden zsidót értesített Susán városában, és míg ők böjtöltek és imádkoztak, Eszter az életveszélyes pillanatra készült. „*Történt, hogy harmadnapon Eszter felöltözött királynői ruhájába, és megállt a király palotájának belső udvarában, a király palotájával szemben. A király pedig trónján ült a királyi palotában, a ház ajtajával szemben. Amint meglátta a király, hogy Eszter királyné az udvarban áll, kegyelmet talált előtte, ezért a király kinyújtotta Eszter felé az aranypálcat, amely a kezében volt. Akkor odament Eszter, és megérintette az aranypálca végét*” (Eszter 5:1-2, ÚRK).

A zsidók számára a fent leírt helyzetben minden bizonnal ima kísérte a böjtöt. Vagyis, bár a saját érdekükben cselekedtek, az ima központi szerepet játszott a válaszukban. Milyen nyilvánvaló tanulságot vonhatunk le ebből?

A PURIM CSODÁJA

A kommentátorok évezredek óta megjegyzik, hogy Isten neve egyszer sem jelenik meg *Eszter könyvében*. Egyetlen más bibliai könyvben sem fordul elő ilyen. A zsidók ennek ellenére képesek voltak beazonosítani Isten hatalmas megmentő cselekedetét, és kiválasztották ezt az írást is, hogy a bibliai kánon része legyen.

Képesek vagyunk mi is felfedezni Isten jelenlétét a mindennapi életünk felszíne alatt? Az Úr tettei a normalitás köpenyében, a természetes eseményeken keresztül is érkezhetnek, és ha nem figyelünk fokozottan rájuk, szem elől tévesztjük jelenlétét.

Olvasd el Eszt 9:1-12 verseit! Mit eredményezett a királyné erőfeszítése?

A purim csodája rendkívül szokatlan formában érkezett, rejtetten, természetes események láncolatába ágyazva. Nem vonták vissza a törvényt, amely a zsidók elpusztításáról rendelkezett, de egy újat írtak mellé, ami megengedte nekik, hogy megvédjék magukat.

Figyeljük meg azt is, hogy még mi történt és miként tudott ezeken az eseményeken keresztül dolgozni Isten! A perzsák észrevették, hogy Isten cselekszik a zsidókért.

Mi következett mindebből? „...és sokan a föld népei közül zsidókká lettek” (Esz 8:17, ÚRK). Kiváló példája ez annak, hogyan tudott Isten elveszett embereket elvezetni arra, hogy megismerjék Őt.

A zsidók vezetői felismerték Isten munkáját. Amikor magukat védve végül győzelmet vívtak ki, éves ünnepet hirdettek annak emlékezetére (ez a purim). Ezek a napok ma is hagyományosan Istennek való hálaadással, a szabadításról megemlékezve telnek.

Kihívás: Imádkozz azért, hogy Isten adjon bátorságot neked a héten elmondani valakinek az imalistádról azt, amit az Úr érted tett!

Kihívásra fel! Kezdj naplót vagy feljegyzést, írd le azokat a kisebb (vagy nagyobb) dolgokat, amiket Isten tesz érted! Nézd át, majd kérd Istent: juttassa eszedbe a megfelelő időben, hogy elmondhasd azokat valakinek!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Minden háztartás, minden iskola, minden szülő, tanár és gyerek, akire Isten evangéliumának világossága ragyog, szembesül a kérdéssel, amit Eszternek is feltettek: »*Ki tudja, vajon nem éppen ilyen időre jutottál-e királyi méltósághoz*« (Esz 4:14, SZIT)” (Ellen G. White: *Education*. 263. o.)? „Ezter gyönyörű zsidó lány volt, Márdokeus unokahúga, akit a szülei halála után fogadott a házába a férfi, és úgy szerette, mintha saját lánya lenne. Isten fel tudta használni őt, hogy általa mentse meg a zsidó népet Perzsiában.” (Megjegyzés: ez a második szövegrész egy bevezető szöveg a *Daughters of God* c. írás 45. oldalán, amit nem Ellen White írt. A következő viszont tőle származik.)

„Az ősi időkben az Úr csodálatos módon cselekedett Istennek szentelt életű nőkön keresztül, akik összefogtak az Ó művében a képviselőiként kiválasztott a férfiakkal. Nagy és döntő győzelmek kivívására használt fel nőket. Vészterhes időkben nem egyszer előre állította őket, és rajtuk keresztül sok élet megmentésén munkálkodott. Eszter királyné révén az Úr hatalmas szabadulást hozott népe számára. Amikor úgy tűnt, hogy semmilyen erő nem tudja megmenteni őket, Eszter és a vele kapcsolatban álló nők böjtöléssel, imádsággal és gyors cselekvéssel kezelték a problémát, és szabadulást hoztak népüknek... A nők Isten ügyével kapcsolatos munkájának tanulmányozása az ószövetségi időkben olyan tanulságokra tanít minket, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy a mai munkában szembenézzünk a vészhelyzetekkel. Lehet, hogy mi nem kerülünk olyan kritikus és egyedi helyzetbe, mint Isten népe Eszter korában, de gyakran a megtért nők szerényebb pozíciókban is fontos szerepet tölthetnek be. Ezt sokan megtették régen, és még mindig készek megtenni” (Ellen G. White: *Daughters of God*. 45-46. o.).

1. Eszter könyve hagy néhány megválaszolatlan kérdést, különösen Eszter szerepét illetően a király udvarában, annak ellenére, hogy királynéi rangra emelték. Hogyan egyeztethetjük össze ezeket a dolgokat a hitével? Egyáltalán össze lehet egyeztetni?
2. Eszter híres szavai: „*És ha elveszek, hát elveszek*” (Esz 4:16, ÚRK) évezredek át a halállal szembenező hűség példáiként visszhangzanak. Hogyan tükrözik e szavak azt, amivel Isten népe az utolsó napokban fog szembesülni, amikor valósággá válnak a Jelenések 13. fejezetében leírtak?
3. A csoportban térjünk vissza a hétfői tanulmány végén szereplő kérdéshez azzal kapcsolatban, hogy időnként nem fedjük fel a hitünket! Előfordulhat ez velünk valaha?

**PESZT RÁHEL:
EGY SZERELMES VERS ISTENTŐL
(AMIRE SZÜKSÉGED VOLT)**

Szeretlek Gyermeke,
akkor is, amikor úgy érzed,
bogáncs vagy a virágok közt.
Akkor is, amikor már rózsának látod magad.
Szépnek talán, de nagyon tövisesnek.
De higgy nekem, ha azt mondom,
én valami sokkal szebbnek látlak.
Törékeny vagy és szépséges, mint egy orchidea.
De erős, mindentől tanuló, mindent túlélő,
alkalmazkodó és ha mosolyogsz,
sugárzóan ragyogó, az én örömemet árasztó,
mint a napraforgó vagy a pitypang.
Vagy mint a repce, amit annyira szeretsz.
Szeretlek. Hadd mondjam el,
hogymint örömemet lelem benned.
Akár háborog a Balaton a lelkedben,
akár csendes.
Szeretlek.
Képtelen lennék nem szeretni téged.
Annyi csoda, annyi erő, annyi kitartás van benned.
Szeretlek, és tudod, ha a földön fekszel,
mert annyi a terhed,
hogymint már meg sem próbálsz felemelni,

Én ott fekszem veled.
Várom rád, hogy azt kérd Tőlem: Segíts!
Ha a magaslatokon jársz Nálam,
én ujjongok veled!
Ha a völgyben, ahol túl sok árnyék van,
szorítom a kezéd. <3
Szeretlek.
Tudnod kell, hinned kell, akarom, hogy érezd.
Tudom, hogy úgy érzed, magadra hagyott a világ.
De tudod, valójában Velem hagytak téged.
Kettesben hagytak minket.
Én örülök,
mert végre beszélhetünk minderről,
amiről előttük nem.
A szemedbe nézhetek,
és te a szemembe nézhetsz,
tudod, hogy csak a tiéd vagyok,
én tudom, hogy csak az enyém vagy,
és hogy csak a miénk ez a perc.
Átölelhetlek, a fejed a vállamra hajthatod,
és akkor rövid néhány percig a bensőnkben hordjuk és megosztjuk az örökkévalóságot. <3

Szeretlek: Isten

Isten missziójának célba érkezése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 11:23; 1Timótheus 2:4; 1Péter 2:9;
Jelenések 1:1-7; 14:6-12; 21:1-4

„Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyenek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, akik várjátok és siettetnétek az Isten napjának eljövetelét, amikor az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak” (2Pt 3:11-12, ÚRK)!

A jelenések könyve a vég jeleneteit ábrázolja. Központi üzenete a Krisztus és Sátán közötti kozmikus konfliktus. Sátán elvesztette törvényes hatalmát a föld felett, és most azokat üldözi, akik hűségesek maradtak Istenhez. A csúcspont Jézus visszatérése, amikor szabadulást hoz gyermekeiknek, mind az élő igazaknak, mind azon hűségeseknek, akik Ádám és Éva bukása óta meghaltak. A könyv bemutatja Sátán és a gonoszok tűz általi elpusztítását és azt, ahogyan Jézus megalapítja örökkévaló királyságát az újjáteremtett földön.

A Jelenések tanulmányozói lelkesen kutatják és igyekeznek azonosítani a megjövendölt jeleket és eseményeket, amelyek jellemzik az egyháztörténelmet a Kr. u. 1. századtól napjainkig, az idők végezetéig, és ezt jól is teszik.

E negyedév utolsó anyagában ugyanakkor azt is látni fogjuk, hogy *A jelenések könyve* missziós irat, amelynek középpontjában a missziót végző Isten áll. Ő arra szólít minket, hogy a misszió egyháza legyünk. Elhívott, hogy a „jelenvaló igazságot” hirdessük a világnak, és ez mindaddig fennáll, amíg mindenki meg nem hozza a döntést Isten mellett vagy ellen.

A JELENÉSEK KÖNYVE: ISTEN MISSZIÓJA AZ UTOLSÓ NAPOKBAN

A Jelenések bevezető sorai jelzik az olvasónak, hogy ez a könyv Isten misszióját helyezi a középpontba.

Olvassuk el Jel 1:1-7 verseit! Mi bizonyítja, hogy ez az irat Isten végidei missziójára fókuszál?

Az első versektől egyértelmű, hogy a Jelenések forrása és középpontja Jézus. Jel 1:4-5 utal az Istenség három személyére, akik együtt munkálkodnak az emberiség megmentésén. Az örökkévaló Atya, aki volt, van és eljövendő. A szakasz megnevezi a Szentlelket, aki hatalmasan munkálkodott az 1. századi gyülekezetek között. Majd János emlékeztet Jézus Krisztus státuszára: Ő a „hú tanúbizonyosság”, „elsőszülött a halottak közül” (Jel 1:5, ÚRK), aki e bolygó tulajdonjogával rendelkezik. Meghiúsult Sátán kísérlete, hogy a földet használja fel királysága megalapítására. Isten győzelmet aratott felette, Teremtőnk kiontott vére pedig lemossa bűneinket és szégyenünket.

Olvassuk el Jel 1:6 és 1Pt 2:9 verseit! Mit jelentenek a megváltottakra vonatkozó címek e versekben?

Isten küldetésének középpontjában nem egyszerűen az áll, hogy a pusztuló embereket biztonságba helyezze. Az üdvösség új és tiszteletre méltó pozíciót biztosít, mivel Isten képmása helyreáll bennünk. A megváltottak királyi rangra emelkednek, mert Jézus kiontott vére által vérségi kapcsolatban állunk a világegyetem Királyával. A királyi család tagjaiként csatlakozunk az isteni család küldetéséhez a többi ember üdvösségre vezetésének munkájában. Ez tesz minket papokká. Krisztus az egyházat „királyságnak”, az egyes tagjait pedig „papoknak” alkotta. Országá polgárának lenni annyi, mint papként élni.

Jel 1:7 versében a küldetés sürgető voltát látjuk: Jézus eljön, és a nemzetek sírni fognak, mert elvesznek. Az Úr vágyakozik azok után, akik elidegenedtek tőle. A jelenések könyve éppen ezért Istennek az emberek felé irányuló küldetésével kezdődik.

Isten nemcsak megteremtett, de meg is váltott minket, még hozzá elképesztő áron. Miért ad ez az igazság hatalmas reményt, függetlenül a jelenlegi helyzetunktől?

A HÁRMAS ANGYALI ÜZENET ÉS A MISSZIÓ

A *Jelenések könyve* erőteljesen és szemléletesen mutatja be a nagy küzdelmet, amit talán 12:12 versében láthatunk a legdrámaiban: „*Azért vigadjatok, egek és akik abban lakotok! Jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt az ördög hozzátok nagy haraggal, mint aki tudja, hogy kevés ideje van*” (ÚRK)! Nehéz elképzelni, hogyan érthetne meg bárki bármit is a Szentírásból, ha nem látja meg benne a nagy küzdelem motívumát, amely az utolsó napokban csúcsonyul majd ki.

Olvassuk el Jel 14:6-12 verseit! Milyen kép bontakozik ki előttünk? Mi köze van ennek a szakasznak a küldetésünkhöz és az üzenetünkhöz?

A misszió centruma, Isten missziójának a központi eleme maga az üzenet, Isten üzenete: az evangélium. Ez valójában maga a misszió. A világot figyelmeztetni kell arra, hogy mi vár rá, és minden embernek döntést kell hoznia vagy az élet, vagy a halál mellett.

**„Aki velem nincs, ellenem van; és aki nem velem takar, tékozol” (Lk 11:23).
Miről beszél itt Jézus, ami közvetlenül érinti a missziós küldetésünket?**

A *Jelenések könyvének* hármasközi üzenete képezi a magját, az esszenciáját annak, amit hetednapos adventistaként hirdetni kell a világban. Ennek középpontjában két fontos üzenet áll: „*az örökkévaló evangélium*” (Jel 14:6) és a Teremtő imádata. Ez a kettő jellemzi a szenteket: „*Itt van helye a szentek hosszútűrésének, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét*” (Jel 14:12, ÚRK)! Bármi mást teszünk is az emberek megsegítése érdekében, legyen az akármilyen jó, soha nem szabad szem elől téveszteni különleges elhívásunkat és küldetésünket, ami arra indít, hogy az elveszett világnak hirdessük az „örökkévaló evangélium” reménységét, valamint figyelmeztessük a világot arra, ami egy nap bekövetkezik.

„Aki velem nincs, ellenem van” (Lk 11:23). Hogyan érted, amit Jézus itt mond? Miért kell ezeknek a szavaknak arra készítenünk minket, hogy megvizsgáljuk, mi igazán fontos a számunkra?

A VÉGSŐ KRÍZIS

Jézus azt mondta a tanítványainak és nekünk: *„Menjete el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”* (Mt 28:19-20, ÚRK). Ezt hívjuk nagy misszióparancsnak, ami sok tekintetben megegyezik a hármass angyal üzenettel. Felhívás *„a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek”* (Jel 14:6, ÚRK). Ez *„a jelenvaló igazság”* (2Pt 1:12), ami a nagy misszióparancsban is megtalálható.

Olvassuk el 1Móz 12:3, 1Tim 2:4, 2Pt 3:9 és 1Jn 4:8 verseit! Miért számít Istennek minden embercsoport?

Krisztus szeretete az egész emberiségnek szól, egyetlen népcsoportot sem zár ki. Ellentétben azzal a teológiával, amely azt tanítja, hogy Krisztus csak az eleve elrendelt kiválasztottak rétegéért halt meg, a Biblia világosan kimondja: halála minden emberért történt, függetlenül faji, etnikai vagy bármilyen más tényezőtől. Ha ember vagy, Krisztus érted is meghalt. Pont. Egyetlen kérdés marad mindenki számára: *Milyen választ vált ki belőlem az Ő halála?* Amikor Jézus visszatér, csak két tábor lesz: akik Sátán hatalmának adták oda magukat a vallási és politikai intézményeken keresztül, ahogyan azt Jelenések 13. és 17. fejezetében láthatjuk, illetve akik teljesen alávetették magukat Jézus Krisztusnak, akiknek a hitét az mutatja, hogy *„megtartják az Isten parancsolatait”* (Jel 14:12). Az embereknek kezdettől fogva volt bizonyítékuk arra, hogy kicsoda Isten: igazságos és szerető Atya (Róm 1:18-21). Ezért az elmúlt koroktól fogva mindenkit az alapján ítél meg az Úr, hogyan működött együtt vele, miként élte az életét - függetlenül attól, hogy mennyit értett meg az üzenetből (Róm 2:11-16). A vég idején viszont egyre erősödik a polarizáció, a két táborra szakadás, és nem fogják többé tiszteletben tartani a lelkiismereti szabadságot. Az emberekre nyomást gyakorolnak, hogy Sátán pártjához csatlakozzanak. Ezért haladéktalanul hirdetni kell az evangéliumot, le kell leplezni Sátán tényleges szándékait. Pontosan erről szól a hármass angyal üzenet és a mi küldetésünk.

Maradjunk még annál a pontnál, hogy Krisztus személyesen érted halt meg! Mi válthat ki egy emberben olyan gondolatot, hogy lehet olyasmi a múltjában, amiért Krisztus kereszthalála nem volna elegendő váltás?

SIKER A MISSZIÓBAN

Mi számít sikernek a misszióban? Könnyen abba a kísértésbe eshetünk, hogy a keresztségek számával vagy a gyülekezet gyors növekedésével azonosítjuk a sikert; hogy az a siker, ha a föld minden törzséhez és népcsoportjához eljuttatjuk az igazságot, amit felgyorsíthatunk a rádió, az internet és a televízió segítségével. Miközben ezek jó célok, emlékeznünk kell arra, amit Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek írt: „*Én plántáltam, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést*” (1Kor 3:6, ÚRK). Más szóval, nekünk a folyamatra kell összpontosítanunk, a növekedés pedig Istentől jön.

Már láttuk, hogy Isten küldetésének célja az elveszettek megmentése a föld minden népcsoportjában azért, hogy Jézus hűséges tanítványai lesznek és részt vesznek az Ő küldetésében.

Olvassuk el a következő igéket! Mit árulnak el azok jelleméről, akik Krisztus követőivé válnak?

Ézs 30:21; Jn 10:27; 16:12-13 _____

2Kor 11:2 _____

2Thessz 2:9-11; Zsid 3:12-13; 1Jn 1:8 _____

1Jn 1:9; Jel 7:14, 19:8 _____

Jézus tanítványai tiszták és hűségesek maradnak Jézushoz, mint a menyasszony a jegyeséhez. Követik Jézust, ahová a Szentlélek csendes, halk hangja által vezeti őket. Ebben az is benne foglaltatik, hogy a másokért végzett missziós munkába vezet minket. A tanítványokban nincs megtévesztés. Nem vezetik őket félre bénító kétségek, hamis tanítások, sem az erkölcstelenség. Eközben nem érzik magukat erkölcsileg felsőbbrendűnek másoknál. Felismerik, hogy nem tökéletesek, igénylik Isten megtisztító kegyelmét és irgalmát. Mindezeket megértve nyitottak arra is, hogy más hívőktől kiigazítást és útmutatást kapjanak. A misszió sikeréből az következik, hogy az emberek ilyen tanítvánnyá válnak.

Mit jelent az, hogy „*mint szeplőtlen szüzet állítsalak a Krisztus elé*” (2Kor 11:2)? Hogyan válhatunk mi, bűnösök ilyenné Isten előtt? Miként vezethetünk erre másokat is?

BETELJESÍTETT MISSZIÓ

Olvassuk el Jel 21:1-4 és 21:22-22:5 verseit! Milyen jelenetek játszódnak le a szemünk előtt?

Paradicsomi hely lesz az új föld! A halál és a bűn eltűnik, Sátán és a gonoszság megsemmisül. Találkozni fogunk szerető Megváltónkkal és szeretteinkkel. Az új földet minden nemzetiség és nyelv képviselői népesítik majd be. A Generál Konferencia Misszióbizottsága meghatározta a Globális Misszió mértékeit, amelyek alapján megállapítható, hogy egy népcsoportot elértnek vagy még el nem értnek lehet-e nyilvánítani. „Elért népcsoportnak” számítjuk azt, amely megfelelő létszámmal és erőforrásokkal rendelkezik ahhoz, hogy külső segítség igénybevétele nélkül hatékonyan tegyen tanúságot az adott közösségben; az istentiszteletek szervezeten folynak, anyanyelvi Bibliával és irodalommal rendelkeznek; vannak közöttük olyan, a népükből származó egyházi vezetők, akik tolmács nélkül képesek bizonyosságot tenni a többieknek. Ezzel szemben „el nem ért népcsoportnak” számít az, ahol nincs kellő létszámú hívó adventista közösség, és nem rendelkeznek elegendő erőforrásokkal ahhoz, hogy külső segítség nélkül hatékonyan tegyenek bizonyosságot a saját népcsoportjuknak. Minden helyi gyülekezetnek és egyházterületnek be kell azonosítania azokat a népcsoportokat a társadalmukban, amelyeket el kell érniük. Itt az ideje, hogy befektessünk Isten missziójába, tanítványokká tegyünk minden népcsoportot, siettessük Megváltónk visszatérését, azután majd együtt éljünk velük az új földön, amelyet ígért nekünk az Úr!

Kihívás: Hogyan sietteted Krisztus visszatérését? Elülteted-e a remény magvait azok szívében, akiknek szükségük van a jó hírre? „Öntözöd” az elvetett magot az új hívőkben? Segítesz nekik megérteni, mit jelent a Krisztusnak való hűséges engedelmesség? Imádkozzunk lehetőségekért, hogy az újjáteremtett föld ígérését elmondhassuk a napi imalistán szereplő embereknek!

Kihívásra fel! Talán néhány „tanítványod” készen áll arra, hogy elfogadja Krisztust. Ennek része a gyülekezethez vagy a hívők csoportjához való csatlakozás. Képzeld magad a helyükbe: Milyen lenne, ha először járnál a gyülekezetekben? Milyen élményben lenne részed? Mennyire felkészült a gyülekezeted az új emberek fogadására és mások tanítványává tevésére?

TOVÁBBI ELMÉLKEDÉSRE:

„A megváltás nagy terve eredményeképpen a világ teljes mértékben vissza kerül Isten kezébe. Mindaz, ami a bűn által elveszett, eredeti formájában áll helyre. Isten nemcsak az embert, hanem a földet is megváltja, hogy ez legyen örökkévaló lakhelye az engedelmeseknek. Sátán hatezer éve küzd azért, hogy a földet birtokában tartsa. Most mégis Istennek a föld teremtésénél kifejezett eredeti terve valósul meg. »*De a magasságos egek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké*« (Dán 7:18)» (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 301. o.). Mielőtt azonban ez valóra válhatna, Isten partnereként a missziójában kötelességünk elmondani a világnak a figyelmeztető üzenetet, hogy így az emberek elfogadhassák és Isten őket is újjáteremthesse. „Vágyom arra, hogy nagyon sok munkás dolgozzon azokért, akik nem ismerik hitünk bizonyítékait. Sokan nagy világosságot kaptak a három angyali üzenetének hallatán, és most a világ minden részén hirdetniük kell ezeket az üzeneteket. Szeretném megtenni a magam részét, utat nyitni mások előtt, hogy hordozzák az igazság fényét. Segítsen bennünket az Úr, hogy felvehessük a kellő fegyverzetet! A hívőknek egyesülniük kell az ünnepélyes munkában, amellyel közvetítik a világnak az utolsó figyelmeztető üzenetet” (Ellen G. White: *Letter 390. 1907*, kiadatlan levél)! Ebben a negyedévben Isten missziójának különböző szempontjait és kérdéseit tanulmányoztuk. Ezen a héten *A jelenések könyvét* vizsgáltuk, hogy megértsük, milyen az Istennel való helyreállított kapcsolat, ami a misszió beteljesülésében éri majd el a csúcspontját az újjáteremtett, helyreállított földön. Bár igaz, hogy a föld történelmének legborzasztóbb ideje lesz az, amikor örökre elpusztul a bűn és a szenvedés, de Isten a kataklizmán túli időre irányítja tekintetünket, és vigaszt, bátorítást nyújt a helyreállított föld ígéretében.

Megbeszélendő kérdések:

1. Mi az „örökkévaló evangélium”? Miért nevezzük „örökkévalónak”? Miért szükségszerű, hogy ez legyen a missziónk fundamentuma?
2. Miért hangsúlyozzuk annyira a hármass angyali üzenetet? Mit mondanál, ha valaki arról akarna vitatkozni veled, hogy nekünk Jézusra kell fókuszálnunk, nem egy állítólagosan „negatív” dologra, mint ez a figyelmeztető üzenet?
3. Miként segített ez a negyedévi tanulmány nemcsak jobban megérteni a misszió fontosságát, hanem abban is, hogy te és a gyülekezeted még inkább bekapcsolódjatok abba, amire egyébként is hívtunk?

ISTEN KÜLDETÉSÉBEN

„Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jellel” (Mk 16:20, RÚF).

„Miként Krisztus kiküldte tanítványait, úgy küldi ki ma egyháza tagjait. Ugyanaz a hatalom, mellyel az apostolok rendelkeztek, számukra is létezik. Ha Isten az erősségük, együtt fog működni velük, és munkájuk nem lesz hiábavaló. Ismerjék fel, hogy arra a műre, melyben munkálkodnak, Isten nyomta rá pecsétjét...

Krisztus szent megbízatást adott egyházának. Valamennyi tagja élő eszköz kell legyen, akiken keresztül Isten közölheti a világgal kegyelme kincseit, Krisztus kikutathatatlan gazdagságát. A Megváltó leghőbb vágya, hogy képviselői legyünk, akik megismertetik a világgal az Ő Lelkét és jellemét. A világnak pedig legnagyobb szükséglete az, hogy az Üdvözítő szeretete emberek által megnyilvánuljon. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztatja a kereszténység erejét.

Az egyház Isten közvetítője az igazság hirdetésére. Isten bízta meg e különleges munka végzésével. Ha hűséges hozzá és minden parancsolatának engedelmeskedik, akkor az isteni kegyelem dicsősége lakozik benne. Ha hűséges kötelezettségéhez, ha tiszteli Izráel Istenét, nincs az a hatalom, amely ellenállhatna neki...

Mi támogatta Isten Fiát fáradságos és áldozatos életében? Látta lelke munkájának gyümölcseit és elégedett volt. Az örökkévalóságba pillantva látta azok boldogságát, akik megalázkodása folytán bűnbocsánatot és örök életet nyertek... Mi is vethetünk egy pillantást a jövőbe, szemlélhetjük a menny boldogságát... Ott a megváltottak üdvözlik azokat, akik a Megváltóhoz vezették őket, és valamennyien egyesülnek Krisztus dicsőítésében, aki meghalt, hogy az embernek Isten életéhez méltó élete legyen” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 394-395. o.).

„...én meggyőztem a világot” (Jn 16:33)

1.	V.	Lk 21:34	Vigyázzatok!
2.	H.	2Kor 4:6	Isteni világosság bennünk
3.	K.	Ézs 55:8-9	Isten gondolatai
4.	Sz.	Ézs 55:10-11	Isten cselekvő beszéde
5.	Cs.	Ézs 58:8-9	Világosság, gyógyulás, hűség
6.	P.	4Móz 14:8	Az Úr mindent megtehet
7.	Sz.	4Móz 24:17	Csillag és királyi pálca
		Naplemente: 18:14	Debrecen: 18:04
8.	V.	Mal 3:1-2	Hamarosan eljön!
9.	H.	Rúth 2:12	Áldás
10.	K.	Fil 4:4	Mindenkor örüljete!
11.	Sz.	Jel 22:10	Prófécia és az idő
12.	Cs.	Júd 24-25	Dicsőség Istennek!
13.	P.	2Jn 6	Szeretet és a parancsolatok
14.	Sz.	Jak 1:2	Öröm a kísértések között
		Naplemente: 18:01	Debrecen: 17:50
15.	V.	Zsid 12:11	A következmény jó lehet
16.	H.	Filem 20	Szeretetteljes kérés
17.	K.	Mt 10:7	Hirdessétek!
18.	Sz.	Mk 10:31	Változó sorrend
19.	Cs.	1Pt 3:14-17	Jó lelkiismerettel
20.	P.	1Kor 1:3-8	Hálaadás a gyülekezetért
21.	Sz.	1Kor 15:10	Isten kegyelméből
		Naplemente: 17:48	Debrecen: 17:37
22.	V.	Jn 6:5-13	Kenyérszaporítás
23.	H.	Róm 11:33	Isten végtelen hatalma
24.	K.	1Thessz 5:1-7	Ami az Úr napjáról tudható
25.	Sz.	Zsolt 11:7	Az Úr és az igazság
26.	Cs.	Tit 2:13	A boldog reménység várakozásában
27.	P.	1Thessz 4:13-17	A feltámadásról
28.	Sz.	2Tim 1:10	Élet és halhatatlanság
		Naplemente: 17:35	Debrecen: 17:25
29.	V.	Zsid 9:28	Jézus visszajön!
30.	H.	ApCsel 1:11	Az angyalok ígérete
31.	K.	Lk 12:16-21	Bölcs vagy balga tervek

„Én vagyok a jó pásztor...” (Jn 10:11)

1.	Sz.	Jn 13:34-35	Új parancsolat
2.	Cs.	ApCsel 9:1-6	Pálfordulás
3.	P.	ApCsel 9:8-16	Saul és Ananiás
4.	Sz.	ApCsel 9:17	A Szentlélek áldása
		Naplemente: 16:24	Debrecen: 16:14
5.	V.	ApCsel 9:18-20	Saul első prédikációi
6.	H.	ApCsel 9:22-25	Saul kimenekítése
7.	K.	Zsolt 98:7-9	Igazságosan ítélő Isten
8.	Sz.	Jel 21:23	Isten dicsőségének a világosságában
9.	Cs.	Jel 21:24-27	Élet az Új Jeruzsálemben
10.*	P.	Zof 1:7	Közel az Úr napja
11.	Sz.	Ézs 65:17-19	Az új teremtés öröme
		Naplemente: 16:14	Debrecen: 16:04
12.	V.	Ézs 65:21-25	Nem lesz hiábavaló fáradozás
13.	H.	Ézs 66:22-23	Az állandóság ígérete
14.	K.	Jn 10:16	Az igazi egység
15.	Sz.	Jel 22:6-7	Isten igaz beszéde
16.	Cs.	1Kor 6:9-11	Megtérés, megszentelődés
17.	P.	Gal 5:25-26	A Lélek szerinti élet
18.	Sz.	Jn 6:40	Feltámadás, örök élet
		Naplemente: 16:06	Debrecen: 15:55
19.	V.	2Sám 22:29	Sötétséget beragyogó Úr
20.	H.	Kol 1:16-20	Krisztus a kezdet, az első
21.	K.	Lk 1:26-31	Angyali üdvözet
22.	Sz.	Jel 11:15	Isten örök uralma
23.	Cs.	Lk 5:31-32	Jézus küldetése
24.	P.	Lk 2:25-32	Simeon tapasztalata
25.	Sz.	ApCsel 2:36	A megfeszített Úr Jézus
		Naplemente: 15:59	Debrecen: 15:49
26.	V.	Lk 3:22	Jézus, a Szentlélek és az Atya
27.	H.	Ézs 52:13	Isten Szolgája
28.	K.	Lk 23:43	Jézus ígérete a latornak
29.	Sz.	5Móz 6:5-7	Szeresd az Urat!
30.	Cs.	Zsolt 23:6	Isten jósága kísér

„Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot” (1Jn 5:4)

1.*	P.	Zsolt 139:1-6	Isten mindentudásának biztonságában
2.	Sz.	Jn 6:67-69	Ki másához mehetnénk?
		Naplemente: 15:55	Debrecen: 15:44
3.	V.	Jel 1:5-6	Örök dicsőség Jézusnak
4.	H.	Mt 25:31	Jézus a trónjára ül
5.	K.	Préd 9:12	Most cselekedhetsz
6.	Sz.	Róm 13:11	Engedelmesség
7.	Cs.	Mik 7:18	Az irgalmasságot szerető Isten
8.	P.	Zsolt 37:25	Isten nem hagy el
9.	Sz.	Ám 5:14	Keresd a jót!
		Naplemente: 15:53	Debrecen: 15:42
10.	V.	Hós 10:12	Ideje keresni az Urat
11.	H.	Jer 31:3	Örök szeretet
12.	K.	Jn 12:12-16	Virágvasárnap
13.	Sz.	Zsolt 25:7	Kegyelmezz, Uram!
14.	Cs.	Jóel 2:32	A szabadulás ígérete
15.	P.	ApCsel 10:34-35	Isten nem személyválogató
16.	Sz.	Ef 5:15-16	Bölcsen élni
		Naplemente: 15:53	Debrecen: 15:42
17.	V.	2Tim 2:5	Szabályszerű küzdelem
18.	H.	Jn 4:23-24	Lélekben és igazságban
19.	K.	Zsolt 119:140	Isten beszédének tisztasága
20.	Sz.	Zsolt 119:92	Isten gyönyörűséges törvénye
21.	Cs.	2Krón 20:6	Az egész világ hatalmas Istene
22.	P.	Zsolt 37:4-7	Bízd magad az Úrra!
23.	Sz.	2Thessz 2:16-17	Vigasztaljon az Úr Jézus!
		Naplemente: 15:55	Debrecen: 15:44
24.	V.	Mt 1:20-21	József és az angyal
25.	H.	Lk 2:8-11	A pásztorok
26.	K.	Mt 2:1-2	A napkeleti bölcsek
27.	Sz.	1Tim 1:15-16	A bűnösök megtartásáért
28.	Cs.	1Jn 4:18	A teljes szeretet
29.	P.	Jak 4:7-8	Ellenállás és közeledés
30.	Sz.	2Kor 8:9	Jézus értünk vállalt tettei
		Naplemente: 16:00	Debrecen: 15:49
31.	V.	1Sám 7:12	Sámuel emlékkövet állít